

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรต่างๆในแคว้นกาลาเทีย

โดย

โอลิเวอร์ บี. กรีน

บทนำ

พระราชบัญญัติและข่าวประเสริฐอยู่ด้วยกันไม่ได้ สองสิ่งนี้ไปด้วยกันไม่ได้เพราะว่าพวกมันไม่เห็นพ้องตรงกัน สองสิ่งนี้โดยตัวมันเองแล้วก็อยู่ห่างกันพอๆกับทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตก – และผมไม่เชื่อว่าคุณเคยได้ยินว่ามี “ชั่วโลกตะวันออก” และ “ชั่วโลกตะวันตก” พระราชบัญญัติและข่าวประเสริฐโดยตัวมันเองแล้วก็อยู่ไกลจากกันพอๆกับชีวิตและความตาย อย่างหนึ่ง (พระราชบัญญัติ) คือ พันธกิจแห่งความตาย อีกอย่างหนึ่ง (ข่าวประเสริฐ) คือ พันธกิจแห่งชีวิต พระราชบัญญัติคือสี่เขียนแห่งการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าทรงลั่นวาจาไว้ว่า “ชีวิตใดที่ทำบาปก็จะตายเป็นแน่!” บาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า – ข่าวดีแห่งความรอด – คือระฆังเงินที่ส่งเสียงอันไพเราะแห่งความรักที่ไม่อาจพรรณนาได้ของพระเจ้า พระราชบัญญัติให้งานเราทำ... พระราชบัญญัติกล่าวว่า “จงทำสิ่งนี้” ข่าวประเสริฐนำเสนอพระวาจาให้เราเชื่อ... “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะ” “ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์”

พระราชบัญญัติคือ ภาพสะท้อนด้านหนึ่งของลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระราชบัญญัติคือ ภาพสะท้อนของความบริสุทธิ์อันน่ากลัวของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และความยุติธรรมอันเด็ดขาดของพระองค์ พระราชบัญญัติเปิดเผยสิ่งที่มนุษย์ไม่ได้เป็น นั่นคือ *มนุษย์ไม่ได้บริสุทธิ์* - และพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็แสดงให้เห็นว่าตัวเขานั้นไม่บริสุทธิ์ขนาดไหน *มนุษย์ไม่ได้เป็นคนชอบธรรม* - และพระราชบัญญัติอันชอบธรรมของพระเจาก็แสดงให้เห็นว่าจริงแล้วตัวเขานั้นไม่ชอบธรรมขนาดไหน มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า คนทั้งหลายที่อยู่ในเนื้อหนังจะเป็นที่พอพระทัยพระเจาก็หาไม่ได้ มนุษย์โดยธรรมชาติไม่ยอมรับสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณและเขาไม่สามารถรู้จักสิ่งเหล่านั้นได้ เขาไม่สามารถยอมรับสิ่งเหล่านั้นได้ พระราชบัญญัติเปิดเผยว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจริงๆแล้วเป็นอย่างไร เขาเป็นคนบาป เขาเป็นคนชั่วร้าย เขาเป็นคนอธรรม เขาไม่มีหวัง เขาเป็นผู้ลงท้ายอย่างสิ้นหวัง ปราศจากพระเจ้า

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าคือข่าวดีที่ว่า พระราชบัญญัติได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว การอ้างสิทธิ์ของพระราชบัญญัติได้ถูกกระทำจนครบถ้วนแล้ว พระเยซูได้ทรงทำให้ถูกจุดและถูกขีดของพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์สำเร็จครบถ้วนแล้ว และทรงทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัยแล้ว ข่าวดีก็คือว่า พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้วในทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตของพระองค์ ว่าพระองค์ได้ทรงรับโทษของพระราชบัญญัติแล้วในการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาของพระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มนุษย์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว - มนุษย์นามว่าพระเยซูคริสต์ - ทรงเป็นพยานถึงความพอพระทัยชั่วนิรันดร์ของพระเจ้าในเรื่องพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ผู้ทรงรับสภาพกายมนุษย์เพื่อที่ในเนื้อหนังนั้นพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยทำมาก่อน (และไม่อาจกระทำได้ในเนื้อหนัง) ข่าวประเสริฐนำข่าวดีนั้นมาที่ว่าบัดนี้มีการยกโทษกับพระเจ้าแล้ว เพราะว่าพระเยซูได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จแล้ว ข่าวประเสริฐนำข่าวดีมาที่ว่าชีวิตนิรันดร์สามารถเป็นของเราได้หากเราเพียงยอมรับของขวัญนั้นที่พระเจ้าได้ทรงซื้อแล้วในความตายของพระเยซู ผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกแห่งกางเขนของพระองค์ ข่าวประเสริฐนำชีวิตใหม่มาให้... ชีวิตใหม่ที่เราสามารถดำรงอยู่ได้โดยอยู่เหนือ

พระราชบัญญัติ - แต่โดยความเชื่อเท่านั้น โดยพึงวางใจในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ชาวประเสริฐนำชีวิตใหม่มาให้ โดยผูกพันเราเข้ากับพระทัยของพระเจ้าในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ ซึ่งเกิดขึ้นโดยทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า (พระวจนะ) หากเราต้อนรับพระบุตรของพระเจ้า และบังเกิดในครอบครัวของพระเจ้า เราก็จะไม่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อที่ถูกพิพากษา เราเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ผ่านทางทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่นี้

ชาวประเสริฐใส่ชีวิตใหม่ไว้ภายในใจของเรา โดยผูกพันเราเข้ากับพระทัยของพระเจ้าในสัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ เพื่อที่เราจะไม่ต้องอาศัยเสียงร้องแห่งการพิพากษามาทำให้เราประพุดิตัวดี และทำให้เราอยู่ในหนทางที่ตรงและแคบ แต่ชีวิตใหม่นี้เติมเต็มเราด้วยพระคริสต์จนหากเราดำเนินในความสว่างเหมือนอย่างที่เราอยู่ทรงอยู่ในความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมระหว่างกัน... สามัคคีธรรมกับพระบุตรและกับพระบิดาและกับพระวิญญาณ เรารักกันฉันท์พี่น้องและเพื่อนบ้านในองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับที่เรารักตัวเอง เรารักพระเจ้าและพระบิดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือ พระเยซูคริสต์ และเราชื่นชมยินดีในพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักเราจนพระองค์ทรงมอบพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อที่เราจะได้รับความรอดผ่านทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

วิธีแท้จริงที่สุดที่จะนำคนทั้งหลายที่วางใจในพระราชบัญญัติให้มาถึงพระเจ้าได้ (เพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์อย่างชอบธรรมในชีวิตของพวกเขา) คือ การประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ... ข่าวดีเรื่องความรักของพระเจ้า ข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ ข่าวดีที่ว่า "...สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง" เพื่อที่เราจะได้กลายเป็นความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติในพระเยซู - แต่ในพระเยซูเท่านั้น เราต้องประกาศความรักของพระเจ้าแก่คนเหล่านี้ เราจะไม่สามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกขวนให้หลงโดยหลักคำสอนต่างๆโดยการโต้เถียงและทะเลาะกับพวกเขาเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา พระเยซูตรัสไว้ว่า "และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา" พระองค์กำลังบอกเป็นนัยถึงการสิ้นพระชนม์ที่พระองค์จะทรงตาย แต่ถ้าเราจะยกพระองค์ขึ้นในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา ในคำพยานของเรา ในการดำเนินชีวิตของเราและในคำพูดของเรา เราก็จะพิสูจน์ให้คนบาปทั้งหลายและนักศาสนาที่ถูกหลอกลวงทั้งหลายเห็นว่ามันไม่ใช่บัญญัติต่างๆ พิธีกรรม หรือพระราชบัญญัติใดๆ - แต่เป็นของประทานของพระเจ้า - ที่ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นและห่างไกลจากนรก

"ไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรม... โดยการประพุดิตตามพระราชบัญญัติ" (โรม 3:20) "เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพุดิตตามพระราชบัญญัติ" (โรม 3:28) "เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้...พระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า' (1 โครินธ์ 1:29-31)

โอลิเวอร์ บี. กรีน

บทนำ

เหล่าอาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตเรียกจดหมายฝากฉบับนี้ว่า “จดหมายฝากการตรึงกางเขนของเปาโล” และ “จดหมายฝากที่ระเบิดออกของเปาโล” อาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวว่า “ทุกประโยคในจดหมายนี้คือสายฟ้าฟาด” คนของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “ทุกคำในหนังสือกาลาเทียคือ แท่งระเบิด” มาร์ติน ลูเธอร์ให้การว่า “หนังสือกาลาเทียคือ จดหมายฝากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแต่งงานกับหนังสือกาลาเทีย”

แน่นอนว่าหนังสือกาลาเทียคือ ก้อนกรวดจากลำธาร ที่ลูเธอร์ (เหมือนดาวิด) นำออกไปสู้กับยักษ์ตนหนึ่ง... ไม่ใช่คนยักษ์เหมือนโกลิอัทในเรื่องดาวิด แต่เป็นยักษ์ที่อันตรายยิ่งกว่า – ยักษ์ *สันตะปาปา* เช่นเดียวกับดาวิด ลูเธอร์มีชัยในตอนท้าย ด้วยก้อนกรวดแห่งหนังสือกาลาเทีย เขาโจมตียักษ์สันตะปาปาเข้าที่หน้าผากเลย!

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า จดหมายฝากถึงชาวกาลาเทียได้ถูกพระเจ้าใช้การมากกว่าเนื้อหาส่วนใดๆของพระคัมภีร์ เพื่อก่อให้เกิดการปฏิรูปในสมัยของลูเธอร์และความเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

กาลาเทียคือ แคว้นหนึ่งของโรม มันรวมถึงเมืองอันทิโอก อีโคเนีย ลิสตรา และเดอร์บี ซึ่งทุกเมืองเหล่านี้ เปาโลเคยไปเยือนมาแล้วทั้งนั้น และในเมืองเหล่านี้เขามีพันธกิจในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเขา คุณจะพบบันทึกการเดินทางครั้งนี้ในกิจการ 13 และ 14 กรุณาตั้งใจอ่านสองบทนี้ ผมไม่มีเวลาและพื้นที่เพื่อยกข้อพระคัมภีร์ให้คุณตรงนี้

ในกิจการ 14:19 เราอ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนที่อัครสาวกเปาโลถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา (มีหลักฐานแน่นอนหนาว่าเปาโลได้เสียชีวิตจริงๆ... ถูกหินขว้างจนตาย... และมีการทำการอัศจรรย์ครั้งใหญ่... เขาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย) แต่ไม่ว่าเขาจะถูกฆ่าตายจริงๆหรือไม่ การอัศจรรย์ครั้งใหญ่ก็ถูกกระทำอยู่ดี หลังจากเปาโลถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าตายแล้ว ขณะที่พวกสาวกยืนล้อมรอบเขาและคร่ำครวญการเสียชีวิตของเขาอยู่นั้น “ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส” (กิจการ 14:19-20)

หากไม่ใช่เพราะฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้ว มันคงเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะลุกขึ้นเดินได้ในเวลาไม่นานหลังจากถูกหินขว้างเหมือนที่เปาโลโดน หากไม่ใช่เพราะพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เปาโลก็คงไม่กลับเข้าไปในเมืองนั้นทันทีซึ่งเป็นที่ๆเขาถูกหินขว้าง และเป็นที่ๆเขาถูกลากตัวออกมาก่อนหน้านี้ – โดยถูกคิดว่าเขาเป็นคนที่ตายแล้ว!

ก่อนเปาโลถูกหินขว้างในเมืองลิสตรา เขาและบารนาบัสได้ถูกยกย่องให้เป็นเทพเจ้าจริงๆ และประชาชนก็มาราบไหว้พวกเขา แม้การเอาหินขว้างถูกกระทำโดย “พวกยิวบางคนที่มาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอีโคเนีย” ประชาชนในเมืองลิสตราเองก็ถูกชักจูงให้ร่วมวงกับคนชั่วเหล่านี้ด้วยในการเอาหินขว้างเปาโล อย่างไรก็ตาม บันทึกก็บอกเราว่าเปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อในเมืองลิสตราในคืนนั้นหลังจากถูกหินขว้าง โดยไม่ถูกทำร้ายหรือรบกวนเพิ่มอีก เป็นไปได้ว่าประชาชนเริ่มเชื่อว่ามีอะไรบางอย่างเหนือธรรมชาติ บางสิ่งที่ไม่ปกติ บางสิ่งที่ผิดธรรมดาเกี่ยวกับเปาโล ชายตัวเล็กแปลกประหลาดผู้นี้

เมืองกาลาเทียเป็นที่มาแห่งตำนานของบาวซิสและฟีเลโมน ตามที่ตำนานเล่าไว้ เทพเจ้าจูปีเตอร์และเมอร์คิวรี ซึ่งเดินทางแบบอำพรางตัว ได้มาหาบาวซิสและฟีเลโมน และประทานให้ตามความปรารถนาของเขาทั้งสอง เปาโลและบารนาบัสได้มายังเมืองลิสตรา และพระเจ้าทรงใช้พวกเขาในการรักษาชายพิการคนนั้นให้หาย ซึ่ง “พิการตั้งแต่ครรภ์มารดา

ยังไม่เคยเดินเลย” ประชาชนคิดว่าเหล่าเทพเจ้าได้มาเยือนเมืองลิสตราอีกครั้งแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเปล่งเสียงร้องว่า

“พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอรัมอส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด บุโรทิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดังว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก” (กิจการ 14:8-18)

ดังที่ผมได้ชี้ให้เห็นแล้ว มันใช้เวลาไม่นานเลย (และไม่ต้องใช้ความพยายามมากด้วย) ที่จะเปลี่ยนชาวแคว้นกาลาเทียที่ใจโลเล เอาแน่เอาอนไม่ได้เหล่านี้จากท่าทีที่แสดงความนับถือเป็นท่าทีที่เป็นศัตรูและก่อเหตุฆาตกรรมอันโหดเหี้ยม

ในกาลาเทีย 4:13 เราอ่านว่า “ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำด้วยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง” “ความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง” ที่ว่านี้อาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ของเปาโลที่เมืองลิสตรา ซึ่งอาจทำให้เขาได้รับบาดเจ็บมากเสียจนเขาไม่สามารถเดินทางต่อไปเพื่อรับใช้และประกาศตามแผนที่ยาวไว้ได้ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นกาลาเทียแทน อาจเป็นไปได้ว่าการที่เปาโลถูกหินขว้างคือพระพรที่แผ่ตัวมา อาจเป็นไปได้ว่าเป็นวิธีของพระเจ้าในการประทานหนังสือกาลาเทียอันมหัศจรรย์แก่คริสตจักร

เปาโลบอกเราใน 2 โครินธ์ 12:1-10 ว่าเขารู้จักชายคนหนึ่ง (ไม่ว่าชายคนนั้นอยู่ในร่างกายหรือนอกร่างกาย เขาไม่ทราบ) แต่ชายคนหนึ่งที่ว่านั้นถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม เข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม และเห็นและได้ยินสิ่งต่างๆซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้บอกใคร เนื่องจากบรรดาผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่า 2 โครินธ์ถูกเขียนขึ้นราวๆปี ค.ศ. 60 จึงอาจเป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังพูดถึงตัวเองและประสบการณ์ของเขาที่เมืองลิสตราตอนที่เขาถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะถูกคิดว่าตายแล้ว เขากล่าวว่า “สิบสี่ปีมาแล้ว” และนั่นก็ตรงกับเหตุการณ์ตอนที่เขาถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเปาโลเสียชีวิตในตอนนั้น ผมเชื่อว่าคนเหล่านั้นได้ฆ่าเขา และวิญญาณของเขาลอยขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษม ผมเชื่อว่าคำอธิษฐานของวิสุทธิชนเหล่านั้น ความเชื่อของวิสุทธิชนเหล่านั้น ได้นำวิญญาณของเปาโลกลับเข้าสู่ร่างกายเขาอีกครั้ง และเขาถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายจริงๆ!

ในคำพยานแสนมหัศจรรย์นี้ใน 2 โครินธ์ 12:1-10 เปาโลพูดถึง “สวรรค์ชั้นที่สาม เมืองบรมสุขเกษม” และพูดถึงการสำแดงต่าง ๆอันมหัศจรรย์ที่เขาได้รับที่นั่น – การสำแดงต่างๆที่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้บอกผู้ใด เขากล่าวว่า “และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป ... ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า” เขาอธิษฐานสามครั้งให้หนามในเนื้อนี้หลุดออกไป แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา แต่พระองค์ทรงรับปากเปาโลว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น” เปาโลตอบสนองต่อการสำแดงแสนมหัศจรรย์นี้โดยกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ใน

ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่าง ๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:7-10)

ไม่ว่าเปาโลประกาศที่ไหน เขาก็พูดอยู่เรื่องเดียว: “พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึง ถูกฝังไว้ เป็นขึ้น และจะเสด็จมาอีกที!” เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นกาลาเทีย เขาเดินทางไปที่แคว้นกาลาเทีย โดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า... ความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก! คนมากมายเชื่อและได้รับความรอด ต่อมาเปาโลเรียกผู้เชื่อเหล่านี้ว่า “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” โดยหมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นเหล่านั้นซึ่งถูกจัดตั้งเป็นระเบียบโดยเหล่าผู้เชื่อในแคว้นกาลาเทีย อย่างไรก็ตาม พวกครูสอนเท็จได้ตามเปาโลมา และสั่งสอนสิ่งผิดๆและคำสอนนอกกรีต และเพราะเหตุนี้เองเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย

พวกครูสอนเท็จเหล่านี้สั่งสอนว่าหนทางแห่งความรอดสำหรับคนบาปเป็นมาโดยความเชื่อในพระคุณของพระเจ้าส่วนหนึ่ง และโดยการประพฤติและความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสสส่วนหนึ่ง ประการที่สอง พวกครูสอนเท็จเหล่านี้สอนว่าวิธีที่คนทีรอดแล้วจะถูกรักษาไว้ให้รอดต่อไปได้และถูกทำให้สมบูรณ์แบบในองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับสง่าราศีในที่สุด คือโดยฟังการประพฤติดีของเขาเอง การดำเนินชีวิตที่ดี และความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสส นั่นคือพวกเขาสอนว่าเราได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณ แต่ต้องรักษาความรอดของเราโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติของโมเสส นี่จึงเป็นความผิดสองชั้น

เปาโลตอบครูสอนเท็จเหล่านี้โดยพิสูจน์ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า – *ไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก* เขาแสดงให้เห็นว่าชาวแคว้นกาลาเทียเห็นว่าความรอดได้เกิดขึ้นมาตลอดนานหลายร้อยปีแล้วก่อนโมเสสเกิดเสียอีก ก่อนพระราชบัญญัติของโมเสสมิ่ตัวตนขึ้นมาด้วยซ้ำ เปาโลสอนว่าหนทางแห่งความรอดในตอนนั้นก็เหมือนในตอนนี้ - เหมือนที่เคยเป็นเสมอมาและจะเป็นเช่นนี้เสมอไป: ผ่านทางความเชื่อเท่านั้น ไม่ฟังการประพฤติหรือการถือพระราชบัญญัติ “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ...” (โรม 3:20)

ในหนังสือกาลาเทีย เปาโลแสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่มีส่วนใดๆในการรักษาผู้เชื่อให้รอดต่อไป และพระราชบัญญัติของโมเสสไม่มีส่วนใดๆในการทำให้สมบูรณ์แบบและการให้มีสง่าราศีในที่สุดของผู้เชื่อด้วย ผู้ที่รอดแล้วก็ถูกรักษาให้รอดต่อไปโดย “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเรา และไม่ใช่โดยสิ่งใดที่เขาหรือเธอจะกระทำ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระภาคที่สามแห่งตรีเอกานุภาพทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงชักนำเรามาถึงพระคริสต์ พระองค์ทรง “ให้กำเนิด” เราเข้าในพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันแห่งการทรงไถ่ นั่น พระองค์ทรงนำพาเราในวิถีแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง – และในสวรรค์ พระองค์จะทรงชุบร่างกายที่ตายได้ของเราให้เป็นขึ้นและเราจะมิร่างกายอันเปี่ยมสง่าราศีเหมือนกับพระกายของพระเยซูเจ้าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ช่วยเราให้รอด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่พิทักษ์รักษาเราไว้ - และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถรักษาเราไว้ได้ “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กล่าวว่าจะล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12)

แม้ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแลและเป็นประโยชน์ต่อเรา (2 ทิโมธี 3:16) ผมก็ขอเน้นย้ำความสำคัญของจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย จดหมายฝากฉบับนี้น่าจะถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 60 ในช่วงการเดินทางไปเยือนเมืองโครีนธ์ครั้งที่สามของเปาโล เปาโลทราบมาว่าชาวแคว้นกาลาเทียซึ่งไม่ใช่พวกกรีก แต่เป็นพวกกอล - “คนป่าเถื่อนที่แห่กันมาอยู่ในประเทศกรีซในศตวรรษที่สามก่อนสมัยพระคริสต์” - ได้ตกเป็นเหยื่อของพวกยิวที่ถือบัญญัติแล้ว เหล่ามิชชันนารีแห่งศาสนายิวนี้จากแคว้นปาเลสไตน์เป็นพวกครูสอนเท็จที่สอนให้ป็นพระราชบัญญัติกับพระองค์เพื่อที่จะได้รับความรอด - และเพื่อที่จะรักษาความรอดเอาไว้ได้

ตามที่ ดร.สโกฟิลด์กล่าวไว้ ใจความหลักของหนังสือกาลาเทียคือ “การปกป้องข่าวประเสริฐแห่งพระองค์ของพระเจ้าจากการเจือปนใดๆด้วยการถือบัญญัติต่างๆ ซึ่งอาจทำลายลักษณะเฉพาะตัวแห่งพระองค์ล้นๆได้” (หากคุณไม่มีพระคัมภีร์ศึกษาฉบับสโกฟิลด์ จงรีบไปซื้อ Scofield Reference Bible ด่วน)

สารบัญ

คำนำ

บทนำ

- I. สิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะอัครสาวก
บทที่ 1:1-5
- II. สาเหตุที่เขียนและใจความหลักของหนังสือกาลาเทีย
บทที่ 1:6-9
- III. ข้อความของเปาโลเป็นมาจากพระเจ้า – ไม่ใช่มนุษย์
บทที่ 1:10-2:14
- IV. การนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อโดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ - การประพฤติ
บทที่ 2:15-21
- V. ของประทานแห่งพระวิญญาณเป็นมาโดยความเชื่อ -
ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติหรือโดยการประพฤติ
บทที่ 3:1-12
- VI. พระคริสต์ได้ทรงแบกรับการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติเพื่อเราแล้ว -
เพื่อที่เราจะได้รับพระพรแห่งความเชื่อ
บทที่ 3:13-14
- VII. พันธสัญญาที่มีต่ออับราฮัมและที่มีต่อโมเสส
บทที่ 3:15-4:10
- VIII. คำอวยพรก่อนอำลา
บทที่ 4:11-5:15
- IX. ชัยชนะเหนือบาปเป็นมาโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์
บทที่ 5:16-6:18

กาลาเทีย - บทที่หนึ่ง

- 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)
- 1:2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย
- 1:3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
- 1:4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามพระประสงค์พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา
- 1:5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีสตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
- 1:6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น
- 1:7 ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์
- 1:8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
- 1:9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง
- 1:10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มนุษย์รับใช้ของพระคริสต์
- 1:11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์
- 1:12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
- 1:13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย
- 1:14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
- 1:15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
- 1:16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่คนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย
- 1:17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่ เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

- 1:18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเบโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน
- 1:19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 1:20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดุเถิด ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย
- 1:21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย
- 1:22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย
- 1:23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย”
- 1:24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

สิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะอัครสาวก

เราเห็นคำทักทายแบบอัครสาวกของเปาโลในบทที่ 1 ข้อ 1-5 ว่า “เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง”

มีบางสิ่งที่มีผิดปกติในตอนต้นของคำทักทายของเปาโลที่มีถึงชาวแคว้นกาลาเทีย คุณจะสังเกตเห็นว่าคำเกริ่นนำของเขาไม่ได้ดำเนินตามธรรมเนียมของคำเกริ่นนำของเขาในจดหมายฝากฉบับอื่นๆ... นั่นคือ ธรรมเนียมของ “การขอบพระคุณ” จึงสังเกตในข้อแรกของจดหมายฝากฉบับอื่นๆของเปาโล และคุณก็จะเห็นว่าในเกือบทุกคำเกริ่นนำเหล่านั้น เขาจะเริ่มต้นโดยการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองนั้นหรือแคว้นนั้น แต่เขาจะขอบพระคุณสำหรับชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ได้อย่างไรที่กำลังหันไปเสียจากพระคุณของพระเจ้าและกลับไปสู่การถือบัญญัติที่ตายแล้ว? ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับข้อความที่มีเขียนไว้ในข้อ 1 ที่ว่า “ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) ผมไม่ได้ตัดสินใจใครเมื่อผมกล่าวคำพูดนี้: ผมเกรงว่าพวกเรามีอัครสาวกเยอะแยะเกินไปในปัจจุบัน (พวกผู้รับใช้, พวกนักเทศน์, พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, พวกครูสอนพระคัมภีร์) ที่เป็นอัครสาวกของมนุษย์ ถูกเรียกมารับใช้โดยมนุษย์ ถูกส่งไปโดยมนุษย์ และข้อความของพวกเขาก็มีเพื่อเอาใจมนุษย์ ผมเกรงว่าพวกเรามีเหล่านักเทศน์ “ส่งตรงจากโรงงาน” มากเกินไปในปัจจุบัน คุณกับผมต่างทราบว่ถ้าชายหนุ่มสักคนไม่ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ประจำนิกาย หรือวิทยาลัยพระคัมภีร์ประจำนิกาย เขาก็ไม่มีโอกาสรับใช้ในคริสตจักรใหญ่ๆประจำนิกายของเขา นิกายใหญ่ๆในสมัยของเรากำลังผลิตผู้รับใช้เหมือนกับผู้ผลิตรถยนต์ผลิตรถจากสายพานการผลิต ผมเกรงว่านี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเราถึงมี “ความอดอยากในแผ่นดินนี้”... ไม่ใช่ความอดอยากขนมปัง ไม่ใช่ความอดอยากน้ำดื่ม ไม่ใช่ความอดอยากฝูงชน คริสตจักรใหญ่โตและโปรแกรมใหญ่ๆพร้อมกับเงินถวายทรัพย์ก้อนโต – แต่เป็นความอดอยากการเทศนาพระวจนะ ความอดอยากการได้ยินพระวจนะ เพราะว่าผู้รับใช้และศิษยาภิบาลของเราจำนวนมากทุกวันนี้ถูกส่งไปโดยนิกายที่พวกเขาเป็นตัวแทน แทนที่จะถูกส่งไปโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เปาโลอยากให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนว่า เขาเป็นอัครสาวกของพระเจ้า ซึ่งถูกส่งมาโดยพระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้า และไม่ได้ถูกส่งมาโดยมนุษย์

เปาโลอยากให้ผู้เข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้รับตำแหน่งอัครสาวกจากคนเหล่านั้นที่เป็นอัครสาวกก่อนหน้าเขา ต่อมา

เขาพิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้ เขาพิสูจน์ด้วยการมอบหมายงานของเขามาจากพระหัตถ์ที่ถูกตะปูแทงของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว และจากพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงใช้พระบุตรมาตายเพื่อรับบาปของโลกและได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นจากตายแล้วเพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเขาเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า และพันธกิจของเขาก็ไม่ได้มีไว้ขาย

ข้อความของเปาโลเป็นข้อความใหม่... ข้อลึกลับซึ่งไม่มีผู้ใดทราบมาก่อน ข้อความของเขาซึ่งได้รับโดยตรงจากสวรรค์ คือการสำแดงใหม่เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า หัวใจหลักของข้อความของเปาโลคือ “พระคุณของพระเจ้า” และคือว่าพระคุณของพระเจ้าได้ถูกหยิบยื่นให้แก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกหนทุกแห่งแล้วไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด – ยิวหรือต่างชาติ พวกกรีกหรือคนป่า – พระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง และทรงเชิญชวนคนทั้งปวง ... “ผู้ใดประสงค์” ก็เชิญเข้ามา

ข้อความที่มาก่อนพระคุณของพระเจ้าได้ถูกจำกัดเฉพาะชนชาติอิสราเอลเท่านั้น และคนต่างชาติในสมัยก่อนจะรอดได้ก็โดยการเป็นยิวเท่านั้น โดยการยอมจำนนต่อพิธีเข้าสู่หน้ตของยิว อันเป็นการทำให้ตัวพวกเขาเองอยู่ภายใต้บัญญัติและพิธีกรรมต่างๆของคนอิสราเอล คนเหล่านี้มีชื่อว่า “พวกเข้าจารีตยิว” เมื่อเปาโลมาพร้อมกับข้อความใหม่ที่กล่าวถึงความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก เขาก็เจอกับการต่อต้านอย่างหนักจากอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้นที่กำลังประกาศข้อความแห่งอาณาจักรแก่พวกยิวเท่านั้น เปาโลเป็นยิว... เขาเกิดในเมืองทาร์ซัส เขาเป็นบุตรของพลเมืองสัญชาติโรม เขาได้รับการศึกษาในเมืองทาร์ซัสและได้รับการฝึกอบรมด้านศาสนศาสตร์ในวิทยาลัยพระคัมภีร์ในกรุงเยรูซาเล็มภายใต้การสั่งสอนของกามาเลียผู้ยิ่งใหญ่ (กิจการ 22:3) เปาโลเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นคณะปกครองชั้นสูงสุดในอิสราเอล เขาเป็นสมาชิกผู้ทรงเกียรติมากที่สุดคนหนึ่งของคณะฟาริสีที่เคร่งครัดที่สุด (กิจการ 26:5) ผมหวังใจว่าคุณจะอ่านหนังสือกิจการบทที่ยี่สิบหกทั้งบท

เปาโลทุ่มเทให้แก่ศาสนายิวทั้งกายจิตและวิญญาณ เขาเป็นคนคลั่งศาสนาในการกล่าวปกป้องสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นศาสนาแท้จริงหนึ่งเดียวบนพิภพโลก เปาโลอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่สเทเฟนถูกฆ่าตายในฐานะผู้พลีชีพ เขากลายเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของคริสตศาสนาในสมัยของเขา ขณะนั้นเขากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจับกุมพวกคริสเตียนและข่มเหงคริสตจักรตอนที่เขาถูกทำให้ล้มลงและตบอดโดยแสงจ้าจากสวรรค์ เขาร้องถามออกไปว่าใครกำลังพูดกับเขาอยู่ คำตอบที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 9:5 คือ “เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง” เพราะเหตุการณ์อันน่าสะพรึงนี้เอง เปาโลจึงกลายเป็นผู้เชื่อรับบัพติศมา และประกาศพระเยซูในธรรมศาลาต่างๆ

หลังจากที่เขาเปลี่ยนความเชื่อ เขาก็ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม แต่เหล่าผู้เชื่อที่นั่นก็กลัวเขาเพราะว่าพวกเขารู้จักเขาในฐานะศัตรูคนหนึ่งของคริสตจักร ในไม่ช้าเขาก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและกลับไปบ้านของเขาที่เมืองทาร์ซัส จากเมืองทาร์ซัสเขาเข้าไปในประเทศอาระเบียและอยู่ที่นั่นสามปี ในประเทศอาระเบียนี้เองที่เขาได้รับการสำแดงเกี่ยวกับข้อความใหม่นี้... ข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ยุคแห่งพระคุณ... ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

หลังจากใช้เวลาสามปีในประเทศอาระเบีย เปาโลก็กลับมายังเมืองทาร์ซัสซึ่งเป็นที่ๆบารนาบัสมาร่วมวงกับเขาด้วย พวกเขาไปยังเมืองอันท็อกและทำงานรับใช้ที่นั่นนานสิบสองเดือน คนต่างชาติจำนวนมากได้กลับใจและกลายเป็นผู้เชื่อผ่านพันธกิจของเปาโลและบารนาบัส

หลังจากปีแห่งพันธกิจนั้นในเมืองอันท็อก เปาโลและบาร์นาบัสได้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำของถวายไปบรรเทาทุกข์เหล่าสาวกที่ยากจนและทนทุกข์ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขากลับมาถึงเมืองอันท็อก พวกเขาถูกส่งออกไปในฐานะมิชชันนารีคริสเตียนพวกแรก ส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการของเหล่าอัครสาวก มีเนื้อหาแทบทั้งหมดเกี่ยวกับการเดินทางและพันธกิจของอัครสาวกเปาโล

หลังจากการเดินทางในฐานะมิชชันนารีรอบแรกของเปาโล เขาก็ถูกเรียกตัวให้รายงานเกี่ยวกับข่าวสารของเขาที่ประกาศแก่คนต่างชาติและการกลับใจรับเชื่อของคนเหล่านั้น จงตั้งใจอ่านบทที่สิบห้าของหนังสือกิจการและคุณจะได้รู้หลายสิ่งเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณสำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” แน่ใจว่าพวกศัตรูของเปาโลกล่าวหาเขาว่าสอนคำสอนเท็จ พวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มและรายงานต่อพวกอัครสาวกที่นั่น ในระหว่างการประชุมนี้ มีมติว่าข่าวสารแห่งพระคุณที่เปาโลประกาศเป็นข่าวสารของพระคริสต์จากสวรรค์จริงๆ มีมติว่าพวกผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติไม่ได้อยู่ภายใต้บัญญัติของยิวหรือใต้พิธีกรรมต่างๆของยิว น่าสนใจที่ว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่เหล่าอัครสาวกในนครเยรูซาเล็มบริสุทธ์ถูกเอ่ยถึง เปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือซึ่งประกาศข่าวสารเรื่องอาณาจักรแก่คนอิสราเอลก็ยุติบทบาทเพราะว่าอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งถูกกันไว้ต่างหากชั่วคราวแล้ว อาณาจักรนั้นถูกเลื่อนออกไปชั่วคราวแล้วจนกว่าคนต่างชาติจะเข้ามาครบจำนวน พระคุณของพระเจ้าถูกประกาศ คริสตจักรครบถ้วนและถูกรับขึ้นไปเพื่อเจอกับพระเยซูในฟ้าอากาศ จากนั้นหลังจากที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ได้ครบครองแล้ว ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นจะถูกประกาศอีกครั้งและอิสราเอลทั้งสิ้นจะได้รับ ความรอด (โรม บทที่ 11)

จงสังเกตความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างข่าวสารของอัครสาวกเปาโลและข่าวสารต่างๆของอัครสาวกคนอื่นๆ ข่าวสารของเปโตรมีมายังอิสราเอล... ข่าวสารของเปาโลมีมายังคนต่างชาติ เขาถูกเรียกและถูกมอบหมายพันธกิจในฐานะผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ (โรม 11:13) “... เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้า (เปาโล) ได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสุหนัต” (กาลาเทีย 2:7)

พวกอัครสาวก เช่นเดียวกับเจ็ดสิบคนนั้น ถูกบัญชาให้ไปหาพวกยิวเท่านั้น พวกเขาประกาศข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้น มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่อัครสาวกคนหนึ่งได้ประกาศแก่คนต่างชาติ เหตุการณ์นี้คือตอนที่เปโตรประกาศแก่ครัวเรือนของโครเนลิอัส (กิจการ 10) นี่เป็นตอนที่เปโตรใช้กุญแจแห่งอาณาจักรนั้นในการนำเสนอข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติเป็นครั้งแรก พวกอัครสาวกไม่ได้ตั้งคริสตจักรต่างๆนอกแคว้นยูเดีย พวกเขาจำกัดพันธกิจของตนที่เยรูซาเล็ม และเหล่าแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น หลังจากสเทเฟนโดนหินขว้างตายแล้ว คริสตจักรก็กระจัดกระจายไปทุกแห่ง พวกอัครสาวกอยู่ต่อไปในกรุงเยรูซาเล็ม โดยกระทำพันธกิจต่อคนอิสราเอลเท่านั้น หลังจากสเทเฟนเสียชีวิต เราอ่านว่า “และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย” (กิจการ 8:1) กรุณาหมายเหตุอีกครั้งว่า “ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว” (กิจการ 11:19)

พวกอัครสาวกไม่เคยก่อตั้งคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติเลย เปาโล (คนนำสารของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยแห่งข่าวสารเรื่องพระคุณ) คือชายผู้ก่อตั้งที่ประชุมต่างๆของคนต่างชาติ... คริสตจักรต่างๆในเมืองอันท็อก เมืองโครินธ์ แคว้นกาลาเทีย เมืองเธสะโลนิกา เมืองเอเฟซัส เมืองฟิลิปปี เมืองโคโลสซี และที่อื่นๆอีกมากมาย หากเราไม่จดจำไว้ว่าข่าวสาร

ของเปาโลมีมาถึงคนทั้งปวง ไม่ว่าจะชนชั้นใดหรือสีผิวใด เราก็ไม่อาจแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้องและเข้าใจความแตกต่างระหว่างข่าวสารของอัครสาวกเปาโลและข่าวสารของอัครสาวกคนอื่นๆ

ในสมัยที่เหล่าอัครสาวกและเจ็ดสิบคนนั้นประกาศ (ซึ่งถูกมอบหมายพันธกิจโดยพระเยซูเจ้า) คนต่างชาติเป็นที่รู้จักในฐานะสุนัขปรกซึ่งอยู่นอกพันธสัญญาแห่งพระคุณ เมื่อเปาโลเริ่มประกาศแก่คนต่างชาติถึงข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณเท่านั้นผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู การต่อต้านรุนแรงก็ปะทุขึ้นและเปาโลก็ทนทุกข์อย่างมากเพราะการประกาศความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก พวกอัครสาวกไม่ยอมรับเปาโลในฐานะอัครสาวกคนหนึ่งเพราะว่าเขาไม่ได้รับการมอบหมายพันธกิจจากพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาไม่ได้ประกาศข่าวสารของอัครสาวกแบบเดียวกับที่พวกเขาประกาศ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธเขาในฐานะอัครสาวกคนหนึ่ง

จึงสังเกตข้อเท็จจริงถึงความแตกต่างระหว่างข่าวสารแห่งอาณาจักรและข่าวสารที่ประทานให้แก่อัครสาวกเปาโล: ในมัทธิว 10 เรามีข่าวสารแห่งอาณาจักรซึ่งถูกประกาศโดยเหล่าอัครสาวก: “เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้” (มัทธิว 10:1)

จึงสังเกตข้อเท็จจริงที่จริงดังนี้: “สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มัทธิว 10:5-6)

ข่าวสารของพวกอัครสาวกไม่ใช่ข่าวสารสำหรับคริสตจักร แต่สำหรับอิสราเอลพวกเดียวกันนั้น ข่าวสารนั้นประกาศว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” ข่าวสารนั้นเสนอการตั้งอาณาจักรของพระเมสสิยาห์โดยมีเงื่อนไขเรื่องการกลับใจใหม่ของชนชาติอิสราเอล ข่าวสารของเปาโลคือ “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้” (กิจการ 16:31)

หมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆคือหลักฐานของข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้นซึ่งประทานให้แก่พวกอัครสาวก: “จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ” (มธ. 10:8)

การที่ผู้รับใช้ทั้งหลายทุกวันนี้ใช้ข้อนี้เป็นสิทธิอำนาจสำหรับการรักษาคนป่วยให้หาย จากนั้นก็เพิกเฉยข้อพระคัมภีร์อื่นๆที่เหลือ ก็เป็นการแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิดๆอย่างแน่นอน โดยไม่ “แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” พวกอัครสาวกไม่เพียงรักษา “โรคภัยไข้เจ็บทุกประการ” เท่านั้นแต่พวกเขายังทำให้คนตายเป็นขึ้นและรักษาคนโรคเรื้อนให้หายด้วย! ผมเชื่อในการรักษาโรคให้หายของพระเจ้า... ถ้าหากมีการรักษาให้หายจริงๆ มันก็เป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาร่างกายของเราให้หายยามที่เราเจ็บป่วย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกหมอ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกนางพยาบาลและโรงพยาบาลทั้งหลาย แต่เมื่อหมอทุกคนรักษาไม่สำเร็จ พระเจ้าก็ทรงสามารถเข้าแทรกแซงได้ ถึงกระนั้น เป็นการผิดที่จะใช้การมอบหมายพันธกิจแห่งอาณาจักรนั้นเพื่อประกาศว่าผู้รับใช้ทุกคนทุกวันนี้ควรมีของประทานแห่งการรักษาโรค ควรสามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้และขับผีออกได้ เราไม่ควรแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิดๆและใช้ข้อพระคัมภีร์อย่างผิดๆเพื่อพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาเด็ดขาด เราควรเผชิญหน้าข้อเท็จจริงของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความจริงเรื่องการแบ่งแยกยุคสมัย ข่าวสารของพวกอัครสาวกถูกรับรองโดยหมายสำคัญ

และการอัศจรรย์ต่างๆ แต่ในยุคแห่งพระคุณอันแสนอัศจรรย์นี้ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (รม. 1:17)

มีอีกเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับพวกอัครสาวก: “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้ตะบอง เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” (มธ. 10:9-10)

แน่นอนว่านั่นฟังดูไม่เหมือนกับพวกผู้รับใช้และพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐสมัยปัจจุบันเลย ใช่ไหมครับ? พวกผู้รับใช้ในปัจจุบันปฏิเสธทองคำและเงินในกระเป๋าของตนและย่ามใช้ตามทางไหม? พวกผู้รับใช้ในปัจจุบันปฏิเสธเสื้อคลุมสองตัวไหม และพวกเขาปฏิเสธสิ่งของต่างๆมากมายที่เหล่าลูกวัดถวายให้พวกเขาไหม? พวกอัครสาวกคือกลุ่มคนพิเศษที่มีข่าวสารพิเศษมาประกาศแก่หมู่ชนพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ - *ชนชาติอิสราเอล*

คนมากมายทุกวันนี้ใช้ส่วนแรกของมัทธิว 10 เพื่อเข้าข้างตัวเอง... “จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย” แต่พวกเขาไม่สังเกตส่วนที่ว่า “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน” ผมเชื่อว่าเราควรคงเส้นคงวาในภาคเทศนาของเรา คงเส้นคงวาในการดำเนินชีวิตของเรา และคงเส้นคงวาในการปฏิบัติต่างๆทางศาสนาของเรา

สมมติว่าเราเปรียบเทียบข่าวสารของอัครสาวกเรื่องอาณาจักรนั้นกับข่าวสารเรื่องพระคุณที่ถูกประทานให้แก่อัครสาวกเปาโล:

การมอบหมายพันธกิจวันนี้คือ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน” แต่แก่พวกอัครสาวกการมอบหมายพันธกิจคือ “อย่าไปตามทางของพวกคนต่างชาติ แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น”

จงสังเกตคำเหล่านี้ “เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ เพราะว่า ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:12-13) ข่าวสารนี้จะเข้ากันกับข่าวสารที่ว่า “อย่าไปหาพวกคนต่างชาติ” ได้อย่างไร? วิธีเดียวที่จะเข้าใจพระวาระของพระเจ้าได้ก็คือ ศึกษาและแยกแยะพระวาระแห่งความจริงนั้นอย่างถูกต้อง ข่าวสารของเปาโลเกี่ยวข้องกับ “ยุคพระคุณ” เราต้องเผชิญหน้ากับความจริงเรื่องการแบ่งยุค มิฉะนั้นเราจะไม่อาจเข้าใจพระวาระของพระเจ้าได้

ใครบางคนอาจกำลังถามว่า “แต่อาจารย์กรีน พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยแล้วหรือ?” ไม่เลยครับ! “พระราชบัญญัติของพระเจ้าถูกทำลายเสียแล้วหรือ?” เปล่าเลยครับ! แต่ท่านที่รัก พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้เอาหินขว้างพวกคนเล่นชู้ทั้งชายและหญิงภายใต้บัญญัติของโมเสส แต่พระเยซูทรงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อหญิงคนนั้นที่ถูกจับได้ค้างคางเขาว่าเล่นชู้! พระราชบัญญัติบัญชาให้เอาหินขว้างบุตรที่ดื้อดึง (อพย. 21:18-21) แต่บิดาผู้หนึ่งได้ต้อนรับบุตรหลงหายของตนในอ้อมแขนและจูบเขา - ทั้งๆที่เนื้อตัวสกปรกเหม็นสาบหุม!! (ลก. 15:11-24) ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ขโมยถูกปรับโทษ (อพย. 21:16) แต่บนกางเขนนั่น ในช่วงวินาทีสุดท้ายของพระองค์ พระเยซูทรงช่วยโจรคนหนึ่งให้รอด (ลก. 23:43) พระราชบัญญัติร้องออกมาว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า” (อพย. 21:24) แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกประกาศโดยเปาโลเปล่งเสียงดังสนั่นว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม” (รม. 12:20) มันเป็นไปได้เลยที่จะให้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เข้ากันได้ เว้นเสียแต่ที่เราเข้าใจความจริงเรื่อง

การแบ่งยุคในพระวจนะของพระเจ้า ในช่วงยุคพระบัญญัติ พระเจ้าทรงปฏิบัติกับชนชาติอิสราเอลในวิธีที่เฉพาะเจาะจง แต่ในยุคพระคุณนี้ ไม่มีสิ่งทีเรียกว่ายิวและต่างชาติ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาแก่คนทั้งปวงที่ร้องทูลต่อพระองค์ พระราชบัญญัติปรับโทษคนบาป... แต่พระคุณของพระเจ้ายกโทษคนบาปและทำให้คนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

อย่าคิดว่าพระเจ้าทรงทิ้งชนชาติอิสราเอลแล้ว... โอ้ ไม่เลย! อิสราเอลถูกกันไว้ต่างหากในฐานะประชาชาติหนึ่งที่ถูกเลือกสรร แต่วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงหันมาหาประชากรของพระองค์อีกครั้งและพวกเขาจะต้อนรับพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์ พวกเขาจะต้อนรับพระองค์ และอิสราเอลทั้งปวงจะได้รับความรอด (จงอ่านบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรม)

การถูกข่มเหงอย่างหนักของเปาโลเป็นผลมาจากการที่ประชาชนในสมัยของเขาไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ... ความแตกต่างระหว่างยุคพระราชบัญญัติกับยุคพระคุณ แน่แน่นอนว่าผู้คนไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยในปัจจุบัน การที่สมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่ไม่ศึกษาพระคัมภีร์ และเผชิญหน้าพระคัมภีร์ในฐานะเป็นหนังสือแห่งความจริงเรื่องการแบ่งยุค ก็ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจหลายอย่างท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อเหมือนเดิม และสร้างความแตกแยกในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย ผมแน่ใจว่าร้อยละเก้าสิบห้าของความยุ่งยากทั้งหมดในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายจะสิ้นสุดลง หากสมาชิกคริสตจักร (ผู้เชื่อทั้งหลาย) จะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ และหากพวกเขาจะตระหนักถึงแผนงานของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลและแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร (เจ้าสาวของพระคริสต์) การเอาพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลมาประยุกต์ใช้กับคริสตจักรก็มีแต่นำไปสู่ความสับสนและความเข้าใจผิดทางศาสนา จุดประสงค์ที่เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวแคว้นกาลาเทียก็คือ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดนี้ในคริสตจักร เราต้องการมันทุกวันนี้พอๆกับที่พวกเขาต้องการมันในสมัยนั้น คำอธิษฐานอันร้อนรนของผมขณะที่ผมส่งข้อความนี้ออกไปก็คือ ที่คุณผู้อ่านที่รักจะตระหนักว่า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก เราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพราะพระคุณของพระเจ้าในการทรงยอมให้พระเยซูเจ้ารับโทษแทนเราและถูกสาปแช่งเพื่อเรา โดยทางพระองค์เราจึงเป็น “ยิ่งกว่าผู้พิชิต” ... แต่โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น (รม. 8:35-39) “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อคุณและผมจะได้กลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซู พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปทรงถูกทำให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซู (2 คร. 5:21)

กาลาเทีย 1:2 กล่าวว่า “และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” เราไม่อาจบอกได้ว่าพี่น้องเหล่านี้คือใครกันแน่ เพราะเราไม่รู้ว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัสหรือที่เมืองโครินธ์กันแน่ ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่ามันถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัส ท่านอื่นๆก็เชื่อว่ามันถูกเขียนที่เมืองโครินธ์ แต่นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร สิ่งที่สำคัญก็คือว่าเปาโลพูดด้วยสิทธิอำนาจของอัครสาวกคนหนึ่ง และด้วยสิทธิอำนาจครบถ้วนของพระบิดาและของพระบุตร เขาจึงเขียนขณะที่เขาถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข่าวสารของเขาถึงชาวแคว้นกาลาเทียเป็นมา

จากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ - ไม่ใช่จากมนุษย์

คำกล่าวของเปาโลที่ว่า “เรียน คริสตจักรทั้งหลาย” ย่อมหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ทั่วแคว้นกาลาเทีย พวกเขา น่าจะประชุมกันตามบ้านหรือในศาลาต่างๆ อีกครั้งที่ว่า พวกเขาจะประชุมกันที่ไหนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ หน้าต่างที่มี กระจกสีและพรมบนพื้นไม่ทำให้เกิดคริสตจักร อาคารที่มียอดหลังคาทรงสูงไม่ทำให้เกิดคริสตจักร มันจะเป็นวันแห่งความสุขในชีวิตของผู้เชื่อบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่า *อวการ* คือ สถานที่ประชุมของคริสตจักรและไม่ใช่ตัวคริสตจักรเอง คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่คือ กลุ่มผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ซึ่งมีสามัคคีธรรมและนมัสการด้วยกันในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงประทับตรารับรองที่ประชุมท้องถิ่น (สบ. 10:25)

กาลาเทีย 1:3 “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” สำหรับเราข้อความนี้ได้โดดเด่นอะไร เราได้ยินคำว่า “พระคุณ” ทุกครั้งที่เราไปร่วมประชุมกับคริสตจักร (หากคุณไม่ได้ยินคำนี้ คุณก็ควรเปลี่ยนสถานที่นมัสการ!) แต่ลองนึกภาพว่าคำนี้จะฟังเช่นไรต่อคนเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทียที่ได้กลายเป็นผู้เชื่อแล้ว ที่ได้ถูกช่วยให้พ้นจากการถือผีและการนับถือรูปเคารพแล้ว! เพราะพระคุณของพระเจ้า สันติสุขจึงเข้ามาสู่ชีวิตของพวกเขาแล้ว และสันติสุขที่พวกเขามีนั้นก็เกิดขึ้นได้เพราะพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลกล่าวชัดเจนแก่ชาวเมืองโคโลสีว่า พระเยซูทรง “ทำให้เกิดสันติสุขโดยทางโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือคุณและผมที่จะไม่มองข้ามการถวายบูชาแห่งกลโกธาเมื่อพระเจ้าทรงมอบพระบุตรของพระองค์เพื่อชำระหนี้บาปด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง! ท่านที่รัก อย่าลืมเด็ดขาดว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงซื้อคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ด้วยราคาสูงยิ่งนัก:

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ **บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ (พระเจ้า) ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง**” (กิจการ 20:28) จงซึ้งน้ำหนักคำกล่าวนี้ก่อนที่คุณจะวิจารณ์มัน มันคือข้อเท็จจริงทางพระคัมภีร์ คุณอาจไม่ยอมรับมัน แต่มันคือความจริง: ในเส้นเลือดของพระเยซูคริสต์เจ้ามีพระโลหิตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าไหลอยู่! พระเยซูได้มารับสภาพมนุษย์... พระองค์ทรงรับสภาพเนื้อหนังจากมารีย์พรหมจารี แต่โลหิตของพระองค์คือ พระโลหิตของพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าได้ทรงซื้อคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ เจ้าสาวของพระคริสต์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ช่างเป็นราคาที่สูงยิ่ง! ไม่แปลกเลยที่เปาโลหวงแหนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ!

ข้อ 4 และ 5 “พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามพระประสงค์พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ในยอห์น บทที่ 10 พระเยซูทรงเป็นพยานต่อพรรคพวกของพระองค์ว่า พระเจ้าพระบิดาทรงรักพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะนั้น พระองค์ทรงประกาศว่าไม่มีใครใดสามารถชิงชีวิตของพระองค์ไปได้ - พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะเอามันกลับคืนมาอีก (ยอห์น 10:18) และจากนั้นพระองค์ก็ทรงประกาศว่า “พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจัดเตรียมการไถ่สำหรับเรา พระเจ้าพระบิดาทรงรักโลกเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเจ้าพระบุตรมาตายบนกางเขนนั่น พระเจ้าพระบุตรทรงยินยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อคนอธรรม และทรงพิชิตความตาย

นรก และหลุมศพ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงสำแดงพระองค์อย่างเปิดเผยโดยมีข้อพิสูจน์มากมายที่ไม่มีทางผิดพลาด พี่น้องहार้อยคนได้เห็นพระองค์ในคราวเดียว (1 คร. 15:1-10) หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจของพระองค์บนโลกแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า “แต่อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16:7-11)

พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา และในวันฟื้นเทออสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมา พระองค์ทรงอยู่ในโลกมานับตั้งแต่นั้น โดยพ้องใจมนุษย์เรื่องบาป ชักนำผู้คนให้มาหาพระเยซู “ให้กำเนิด” คนทั้งหลายเข้าในครอบครัวของพระเจ้าเมื่อพวกเขาวางใจเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า “พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) เพราะว่าบาปทั้งหลายของเราได้ถูกจัดการจนหมดสิ้นแล้ว ถูกชำระเต็มจำนวนแล้วและถูกกำจัดทิ้งไปอย่างชอบธรรมแล้ว พระคุณและสันติสุขจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเมื่อเราต้อนรับพระเยซูเจ้าด้วยความเชื่อ

เหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์ทนทุกข์ทรมานทั้งกายจิตและวิญญาณเช่นนั้น... เหตุผลที่พระเจ้าทรงยอมให้พระองค์กลายเป็นผู้ถูกแช่งสาปเพื่อคุณและผม... เหตุผลที่พระเจ้าทรงยอมให้พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมก็คือว่า โดยทางความตายของพระเยซู เราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้และเป็นผู้ที่เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าเราทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อสามารถร่วมกล่าวคำอวยพระเกียรติแด่พระองค์ซึ่งเปาโลได้เขียนไว้ว่า: “ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน!”

หากผมมีมือเหมือนข้าง ผมจะชูมือทุกมือเพื่อพระเยซู! หากผมมีเสียงเหมือนอย่างฟ้าร้อง ผมก็จะตะโกนออกมาว่า “ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเยซู!” หากผมสามารถพูดกับคนทั้งโลกได้ในคราวเดียว ผมก็ต้องใส่เข้าไปในคำพูดของผมว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานอันเหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์!”

ผมขอสรุปข่าวสารแห่งข้อพระคำเหล่านี้: ประการแรก *ช่องทางแห่งพระคุณของพระเจ้า* คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ประทานพระองค์เองอย่างเต็มใจบนกางเขนนั้นเพราะบาปของเราทั้งหลาย พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ประการที่สอง *จุดประสงค์แห่งพระคุณของพระเจ้า* คือ เพื่อช่วยเราทั้งหลายให้พ้น... เหล่าคนบาปผู้สำนึกผิดหลงหายและสมควรตกรนรก... จากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ “คนทั้งโลกทอดตัวนอนอยู่บนตักของผู้ชั่วร้ายนั้น” และหากไม่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราทุกคนก็คงพิเนาศชั่วนิรันดร์

ประการที่สาม *แหล่งที่มาแห่งพระคุณของพระเจ้า* คือ พระประสงค์และจุดประสงค์อันเป็นสิทธิ์ขาดของพระเยซูฮอวาร์พระเจ้า: “ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบิดาของเราทั้งหลาย”

ตามทีฮีบรู 2:9 เขียนไว้ เพราะพระคุณของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงได้รับอนุญาตให้รับเอาร่างกายซึ่งพระองค์จะสิ้นพระชนม์ในกายนั้นได้ เราต้องเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังตอนนั้น (2 คร. 5:19) พระ

เยชูทรงท้อห่มพระเจ้าไว้ในเนื้อหนังและนำพระองค์ลงมาหามนุษย์ เพราะพระคุณของพระเจ้า พระเยชูจึงทรงได้รับอนุญาตให้สิ้นพระชนม์ ด้วยเหตุนี้ แหล่งที่มาแห่งพระคุณคือ พระเจ้าผู้ทรงสิทธิขาด

ประการที่สี่ *เหตุผลสำหรับพระคุณของพระเจ้า* คือ เพื่อนำสง่าราศีและเกียรติมาสู่พระเจ้าพระบิดา (และแต่พระเจ้าเพียงผู้เดียว) สืบๆไปเป็นนิตย์ อย่าลืมเป็นอันขาดว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยชู (อฟ. 4:30-32)

มนุษย์ไม่สามารถที่จะให้คำจำกัดความพระคุณของพระเจ้าได้ มนุษย์ไม่สามารถที่จะเข้าใจพระคุณของพระเจ้าได้ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่มนุษย์สามารถที่จะรับเอาพระคุณของพระเจ้าได้ พระคุณคือ ของขวัญของพระเจ้า- และแม้แต่เด็กเล็กๆสักคนก็รู้วิธีรับของขวัญสักชิ้น: แคร็บมัน (พร้อมกับขอบพระคุณ) จากผู้ให้ ด้วยเหตุนี้ ข่าวสารแห่งพระคุณคือ “ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิอำนาจให้เขาเป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13)

สาเหตุที่เขียนและใจความหลักของหนังสือกาลาเทีย:

ข้อ 6: “ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น”

เปาโลประหลาดใจ เขายัง เขอัครจรรยาใจที่ผู้ใดก็ตามที่ได้รับพระคุณของพระเจ้าแล้วจะสามารถคิดที่จะหันไปเสียจากพระคุณอัครจรรยาของพระเจ้า พร้อมกับเสรีภาพแห่งจิตและวิญญาณที่พระคุณนำมาให้ เปาโลอัครจรรยาใจที่ผู้ใดก็ตามที่ได้รับรู้จักข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าจริงๆแล้วจะหันไปเสียจากมัน เปาโลเคยเป็นนักศาสนามาก่อน – ผู้นับถือศาสนาอีวอย่างเคร่งครัด เขาเคยเป็นผู้คลั่งศาสนาในศาสนาของพวกยิว เปาโลเป็นผู้มีการศึกษา: เขาได้ศึกษาพระราชบัญญัติของโมเสสมาตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่ใช่คนที่ไม่ประสีประสาหรือโง่เขลาในเรื่องศาสนา สำหรับเปาโลแล้ว การค้นพบพระคุณของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์และน่าอัศจรรย์มากเสียจนเขาประหลาดใจเหลือขนาดที่ใครก็ตามได้รับสันติสุขและความชื่นชมยินดีที่พระคุณนำมาให้แล้ว จากนั้นก็หันกลับไปสู่พิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติ! และถึงกระนั้น ดูเหมือนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่กาลาเทียกำลังหันไปเสียจากพระคุณที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขา ซึ่งโดยพระคุณนั้นพวกเขาได้รับความรอดแล้วอย่างเปี่ยมสง่าราศีเหลือเกิน

เปาโลกล่าวถึง “ไปหาข่าวประเสริฐอื่น...ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก” นั่นคือ พวกเขา กำลังหันไปเสียจากข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า ไปหาข่าวสารอื่น (ข่าวประเสริฐอื่น) ซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลย ข่าวประเสริฐคือ ข่าวดี และข่าวสารอื่นใดก็ตามนอกจากอันที่แท้จริงก็ไม่มีทางเป็นข่าวประเสริฐได้เลยสักนิด

ในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ที่โดดเด่นที่สุดเล่มหนึ่ง เราได้อ่านว่าในสมัยของเปาโล ชาวแคว้นกาลาเทียได้เขียนข่าวประเสริฐมากกว่าเจ็ดสิบเรื่อง! แน่แน่นอนว่าข่าวประเสริฐเหล่านั้นไม่ใช่ของแท้ - พวกมันไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่แท้จริง คนเหล่านั้นได้เพิ่มเข้าหรือตัดออกจากข่าวสารของเปาโล และชาวแคว้นกาลาเทียก็กำลังหันไปหาข่าวประเสริฐเหล่านั้นนั่นเอง (ซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ข่าวดีเลย)

ข้อ 7: “... ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะปิดเปื้อนข่าวประเสริฐของ

พระคริสต์” เรารู้ว่าซาตานกำลังทำงานอยู่ พระเยซูตรัสว่าเมื่อข้าวละมานถูกหว่านท่ามกลางข้าวมกกลางข้าวสาลี “เป็นฝีมือของศัตรู” ศัตรูรายเดียวกันนั้นก็กำลังหว่านข้าวละมานอยู่เหมือนเดิม ซาตานมีวิญญูณชั่วและหุตมากมายในโลกทุกวันนี้ อากาศที่เรายใจเข้าออกอยู่นั้นเต็มไปด้วยภูติผีปีศาจ อาณาจักรของซาตานอยู่เหนือเราขึ้นไปนี่เอง – และมันเกลียดช่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ตอนที่เขียนหาคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า “เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:13-15)

อย่าลืมเป็นอันขาดว่าเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงมีคริสตจักรและผู้รับใช้ทั้งหลาย พญามารก็มีคริสตจักรและผู้รับใช้ทั้งหลายเช่นกัน พระเจ้าทรงเรียกเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ – และพญามารก็เรียกผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกพวกครูสอนรวี - และพญามารก็เรียกพวกครูสอนรวี พญามารมีของเลียนแบบสำหรับผลิตภัณฑ์ของแท้ทุกอย่างในเรื่องฝ่ายวิญญูณและคริสตจักรที่แท้จริง ในกาลาเทีย พวกหุตของพญามารกำลังเทศนาข่าวประเสริฐอื่น – ซึ่งไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลยสักนิดเดียว

ข้อ 8: “แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” นั้นฟังดูไม่เหมือนกับคำเทศนาว่าฟังที่เราได้ยินทุกวันนี้เลย ใช่ไหมครับ ท่านที่รัก? นั่นคือ ... คำเทศนาที่ว่า “เราทุกคนเป็นพี่น้องกันหมด”, “พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราทุกคน เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน”... เราควรรักและมีสามัคคีธรรมกับพวกเสรีนิยม พวกแนวคิดสมัยใหม่และพวกคนที่เกลียดชังพระเจ้า... คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการประสูติโดยหญิงพรหมจารีและคนเหล่านั้นที่จะทำลายพระคัมภีร์ของเราโดยการตัดคำต่างๆทิ้ง เช่น “พระเยซูวาท”, “พระโลหิต”, “หญิงพรหมจารี”, “การบังเกิดใหม่” ฯลฯ แน่แน่นอนว่าคำพูดของเปาโลฟังดูไม่เหมือนกับคำพูดของเหล่านักเทศน์ที่ได้รับการฝึกอบรมมาจากวิทยาลัยพระคัมภีร์ประจำนิกายในสมัยของเรา ดังนั้นเปาโลจึงประกาศก้องว่า “แต่แม้ว่าเราเอง (เปาโลและบารนาบัส) หรือทูตสวรรค์ ...ถ้าเราหรือทูตสวรรค์องค์ใดหรือใครหน้าไหนประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” นั้นหมายความว่า “ขอให้คนนั้น (หรือทูตสวรรค์องค์นั้น) ร่วงลงสู่ไฟนรก!” มันคงเป็นเรื่องยากที่จะหาคำพูดใดที่น่ากลัวกว่าคำกล่าวนี้หากเราดูตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ พญามารอาจปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่าง และเหล่าผู้รับใช้ของมันอาจปลอมตัวเป็นทูตแห่งความชอบธรรม แต่ไม่ว่าจะเป็นทูตสวรรค์จากฟ้าสวรรค์ หรือหนึ่งในหุตของพญามารที่ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ ... หรือแม้หากเป็นเปาโลเอง... หากบุคคลผู้นั้นประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดนอกเหนือจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งเปาโลได้ประกาศแก่คริสเตียนทั้งหลายชาวแคว้นกาลาเทียแล้ว ขอให้ผู้ประกาศคนนั้นถูกสาปแช่ง! อย่ายอมให้เขากล่าวข่าวสารอื่นนอกจากข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้า!

ในกาลาเทีย 5:12 เปาโลประกาศก้องว่า “ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รับกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย” คำกล่าวนั้นคงฟังดูไม่ตึ๊งในที่ประชุมสักแห่งของสภาคริสตจักรของพระคริสต์แห่งชาติในอเมริกา – หรือสภาคริสตจักรโลก อันเป็นที่ซึ่งบรรดานกมิชานมาเกาะกลุ่มกันและเรียกร้องให้ผู้รับใช้ทุกคนมาอยู่ใต้ปีกของพวกเขา ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาแก่มนุษย์เดินดินคนใดที่กล่าวอ้างว่าตนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ที่กล่าวอ้างว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า... แต่ก็ยัง

สนับสนุนแนวคิดอเทวนิยมและเสรีนิยมเช่นที่เป็นในสภาคริสตจักรเหล่านี้ซึ่งมีอยู่ทั่วโลก!

ไม่ ผมไม่เชื่อว่าอัครสาวกเปาโลจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมกับสมาคมผู้รับใช้ทั่วไป... และกล่าวตามตรงก็คือ ผมไม่เชื่อว่าเขาจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมกับ “สมาคม” ใดๆที่มีอยู่ทั่วประเทศ ชายผู้นี้ได้ประกาศเพราะเขาต้องประกาศ เขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ถูกส่งมาโดยพระเจ้า – และเขาต้องให้การต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแท้

ข้อ 9: “ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง” เปาโลอยากให้ความแว้นกาลาเทียเข้าใจสิ่งที่เขากำลังกล่าวอย่างถ่องแท้ เขาเน้นย้ำสองหนเกี่ยวกับคำสาปแช่งของอัครสาวกซึ่งเขากล่าวแก่ทุกคนที่ประกาศข่าวประเสริฐที่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ขอพระเจ้าโปรดช่วยคุณและผมที่จะเตือนใจตัวเองว่าข่าวสารนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง – และคำสาปแช่งนั้นก็ไม่เคยถูกเพิกถอนเลยด้วย กระทั่งทุกวันนี้ ตามที่พระคัมภีร์กล่าว ใครๆก็ถูกสาปแช่งซึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นนอกจากข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ในแว้นกาลาเทียพวกครูสอนเท็จกำลังสอนว่า ผู้เชื่อทั้งหลายไม่อาจรอดได้โดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว – แต่ต้องเพิ่มการประพฤติดีของตนเข้าไปด้วยในความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสส ยิ่งกว่านั้น พวกเขา กำลังสอนว่าผู้เชื่อไม่สามารถถูกรักษาไว้ให้รอดต่อไปได้นอกจากโดยการประพฤติและความเชื่อฟังต่อพระราชบัญญัติของโมเสสด้วย เราควรมองไปรอบๆตัวเราและฟังคำเทศนาบางอย่างในปัจจุบัน หากเราจะหยุดดูและฟัง เราก็คงตระหนักว่าคำสอนผิดแห่งกาลาเทียยังมีอยู่ในวันนี้ นักเทศน์จำนวนมากเทศนาความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ *เพิ่มการประพฤติเข้าไปด้วย* โอ้ พวกเขาแผดเสียงร้องว่า “พระคุณ พระคุณ... พระคุณพระเจ้า... พระคุณซึ่งอยู่เหนือบาปของเรา” แต่แล้วพวกเขาก็สั่งบรรดาสมาชิกให้ “ทำ” บางสิ่งและ “ห้ามทำ” บางสิ่ง และหากสมาชิกไม่ปฏิบัติตาม “ข้อปฏิบัติ” และ “ข้อห้าม” ทางศาสนาประจำนิกายเหล่านี้ พวกเขาก็จะตกรอกแน่นนอน! แต่ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าว “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ขอพระเจ้าโปรดช่วยเราให้มองเห็นความแตกต่างระหว่าง*การไถ่และบำเหน็จ... ความรอดและหน้าที่ผู้อารักขา* ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้าที่ให้แก่คนบาปที่สมควรตกรอก เหล่าผู้เชื่อได้รับบำเหน็จตามการปฏิบัติหน้าที่ผู้อารักขาของตนอย่างสัตย์ซื่อ จงอ่าน 1 โครินธ์ 3:11-15 ในข้อพระคำเหล่านี้ เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อบางคนจะเสียบำเหน็จของตนไป ความรอดคือของขวัญที่มาจากพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น...โดยไม่ฟังการประพฤติเลยแม้แต่นิดเดียว คนบาปไม่สามารถทำอะไรได้เลยเพื่อช่วยตัวเองให้รอดหรือเพื่อช่วยเหลือพระเจ้าในการช่วยเขาให้รอด คนบาปต้อนรับพระเยซูโดยความเชื่อ และพระคุณของพระเจ้าก็ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอด

เมื่อคนบาปเชื่อและกลายเป็นคริสเตียน – *บำเหน็จ* ในตอนจบของชีวิตคริสเตียนก็จะถูกกำหนดโดยการประพฤติอันสัตย์ซื่อ ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับประพฤติ - แต่*ความรอดย่อมประพฤติ* ความรอดทำให้เราอยากประพฤติ เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารดี - และความเชื่อที่ไร้การกระทำก็ตายเสียแล้ว การประพฤติเป็นพยานว่าเราได้แสดงออกถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระคุณของพระเจ้า – และผู้ที่ไม่ยอมแสดงผลออกมาก็เป็นพยานว่าความเชื่อของเขาเป็นความเชื่อที่ตายเสียแล้ว ... และความเชื่อที่ตายแล้วก็ไม่สามารถช่วยคนบาป

ให้รอดได้

ขอพระเจ้าโปรดเมตตาหนักเทคน์เหล่านั้นในปัจจุบัน เมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพื่อรับบำเหน็จของตน ขอพระเจ้าโปรดเมตตาหนักเทคน์ที่เสริมเติมแต่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณด้วยข่าวประเสริฐแห่งการประพุดติ! ขอพระเจ้าโปรดเมตตาหนักเทคน์ที่ให้นิยามมาก่อนพระคุณของพระเจ้า... แผนการของคริสตจักรท้องถิ่นมาก่อนพระคุณของพระเจ้า ในฐานะผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ เราทั้งหลายได้รับบัญชาให้ยกชูพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ประกาศพระคุณของพระเจ้า ให้ประกาศพระดำริที่ปวงของพระเจ้า และให้ศึกษาค้นคว้าแยกแยะพระวาระแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง ขอพระเจ้าโปรดเมตตาผู้รับใช้ที่ใช้ความจริงของพระเจ้าอย่างผิดๆ!

ข่าวสารของเปาโลคือข่าวสารที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า - ไม่ใช่ข่าวสารที่ได้รับมาจากอัครสาวกคนอื่นๆ

ข้อ 10: “บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระคริสต์”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในข้อนี้จริงๆแล้วก็คือ: “ข้าพเจ้ากำลังหาโอกาสที่จะเอาใจมนุษย์หรือพระเจ้า ข้าพเจ้ากำลังเสาะหาความโปรดปรานจากมนุษย์ หรือความโปรดปรานจากพระเจ้า หากข้าพเจ้ากำลังเอาใจมนุษย์ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ - และด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงไม่อาจเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ได้” (คำกรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “ผู้รับใช้” จริงๆแล้วคือ “บ่าว” หรือ “ทาสในเรือน”) เปาโลทราบว่าเป็นเพราะพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นจอมเจ้านายและผู้นำของเขา เขาจึงได้กลายเป็นทาสคนหนึ่งต่อพระคริสต์แล้ว... และเขาโอ้อวดในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นบ่าวของพระเยซูคริสต์ เขาใช้ชื่อเรียกนี้อย่างภาคภูมิใจ “... ทาสของพระเยซูคริสต์” (โรม 1:1) ทาสมีเพียงคนเดียวที่จะต้องเอาใจ และคนๆนั้นคือนายเหนือหัวและเจ้านายของเขา ทาสมีหน้าที่เพียงอย่างเดียวที่จะต้องทำ - และนั่นคือความประสงค์ของนายของเขา พวกศัตรูของเปาโลกล่าวว่าเขาเสาะหาความโปรดปรานจากมนุษย์ ว่าเขาจ้องที่จะเอาใจมนุษย์ เปาโลตอบกลับไปว่า “ข้าพเจ้าเสาะหาแต่ความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเท่านั้น และหากข้าพเจ้ากำลังพากเพียรที่จะเอาใจมนุษย์ - แม้หากว่าข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในการเอาใจคนเหล่านั้นก็ตาม - ขณะที่ยังพากเพียรที่จะได้รับความโปรดปรานจากพวกเขา ข้าพเจ้าก็ไม่อาจเป็นทาสของพระคริสต์ได้”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวเกี่ยวกับเปาโลก็เป็นจริงเกี่ยวกับพวกเราเช่นกัน เราควรตอบคำถามนี้ให้ได้ว่า “นายเหนือหัวของเราคือใคร” เราเป็นทาสของใคร ในฐานะผู้เชื่อเรากำลังพยายามเอาใจใคร เรากำลังเสาะหาความโปรดปรานของใคร เรากำลังเสาะหาความโปรดปรานของมนุษย์ - หรือความโปรดปรานของพระเจ้า หากเราเอาใจพระเจ้า เราก็เอาใจมนุษย์ไม่ได้ พระเยซูคริสต์คริสต์ไม่เคยทำให้ทุกคนพอใจ - บางคนสรรเสริญพระองค์ ขณะที่คนอื่นๆหมิ่นประมาท บางคนให้เกียรติพระองค์ขณะที่คนอื่นๆหลู่เกียรติพระองค์ด้วยคำพูดกล่าวร้าย สิ่งเดียวกันนี้เป็นจริงในปัจจุบัน...ผู้รับใช้ที่ประกาศข่าวประเสริฐแท้จะมีบางคนให้ความชื่นชม และมีคนมากมายเกลียดชัง! คุณเป็นบ่าวของใคร ฉันเป็นบ่าวของใคร... ผู้รับใช้ของใคร

ข้อ 11 และ 12: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า”

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวสิ่งที่เขาได้กล่าวไปแล้วในข้อ 1 อีกครั้ง โดยประกาศว่าข่าวประเสริฐไม่ได้มาจากมนุษย์หรือแหล่งที่มาของมนุษย์คนใด แต่โดยการสำแดงของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลไม่ได้ไปเยี่ยมอัครสาวกเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และถามพวกเขาว่าควรเทศนาเรื่องอะไรดี ควรประกาศข่าวสารอะไรดี... ควรปฏิบัติตามประเพณีใดดี และเขาไม่ได้ขอร้องคนเหล่านั้นให้มอบหมายพันธกิจ (หรือสิทธิอำนาจ) แห่งอัครสาวกแก่เขาด้วย เขาไม่ได้ไปเรียนที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ประจำนิคมเพื่อหาความรู้จากคณะที่นั่นที่สถาบันเช่นนั้นด้วย เปาโลไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยมนุษย์หรือโดยการวางมือของมนุษย์ เขาได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า มีช่วงเวลาสามปีคาบเกี่ยวระหว่างตอนที่เขากลับใจเชื่อขณะเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสและการเริ่มต้นพันธกิจของเขากับประชาชนในฐานะอัครสาวกมายังคนต่างชาติ ในช่วงสามปีนี้เองเขาได้รับคำสั่งต่างๆจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว

มีหนังสือยี่สิบเจ็ดเล่มในพันธสัญญาใหม่ - โดยมีสิบสามเล่มขึ้นต้นด้วยคำเดียวกัน: “เปาโล” หากเรายอมรับเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรู ก็มีสิบสี่เล่มจากยี่สิบเจ็ดเล่มซึ่งถูกเขียนโดยอัครสาวกมายังคนต่างชาติผู้หนึ่ง มัทธีวเขียนหนึ่งเล่ม มาร์โกเขียนหนึ่งเล่ม ลูกาเขียนสองเล่ม ยอห์นเขียนห้าเล่ม และเปโตรเขียนสองเล่ม ยูดาสและยากอบต่างเขียนคนละเล่ม อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือไม่ได้เขียนจดหมายฝากใดๆเลย มาร์โกและลูกาไม่ได้อยู่ในกลุ่มอัครสาวกสิบสองคนนั้น และได้รับข้อมูลส่วนใหญ่ของตนจากอัครสาวกเปาโล ลูกาเขียนหนังสือกิจการ และกว่าครึ่งหนึ่งของหนังสือเล่มนั้นก็มีความเกี่ยวข้องกับภารกิจกลับใจเชื่อ ประสบการณ์ต่างๆ และการเดินทางแบบมิชชันนารีของเปาโล หลังจากบทที่สิบห้าของหนังสือกิจการ อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือก็ไม่ได้ถูกพูดถึงอีกเลย งานรับใช้ของพวกเขาที่มีต่อคนอิสราเอลหายไปหลังจากการปรากฏขึ้นของงานรับใช้ของเปาโลผู้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้ไปยังคนต่างชาติ

เพราะข่าวสารของเปาโลเป็นสิ่งที่ใหม่และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในทุกด้าน - เป็นข่าวสารที่แตกต่างไปจากที่ถูกประกาศโดยอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือ - มันจึงไม่เป็นที่ยอมรับในทันทีโดยคนเหล่านั้น ข่าวสารของเขาเป็นการสำแดงโดยตรงจากสวรรค์ เขาถูกต่อต้านอย่างรุนแรงโดยพวกถือบัญญัติและโดยพวกครูสอนที่ถือบัญญัติในสมัยนั้น คนเหล่านั้นติดตามเขาไปตามแต่ละเมือง โดยพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของสิทธิอำนาจแห่งข่าวสารของเขาเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อซึ่งไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

ด้วยเหตุนี้เองเปาโลจึงจำเป็นต้องแก้ต่างให้ตัวเองต่อหน้าพวกคนที่กล่าวหาเขา และพิสูจน์สิทธิอำนาจของเขาที่มาจากพระเจ้าในการกล่าวในฐานะอัครสาวก เมื่อคุณอ่านจดหมายฝากเหล่านั้นที่พระวิญญูณบรีสุทธิ์ทรงดลใจเปาโลให้เขียน คุณจะสังเกตเห็นสิ่งต่อไปนี้:

จดหมายฝากถึงชาวโรมขึ้นต้นว่า “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก”

จดหมายฝากฉบับแรกถึงชาวเมืองโครินธ์ขึ้นต้นด้วย “เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

จดหมายฝากฉบับที่สองถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ขึ้นต้นด้วย “เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

ข่าวสารของเขาที่มาถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสขึ้นต้นด้วยถ้อยคำแทบจะเหมือนกัน โดยเป็นพยานถึงการแต่งตั้งและการมอบหมายพันธกิจในฐานะอัครสาวกแก่เขาซึ่งเป็นมาจากพระเจ้า

เมื่อเขียนถึงชาวเมืองโคโลสี บทที่ 1 ข้อ 1 เขาก็ใช้ถ้อยคำกล่าวอ้างแบบเดียวกัน

ใน 1 ทิโมธี เขาเริ่มต้นด้วย “เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้า”

2 ทิโมธี เริ่มต้นโดยประกาศถึงสิทธิอำนาจแห่งความเป็นอัครสาวกของเปาโล

ขณะเขียนถึงทิตัส เขาก็ใช้ถ้อยคำกล่าวอ้างความเป็นอัครสาวกผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเหมือนเดิม

หนังสือกาลาเทียเริ่มต้นด้วย “เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)”

บางคนอาจกำลังถามว่าทำไมต้องพูดถึงตัวเองเช่นนี้ ทำไมต้องเน้นย้ำแบบแปลกๆเช่นนี้ ทำไมเปาโลถึงต้องปกป้องสิทธิอำนาจของตนในฐานะอัครสาวกคนหนึ่งในทุกเมืองที่เขาประกาศ มีเหตุผลหลายประการ... เราจะยกสักสองสามเหตุผล:

เปาโลไม่ได้ถูกเลือกโดยพวกอัครสาวกในเยรูซาเล็ม – และคุณต้องไม่ลืมว่าพวกเขาเป็นมนุษย์เหมือนกับเราๆ มันเป็นเรื่องจริงในสมัยนั้นและเป็นจริงในสมัยนี้ด้วยว่า โลกของศาสนาผู้คนให้เกียรติคนเหล่านั้นที่ตนแต่งตั้ง ทุกวันนี้ถ้าผู้รับใช้คนใดหวังว่าตนจะมีอนาคตไกลในนิยามที่ตนสังกัดอยู่ เขาก็ต้องคอยประจบประแจงเหล่าผู้นำทางศาสนาโดยยอมให้คนเหล่านั้นกำหนดตารางนัดหมายของเขาและกำหนดตารางการเดินทางของเขา เปาโลได้รับการแต่งตั้งจากสวรรค์โดยตรง และด้วยเหตุนี้เองพวกอัครสาวกจึงกังขาอยู่บ้าง พวกเขาไม่ยอมรับเขาอย่างสิ้นสุดหัวใจ

อีกครั้งที่ข่าวสารของเปาโลไม่ใช่ข่าวสารของอัครสาวกแบบเดียวกับที่พวกอัครสาวกคนอื่นๆกำลังประกาศ เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรอดที่ถูกจัดทำให้แก่มนุษย์ทุกผู้ ขณะที่อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือมีพันธกิจต่อพวกแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล

งานรับใช้ของเปาโลไม่ได้มีต่อพวกยิวแต่พวกเดียวเท่านั้น และดังนั้นอัครสาวกคนอื่นๆจึงไม่เป็นมิตรอยู่บ้างเพราะเหตุนี้เอง เปาโลประกาศแก่พวกยิวแน่นอน – แต่เขาเป็นผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ และข่าวสารของเขาก็มีไว้สำหรับคนกลุ่มนี้เป็นหลัก

มีเหตุผลอื่นๆอีกซึ่งเราไม่มีเวลาและพื้นที่พอที่จะกล่าวถึงตรงนี้ - แต่เหล่านี้คือเหตุผลหลักๆที่ว่าทำไมเปาโลถึงเจอกับการต่อต้าน เขาถูกต่อต้านอย่างหนักจากพวกนักถือศาสนายิวและพวกถือบัญญัติ และเหล่าอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็มก็สงสัยสิทธิอำนาจของเขาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่ยอมรับเขาเป็นอัครสาวกคนหนึ่ง พวกเขาได้หาคนมารับตำแหน่งที่ว่างอยู่แล้วเมื่อยูดาสะยุดิบทบาทและฆ่าตัวตาย ... พวกเขาได้จับสลากและแต่งตั้งมีทธิอัสให้แทนที่ยูดาแล้ว กรุณาอ่านกิจการ 1:15-26 แน่แน่นอนว่าเมื่อพวกเขาทำเช่นนี้ พวกเขาไม่ได้รับคำสั่งจากพระเยซูคริสต์ให้จัดประชุมเช่นนั้นและให้จัดการเลือกตั้งเช่นนั้นด้วย ตรงกันข้าม พวกเขาฝ่าฝืนคำสั่งที่พระเยซูได้มอบไว้แก่พวกเขา... “เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือ พระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ” (กิจการ 1:4) พวกอัครสาวกได้รับคำสั่งอันเคร่งครัดจากพระเยซูให้ยับยั้งอยู่ ให้รอคอยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางไปพันธกิจที่ทรงมอบไว้แก่พวกเขา พวกเขาได้รับบัญชามิให้กระทำการใดจนกว่าพระวิญญาณเสด็จมา คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้จะทรงนำพวกเขาไปสู่ความจริงทั้งหมด ยังเหลืออีกสิบวันนับตั้งแต่เวลานั้นจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์ แต่ทั้งๆที่ได้รับพระบัญชาว่า “อย่าทำการใดจนกว่าพระ

วิญญาณเสด็จมาเพื่อชี้แนะและนำพาพวกท่าน” สวากเหล่านั้นก็ไม่รอคอยพระวิญญาณ พวกเขาเรียกประชุมทันที และด้วยการชี้แนะของเนื้อหนังพวกเขาจึงเลือกอัครสาวกคนที่สิบสอง พวกเขาถูกบอกแล้วว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยาน...” (กิจการ 1:8) แต่พวกเขาก็เดินทางต่อไปพร้อมกับการเลือกตั้งของตน

เปโตรเป็นคนที่ทนรออะไรไม่ไหว ผมแน่ใจว่าสิบวันสำหรับเขาดูเหมือนเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกินกับการไม่มีอัครสาวกคนที่สิบสอง เขาเสนอแนะให้พวกเขาเลือกตั้งใครสักคนมาแทนที่ยูดาส แทนที่จะรอคอยตามที่พวกเขาได้รับสั่งไว้ พวกเขากลับเดินทางทำกิจธุระขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากพระพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กรุณาอ่านกิจการ 1:15-26 อย่างตั้งใจ คุณจะพบถ้อยคำเหล่านี้:

“ครานั้น (ก่อนพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา... ก่อนวันเพ็นเทคอสต์) เปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก... และกล่าวว่า... ท่านพี่น้องทั้งหลาย... ในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกันกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา... ในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:15, 16, 21, 22)

เมื่ออ่าน 1 โครินธ์ โดยเฉพาะบทที่ 15 คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเจ้าได้ประทานภาพที่ชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์แก่เปาโล เปาโลคือผู้ที่กล่าวว่า “หากไม่มีการคืนพระชนม์ ความเชื่อของเราทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ การประกาศของเราก็สูญเปล่า เราก็เป็นพยานเท็จ คนที่เรารักซึ่งได้ตายไปแล้วก็พินาศ และไม่มีความหวัง” ข่าวสารนี้ได้ถูกมอบให้แก่เปาโลเพื่อประกาศแก่คริสตจักร แนนอนว่าประมุข (ศิระษะ) ของคริสตจักรคือ พระเยซูเจ้า... ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ และทรงเป็นขึ้นแล้ว ไม่มีทางที่คนๆ หนึ่งจะรอดได้หากเขาไม่ยอมเชื่อในการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลคือผู้ที่กล่าวไว้ว่า “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

เปโตรได้รับสิทธิอำนาจของตนมาจากไหนในการจัดประชุมและเลือกตั้งอัครสาวกคนที่สิบสอง เขาได้รับสิทธิอำนาจของตนมาจากไหนในการแต่งตั้งอัครสาวกคนหนึ่ง จงยอมรับความจริงเถิดท่านที่รัก: เปโตร (เช่นเดียวกับพวกเราหลายคน แม้แต่พวกผู้รับใช้ก็ตาม) ได้กระทำการที่เขากระทำลงไปด้วยแรงขับของเนื้อหนัง เปโตรไม่เต็มใจรอคอยพระวิญญาณเพื่อจะทรงนำ เขานำหน้าพระวิญญาณ:

“เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายุสทัส และมีทธิอัส” (กิจการ 1:23)

คุณนึกภาพออกไหมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งคนสองคนเพื่อให้คนอื่นๆ ออกเสียงเลือก หากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเรียกคนๆ หนึ่ง พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งคนๆ หนึ่ง – ไม่ใช่สองคนเพื่อให้คนอื่นๆ ออกเสียงเลือก มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพวกเขาอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้พวกเขาเห็นว่าต้องเลือกคนไหน – แต่คำอธิษฐานของพวกเขานั้นเสียเปล่าและว่างเปล่า เพราะว่าพวกเขาขอรับพระเจ้าให้เลือกคนๆ หนึ่งจากผู้สมัครสองคนที่พวกเขาได้เลือกมาแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาน่าจะอธิษฐานขอพระเจ้าให้แสดงให้พวกเขาเห็นว่าคนไหนจากหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่ถูกทิ้งไว้โดยยูดาส ทำไมพวกเขาเลือกแค่สองคน ในเมื่อมีตั้งหนึ่งร้อยยี่สิบคนรออยู่ในห้องชั้นบนคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาอธิษฐานว่า “ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้...” พวกเขาไม่ได้รับคำตอบ ดังนั้น

พวกเขาจึงต้องจับสลาก – หรือออกเสียง – เพื่อเลือกคนที่จะมารับตำแหน่งที่ว่างอยู่เพราะยูดาสเสียชีวิต “เขาทั้งหลายจึงจับฉลากกัน และฉลากนั้นได้แก่มีทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น” (กิจการ 1:26)

คุณนึกภาพออกไหมว่าคนเหล่านี้ออกเสียงเลือกตั้ง แทนที่จะรอคอยพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ให้แต่งตั้งอัครสาวก คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่นต่างได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูคริสต์เจ้า แต่พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะรอคอยพระองค์ให้เรียกคนๆหนึ่งมาแทนที่ยูดาส ผมอยากจะชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าต่อมาไม่นาน คริสตจักรก็ถูกเรียกให้แต่งตั้งมิชชันนารีไปประกาศต่างแดนพวกแรก จงสังเกตบันทึกตรงนี้:

“คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญูณบรสิสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น” เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญูณบรสิสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเซีย และได้เล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส” (กิจการ 13:1-4)

กรุณาสังเกตว่า: เมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการอดอาหารและอธิษฐาน คริสตจักรได้รับคำสั่งจากพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ให้แต่งตั้งบารนาบัสและเซาโลเป็นมิชชันนารี คุณต้องเห็นพ้องว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างจากการจับสลากเพื่อที่จะเลือกใครดี จงจดจำสิ่งนี้ไว้ที่ท่านที่รัก: ในยุคแห่งพระคุณนี้ (ยุคแห่งพระวิญญูณบรสิสุทธิ์) พระเจ้าทรงพอพระทัยโดยทางพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ที่จะเรียกและแต่งตั้งพวกผู้รับใช้ นักเทศน์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและผู้นำในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เมื่อคริสตจักรใด “ออกเสียงเลือก” ศิษยาภิบาล จงตราหน้าไว้เลยว่า พระพรของพระเจ้าจะไม่อยู่บนคริสตจักรนั้น! องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสามารถแต่งตั้งพวกผู้รับใช้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐในที่ประชุมท้องถิ่นต่างๆที่พระวิญญูณบรสิสุทธิ์ทรงมีอำนาจตัดสินใจหลัก และแทนที่จะใช้ “การเมือง” เพื่อออกเสียงลงคะแนนเลือกผู้รับใช้ทั้งหลาย พวกเขาควรถูกเลือกหลังจากการอธิษฐานและอดอาหารแล้ว หากคริสตจักรโดยยอมอดอาหาร อธิษฐาน และแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับศิษยาภิบาลสักคน พระเจ้าก็จะทรงช่วยพวกเขาเลือกคนที่ใช้อย่างแน่นอน

เห็นได้ชัดมากมายว่าพระเจ้าไม่ได้ยอมรับการตัดสินใจเลือกมีทธิอัส เพราะว่าชายผู้นี้ไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลยในพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือ พระเจ้าทรงเพิกเฉยการแต่งตั้งของมนุษย์ - และหลังจากวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้ว พระเจ้าก็ทรงเลือกคนของพระองค์เพื่อรับตำแหน่งที่ว่างอยู่เพราะยูดาส อิสคาริโอทผู้ทรยศนั้น พระเจ้าทรงเลือกเปาโลให้เป็นอัครสาวก มันไม่ใช่การตัดสินใจเลือกของมนุษย์ แต่มันเป็นการทรงเรียก การมอบหมายพันธกิจ และการแต่งตั้งโดยพระคริสต์อย่างชัดเจน เปาโลถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าสำหรับตำแหน่งอัครสาวก

ใน 1 ทิโมธี 2:7 เปาโลกล่าวว่าเขา “ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก ... และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ” นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับคำกล่าวนี้ในกาลาเทีย 1:1 “มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง”

หากเปาโลได้มาที่ประเทศของเราทุกวันนี้ เขาก็คงถูกปฏิเสธโดยพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์ เขาก็คงถูกปฏิเสธโดยกลุ่มที่เสนอให้จับมือกัน เขาก็คงถูกประกาศว่า “ไม่ให้ความร่วมมือ” เขาก็คงถูกตราหน้าว่าเป็น “คนไร้สังกัด” คงมีคน

พูดถึงเขาว่า “เขาไม่ใช่อัครสาวก พวกเราไม่ได้แต่งตั้งเขา...เขาไม่ได้รับการฝึกอบรมที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมของเรา เขาเป็นของปลอม เขาไม่ได้ถูกเลือกอย่างเป็นทางการจากเรา เราไม่ได้ให้ใบอนุญาตแก่เขาเพื่อเทศนาในนิกรของเรา เราไม่ได้ตั้งคำถามเขาเกี่ยวกับหลักคำสอนของเรา เขาไม่มีปริญญาจาก วิทยาลัยพระคริสตธรรมของเรา” นั่นคือสิ่งที่คนเหล่านั้นจะกล่าวหากอัครสาวกเปาโลเข้าเมืองมา ตั้งคริสตจักรและประกาศตัวว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ

เนื้อหาเกือบทั้งหมดในสองบทแรกของหนังสือกาลาเทียกล่าวถึงการกล่าวป้องกัน (1) พันธกิจของเปาโล (2) วิธีการของเปาโล และ (3) ข่าวสารของเขาเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

หนังสือกาลาเทียคือ จดหมายฝากฉบับหนึ่งที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักร*กลุ่มหนึ่ง* – นั่นคือ ที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่ง จดหมายฝากฉบับอื่นๆทุกฉบับของเขาถูกส่งถึงบุคคลต่างๆ ... เช่น ทิโมธี ทิตัส พีเลโมน ... หรือถึงคริสตจักรเป็นแห่งๆไป นั่นคือ ที่ประชุมเจาะจงเช่น คริสตจักรที่กรุงโรม หรือถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ เมืองเอเฟซัส เมืองโคโลสี เมืองฟิลิปปี และเมืองเธสะโลนิกา จดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียถูกส่งไปตามคริสตจักรแต่ละแห่ง และคริสตจักรหลายแห่งในแคว้นกาลาเทียและเอเชียช้อยก็ได้รับข่าวสารนี้จากอัครสาวกผู้ถูกใช้มายังคนต่างชาติ

เมื่อเปาโลออกเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรก เขาก็ประกาศในเมืองต่างๆเช่น อันทิโอก อีโคเนียม เดอร์บีและลิสตรา และประสบความสำเร็จอย่างมากในการนำคนทั้งหลายมาถึงความรู้เกี่ยวกับพระคุณอัศจรรย์ที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ผู้เชื่อเหล่านี้ได้รวมตัวกันในที่ประชุมท้องถิ่นต่างๆ แต่งตั้งผู้อาวุโส และมีความสุขกับเสรีภาพแห่งความรอดที่มาจากพระคุณผ่านทางความเชื่อ... รอดโดยพระคุณและถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า นั่นคือ พวกเขามีความสุขกับเสรีภาพนี้จนกระทั่งครูสอนเท็จเหล่านั้นมาและบอกเป็นนัยแก่พวกเขาว่าเปาโลไม่ได้เป็นอัครสาวกที่คริสตจักรในเยรูซาเล็มส่งมาอย่างเป็นทางการ พวกถือบัญญัติเหล่านี้เริ่มเทศนาว่าชาวแคว้นกาลาเทียต้องเข้าสู่หนตของโมเสสเพื่อที่จะรอดได้และคงอยู่ในความรอดต่อไปได้ ด้วยเหตุนี้เองเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากฉบับนี้มายังคริสตจักรต่างๆในแคว้นกาลาเทีย

ในจดหมายฉบับนี้เขาตอบคำถามหลักคำสอนเท็จของพวกถือบัญญัติ และประกาศว่าความรอดไม่ต้องพึ่งพระราชบัญญัติของโมเสสเลยสักนิดเดียว ไม่ต้องพึ่งการประพฤติ หรือความพยายามใดๆของมนุษย์ ข่าวสารใหม่นี้ที่เปาโลประกาศ (ซึ่งได้รับจากพระเจ้ามาจากสวรรค์แต่ถูกปฏิเสธโดยพวกถือบัญญัติและพวกนับถือศาสนายิวในเยรูซาเล็ม) มีเนื้อหา ดังนี้คือ: มนุษย์ทุกคน – ยิวและต่างชาติ - ได้รับความรอดโดยพระคุณ มนุษย์ทุกคน – ยิวและต่างชาติ - ได้รับความรอดและถูกรักษาไว้โดยไม่พึ่งการประพฤติตามพระราชบัญญัติ คำสำคัญในข่าวสารนี้ที่เปาโลประกาศคือ “พระคุณ” ข้อพระคัมภีร์หลักในจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียคือ กาลาเทีย 2:21 “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

ตามข่าวสารนี้ที่อัครสาวกเปาโลประกาศ ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ความรอดจริงๆแล้วคือ การเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับพระเยซู - การประสูติของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ความรอดไม่ใช่ “ศาสนา” มันไม่ใช่การทำดี มันไม่ใช่การกลับเนื้อกลับตัว ความรอดไม่ใช่การให้การศึกษา มันไม่ใช่วัฒนธรรมและไม่ใช่กฎข้อปฏิบัติต่างๆ ความรอดไม่ใช่พิธีกรรมหรือพิธีการ มันไม่ใช่คำอธิษฐานหรือการทำบุญกุศลหรือคุณงามความดีใดๆ ความรอดคือการที่คน

บาปผู้ชั่วช้า นำสังเวช ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และสมควรตกนรกมาหาพระเยซูโดยความเชื่อ และเชื่อว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราแล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

คุณและผมจะไม่มีทางรอดเกี่ยวกับความรอดของเราได้เลย ทำไมนะหรือ ก็เพราะว่า “ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดและทั้งสิ้นและจากพระองค์แต่เพียงผู้เดียว พระเยซูทรงเป็นความรอด: “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

เราทั้งหลายผู้รับใช้วันนี้เผชิญกับปัญหาเดียวกับที่เปาโลเผชิญในแคว้นกาลาเทีย เรายังเจอกับพวกนักเทศน์และคริสตจักรต่างๆที่สอนว่า “ความรอดเป็นมาโดยพระคุณ – บวกการประพฤติ” “โดยพระคุณ – บวกพระราชบัญญัติ” “โดยพระคุณ – บวกศีลต่างๆ” “โดยพระคุณ – บวกข้อปฏิบัติและข้อห้ามต่างๆ” แต่สำหรับผมในพันธกิจของผมแล้ว ผมจะยืนหยัดตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า... “ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4:5)

เปาโลแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของตนในกาลาเทีย 1:13 จนถึงกาลาเทีย 2:5

ข้อ 13 และ 14: “เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้ว ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า”

คำกรีกที่แปลว่า “ชีวิตในหนหลัง” ตรงนี้ควรแปลว่า “แนวทางการประพฤติ” หรือ “ลักษณะการใช้ชีวิต” วลีที่เปาโลใช้ “ลัทธิยิว” ปรากฏสองครั้งตรงนี้ และหมายถึงศาสนายิว การแบ่งยุคอันใหม่ (ยุคพระคุณ) ซึ่งได้มาแล้วได้ทำให้ระบบของโมเสส (หรือการปฏิบัติต่างๆตามพระราชบัญญัติของโมเสส) กลายเป็นเพียง “ลัทธิยิว” เท่านั้น เนื่องจากพระเมสโปดกของพระเจ้าได้ถูกฆ่าตายแล้ว จึงไม่มีเครื่องสัตวบูชาใดบาปหลงเหลืออยู่อีกต่อไป พระเยซูได้ทรงถวายพระองค์เองครั้งเดียวพอซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ และแน่นอนว่าเครื่องสัตวบูชาและพิธีกรรมต่างๆของยิวได้กลายเป็นเพียงกิจกรรมทางศาสนาเท่านั้น – หรือตามที่เปาโลกล่าวไว้ - “ลัทธิยิว”

กรุณาหมายเหตุว่าเปาโลกล่าวว่าเขา “ก้าวหน้าเกินกว่า” บางคนที่เป็นชนชาติเดียวกับเขาในความสามารถและกิจกรรมทางศาสนา ผมเชื่อว่าไม่มีใครมีการศึกษามากกว่าเปาโลแล้วในสมัยของเขาและไม่มีใครที่ร้อนรนกว่าเขาด้วย เมื่อเขาเห็นดีเห็นงามกับการฆ่าสเทเฟนและอนุญาตให้พวกคนหนุ่มวางเสื้อคลุมของพวกเขาก็ทำของเขาขณะที่พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน เขาโลภก็คิดว่าตนกำลังช่วยเหลือพระเจ้า เขาคิดว่าศาสนาคริสต์คือศัตรูต่อศาสนาของบรรพบุรุษของเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีใจร้อนรอนยิ่งนักในการปกป้องศาสนาของพวกยิว

ข้อ 15, 16 และ 17: “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่คนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย”

คำว่า “คนต่างชาติ” (heathen) ตามที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึง “คนต่างชาติ” (Gentiles) เปาโลเรียนรู้อย่างซ้าๆว่าตั้งแต่เกิดแล้วพระเจ้าได้ทรงเลือกและแยกตั้งเขาไว้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าแก่คนต่าง

ชาติ

เปาโลเป็นภาชนะที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้...กระทั่งตั้งแต่ครรถ์มารดาของเขา พระเจ้าทรงเรียกเปาโลโดยพระคุณของพระองค์เพื่อเปิดเผยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์และเพื่อประกาศแก่คนต่างชาติถึงข่าวประเสริฐเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการคืนพระชนม์ของพระเยซู

ผมชอบที่เปาโลกล่าวในข้อ 16 และ 17 เมื่อเขาารู้ตัวว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้เป็นอัครสาวกคนหนึ่งไปยังคนต่างชาติ เขาก็กล่าวว่า “ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป่าโลเป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก” เปาโลไม่ได้แสวงหาความชอบใจจากพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์หรือกลุ่มคนที่ดำรงตำแหน่งสูงๆในคริสตจักรในสมัยนั้น เขาไม่ได้ถามคนเหล่านั้นว่าจะต้องเทศนาเรื่องอะไร ที่ไหนหรือเมื่อไร มันเป็นจริงที่ว่าเปาโลใช้เวลาช่วงระหว่างการกลับใจเชื่อของตนกับการเริ่มต้นพันธกิจของเขากับผู้คนในประเทศอาระเบีย แต่เขาก็ใช้เวลานิดหน่อยในเมืองดามัสกัสด้วย (ประเทศอาระเบียมีอาณาเขตขึ้นไปเกือบถึงพรมแดนของดามัสกัส แต่มันไม่ได้รวมเมืองนั้นเข้าไว้ด้วย)

คุณจำได้ว่าในเมืองดามัสกัสนี่เองที่เปาโล (ซึ่งตอนนั้นยังเป็นซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส) ได้ถูกอานาเนียนำไปสู่ความสว่างแห่งข่าวประเสริฐแห่งความรอดอันเปี่ยมสง่าราศี พระเจ้าตรัสกับอานาเนียและกล่าวชัดเจนว่าเขาจะต้องไปบอกทางแห่งชีวิตแก่ซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส ในทันทีหลังจากกลับใจรับเชื่อ เปาโลก็เริ่มประกาศในธรรมศาลาต่างๆในเมืองดามัสกัส โดยยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาประกาศที่นั่นต่อไปจนกระทั่งชีวิตเขาดกอยู่ในอันตราย และสหายบางคนของเขาได้หย่อนเขาลงในตระกร้าตอนกลางคืนข้ามกำแพงไปสู่ความปลอดภัย จงอ่านบทที่เก้าทั้งบของหนังสือกิจการ – โดยเฉพาะข้อ 25

ข้อ 18: “แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน”

สามปีที่ว่าในข้อนี้อาจระบุชัดเจนยาก อย่างไรก็ตาม นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ บางคนเชื่อว่านี่เป็นช่วงเวลาเดียวกับ “หลายวัน” ที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 9:23 สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามบอกเราก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐก่อนเขาเจอหน้าอัครสาวกคนใดที่เยรูซาเล็ม และเมื่อเขาได้เจอคนเหล่านั้นจริงๆ เขาก็ไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากพวกเขาและพวกเขาไม่ได้แต่งตั้งเขาด้วย สิทธิอำนาจและการแต่งตั้งของเขาได้มาจากพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดเจนว่าไม่มีใครให้ข่าวสารหรือตำแหน่งอัครสาวกของเขาแก่เขา... เขาเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรไว้แล้ว ถูกแยกตั้งไว้เพื่อประกาศข่าวดีแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

ข้อ 19: “แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

นี่เป็นการไปเยือนช่วงเวลาสั้นมากๆ พวกอัครสาวกไม่ได้ถูกเรียกให้มาประชุมกันด้วยซ้ำ เปาโลเจอหน้าสาวกแค่สองคน ... เปโตรกับยากอบ เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดเจนว่าเขาไม่ได้ขอคำแนะนำหรือคำสั่งจากกลุ่มอัครสาวก

ข้อ 20: “แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มูสาเลย”

เปาโลตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบใหญ่หลวงที่ตกอยู่บนเขา และตระหนักว่าเขากำลังพูดถึงสิ่งต่างๆที่เป็นนิรันดร์... เรื่องจริงจังมากๆ... เกี่ยวกับลิติตชีวิตนิรันดร์ของมนุษย์ เขาอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดเจนว่าเขากำลังพูดอย่างจริงจังและเปี่ยมด้วยความจริงขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียน เขาอยากให้เป็นที่ยอมรับชัดเจนว่าเขาไม่ใช่นักศาสนา

- แต่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและแต่งตั้ง เปาโลระวังตัวเสมอที่ตนจะพูดความจริงและเป็นความจริงทั้งหมด โดยปกป้องความจริงที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้กับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อทุกคนแล้ว

ในโรม 9:1 เขาเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” เขาอยากให้เห็นเหล่านั้นที่เขาประกาศทราบว่าเป็นข่าวสารของเขา คือความจริง - ถูกส่งโดยตรงจากแท่นบูชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่ใช่ถูกส่งออกมาโดยกลุ่มผู้นำทางศาสนาหรือพวกคนใหญ่คนโตในคณะสงฆ์

ข้อ 21-24: “หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” **พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ”**

และตอนนี้เราก็มารั้งถึงตอนจบของบทที่หนึ่งแล้ว คงจะดีหากเราได้ทราบเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่เห็นสมควรที่จะเปิดเผยเรื่องนี้แก่เรา ณ ตอนนี้ เปาโลกำลังเล่าย้อนสั้นๆเกี่ยวกับพันธกิจของตนในฐานะอัครสาวกคนหนึ่ง เขากำลังทำเช่นนี้เพื่อแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจในโลกฝ่ายวิญญาณมีที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และไม่ใช่จากมนุษย์ นำซึ่งใจที่ได้หมายเหตุว่าในทุกสิ่งที่เปาโลกระทำ เขาไม่แสวงหาเกียรติหรือคำสรรเสริญจากมนุษย์สำหรับตัวเอง แต่เขาตั้งใจเสมอที่ได้บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนสรรเสริญพระเจ้าในตัวเขา... นั่นคือ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เปาโลสำหรับพวกเขา

หมายเหตุข้อ 23: ผู้คนในเขตแดนซีเรียและซีลีเซียไม่เคยเจอหน้าเปาโล แต่เคยได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย!”

กาลาเทีย – บทที่สอง

- 2:1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย
- 2:2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์
- 2:3 แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต
- 2:4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมคุณเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส
- 2:5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
- 2:6 แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย
- 2:7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือการเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)
- 2:9 เมื่อยากอบ เคphasและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ
- 2:11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันโทโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่
- 2:12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือการเข้าสุหนัต
- 2:13 และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย
- 2:14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”
- 2:15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกคนต่างชาติ
- 2:16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ มิใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’
- 2:17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์

จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

2:18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้านั่งลงซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

2:19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

2:20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า

2:21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ข้อ 1: “แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย”

ข้อนี้กล่าวถึงการไปเยือนของเปาโล บาร์นาบัส และทิตัสยังกรุงเยรูซาเล็ม... การไปเยือนที่ถูกบรรยายไว้อย่างชัดเจนเหลือเกินเพื่อเราในบทที่สิบสี่ของหนังสือกิจการของเหล่าอัครสาวก ประเด็นเรื่องการเข้าสู่หน้ได้ถูกยกขึ้นมาโดยพวกถือบัญญัติ (พวกนับถือศาสนายิวและพวกครูสอนเท้างที่ น่าจะอ้างตัวว่าเป็นตัวแทนของคริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็ม) พวกเขาได้ประกาศว่าพวกสาวกที่เมืองอันโทอิกและซีเรียไม่ได้รอดจริงๆเลยเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ยอมจำนนต่อพระราชบัญญัติของโมเสสและพิธีกรรมต่างๆของศาสนายิว ผมหวังว่าคุณจะอ่านบทที่สิบห้าทั้งหมดของหนังสือกิจการ จงอ่านอย่างตั้งใจ ใคร่ครวญและทำความเข้าใจกับเรื่องสำคัญๆที่ถูกกล่าวถึงที่การประชุมสถานนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์”

โปรดสังเกตส่วนแรกของข้อ 2: “ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” เปาโลแค่หมายความว่า เขาขึ้นไปตามพระประสงค์ที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้า นั่นคือแผนงานของอัครสาวกเปาโล – และนั่นคือแผนงานของคริสเตียนปกติทุกคน ไม่ว่าเราจะกินหรือดื่ม – หรือไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราควรทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราไม่ควรทำอะไรตามความประสงค์ของเราหรือแผนงานของเรา เราควรแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าและพระหัตถ์นำพาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ เปาโลประกาศว่าเขาสื่อสารแก่คนเหล่านั้นเกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเขาไปถึงที่การประชุมสถานครั้งใหญ่นั้น เขาไม่ได้ลดทอนข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ประกาศข่าวสารใหม่เรื่อง “ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไปอีก” เขาไม่อ้อมค้อม เขาไม่กลัวผลที่ตามมา เขาตีแผ่ความจริงอย่างตรงไปตรงมา ทีละบรรทัด และบอกผู้นำคริสตจักรเหล่านั้นว่าเขาได้ประกาศสิ่งใดแก่คนต่างชาติมาโดยตลอด เปาโลทราบว่าการสนทนาขณะนั้นตึงเครียด และยากมากที่จะแก้ไข ... ว่ามันจะแก้ไขได้โดยอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น มีภัยอันตรายครั้งใหญ่ที่ว่าความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐอาจถูกขัดขวางด้วยความขัดแย้งอันน่ากลัวนี้ระหว่างความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อกับศาสนายิว เปาโลขอความร่วมมือจากพวกอัครสาวกแทนที่จะให้พวกเขาต่อต้าน เขาอยากได้รับความกรุณาจากพวกเขา ไม่ใช่การเยาะเย้ยจากพวกเขา – แต่เขาไม่ได้ประนีประนอมข่าวสารแห่งพระคุณเพื่อที่จะได้รับความกรุณาของพวกเขา เขายืนหยัดมั่นคงบนรากฐานเดียวกัน: พระเยซูคริสต์ - ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นแล้ว “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” และ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตใน

ท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” - ความหวังเดียวนั้นสำหรับคนบาปผู้ใดก็ตาม ไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ ความเชื่อหรือสีผิวใด คือพระคุณของพระเจ้า - พระคริสต์ผู้สถิตในใจของคุณโดยความเชื่อ

ข้อ 3-5: “แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัด เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือ: “แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัด” ในคราวอื่น ภายใต้สถานการณ์แวดล้อมที่แตกต่างออกไป และภายใต้เงื่อนไขอื่นๆ เปาโลได้ให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด เขาทำเช่นนั้นบนหลักการที่ว่า “ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (กิจการ 16:3; 1 คร. 9:22) จงอ่านทั้งสองข้อนี้อย่างตั้งใจ

แต่เมื่อพวกอัครสาวกในเยรูซาเล็มยื่นกรานให้ที่ตัสเข้าสู่หนัดเพื่อเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการมีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณ เปาโลก็ไม่ยอมจำนนต่อข้อเรียกร้องของพวกเขา เขายืนกรานหนักแน่นเพื่อที่ความจริงแห่งข่าวประเสริฐเรื่อง “ความรอดโดยพระคุณ” ผ่านทางความเชื่อโดยไม่พึ่งการประพฤติจะถูกประกาศและปฏิบัติต่อไป แน่แน่นอนว่าเราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับการกระทำของเปาโลในช่วงเวลาที่วิกฤติเช่นนั้น

เปาโลไม่ใช่พวกมุทะลุหรือคนคลั่งศาสนา ในคราวอื่น ดังที่ผมได้บอกไปแล้ว เขายอมให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด เขารักเพื่อนร่วมชาติของเขามากเหลือเกิน (โรม 9:1-3) จนเขาเต็มใจที่จะทำอะไรได้ทั้งนั้นและทุกสิ่งทำได้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแก่ชนชาติของเขาเอง แต่เมื่อเขาตระหนักถึงอันตรายที่เกิดขึ้นเพราะการปฏิบัติเหล่านั้น (อันตรายของการทำให้พระคุณของพระเจ้าเกิดความยุ่งยากสับสน หรือการเพิ่มเข้ากับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ) เขาก็ไม่ยอมให้ที่ตัสเข้าสู่หนัด เขาประกาศว่าพวกพี่น้องที่เข้มแข็งได้ถูกนำเข้ามาโดยที่เขาไม่รู้เรื่อง (“...ถูกนำเข้ามาอย่างลับๆ เพื่อสอดแนมดูเสรีภาพของเรา” แห่งพระคุณ) เขากล่าวว่า “เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป” เขาไม่ยอมอมชอมกับคนเหล่านั้นแม้สักนิดเดียว เขายืนหยัดหนักแน่นและไม่ยอมให้ที่ตัสเข้าสู่หนัด แม้ว่าเขา (ที่ตัส) เป็นชาวกรีกก็ตาม

ข้อ 6-10: “แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัด เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือการเข้าสู่หนัด (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ”

ท่านที่รัก การยืนหยัดเพื่อพระเยซูนี้มีอะไรที่ต้องเสียเสมอ การอมชอมไม่มีอะไรที่ต้องเสีย สิทธิอำนาจของเปาโลเป็นที่ยอมรับโดยพวกอัครสาวกที่การประชุมสถานนั้นในเยรูซาเล็ม จงอ่านกิจการบทที่ 15 ... ศึกษาบทนี้อย่างตั้งใจ และ

คุณเห็นว่าเปาโลยืนหยัดเพื่อชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เขาประกาศว่าคริสเตียนไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ช่วยคริสเตียนให้รอด และว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ช่วยรักษาผู้ใดให้รอดต่อไปได้ เขายืนหยัดเพื่อความจริงที่ว่าชาวประเสริฐแห่งพระราชบัญญัติไม่ช่วยเราให้รอดและไม่ช่วยในการช่วยเราให้รอดและไม่รักษาเราให้รอดต่อไปและไม่ช่วยในการรักษาเราให้รอดต่อไปด้วย เปาโลประกาศแก่สภาที่นั่นว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ใช่วิธีการดำเนินชีวิตของเขา และไม่ใช่กฎการดำเนินชีวิตของเขาด้วย แต่มีการเน้นย้ำในการประชุมสภานั้นที่เยรูซาเล็มว่าผู้เชื่อควรระมัดระวังในการใช้เสรีภาพที่ถูกให้ไว้ในพระคุณของพระเจ้า คริสเตียนควรระวังมากๆที่จะหลีกเลี่ยง (หากทำได้) สิ่งใดก็ตามที่จะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอสะดุด กรุณาอ่านโรม 14:1 จนถึงโรม 15:3 และอ่าน 1 โครินธ์ 8 ข้อ 1 ถึง 13 ด้วย

หลังจากการโต้เถียงมากมายที่สภานั้นในเยรูซาเล็ม ข้อสรุปก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเรียกเปโตรให้มีพันธกิจต่อชนชาติอิสราเอล แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงบัญชาเปาโลให้มีพันธกิจต่อคนต่างชาติ (โรม 11:13) พวกเขาตัดสินใจว่าเปาโลควรไปหาพวกต่างชาติ (คนต่างชาติ) และว่าพวกเขา (พวกอัครสาวก) จะไปหาพวกที่เข้าสู่หนัด เปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆได้ยื่นมือขวาที่แสดงถึงการสามัคคีธรรมให้แก่เปาโล อันเป็นการยอมรับสิทธิอำนาจของชาวประเสริฐแห่งพระคุณ... ว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างยิวและคนต่างชาติ แต่อยู่ในยุคแห่งพระคุณของพระเจ้านี้ ทุกคนล้วนต้องรับการช่วยให้รอดในแบบเดียวกัน: โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู โดยไม่พึ่งการประพฤติของพระราชบัญญัติ โดยไม่พึ่งหลักปฏิบัติต่างๆของศาสนายิว

ข้อ 11: “แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่”

เปโตรได้กล่าวคำปราศรัยอันจับใจที่การประชุมสภานั้นในเยรูซาเล็ม เขายอมรับจุดยืนของเปาโลในเรื่องที่เกี่ยวกับพระคุณ... ว่าผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส จึงอ่านกิจการ 15:7-11 แต่เมื่อเปโตรมาเยี่ยมเปาโลในเมืองอันติโอก เขาก็เปลี่ยนท่าที่เสียแล้ว! เขามีท่าที่ที่แตกต่างไปจากเดิม เพราะว่าเปโตร “ทำผิดแน่”

หลังจากการประชุมที่เยรูซาเล็ม ดูเหมือนว่าเรื่องจบแล้ว เปโตรซึ่งมีความสุขมากๆเพราะเสรีภาพใหม่ที่เขาได้ค้นพบในพระคุณของพระเจ้า ได้ตัดสินใจว่าตนจะไปเยี่ยมผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองอันติโอก และที่นั่นเขาจะแสดงความเห็นดีด้วยกับอัครสาวกเปาโลเกี่ยวกับเสรีภาพแห่งพระคุณของพระเจ้า แต่เมื่อเขาไปยังอันติโอก บางสิ่งก็เกิดขึ้นซึ่งทำให้เปาโลตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า เปาโลอุททานต่อหน้าเปโตรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวของเขาเองที่มีต่อพระราชบัญญัติของโมเสส “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว” (กท. 2:19) ช่างเป็นคำพูดที่ยอดเยี่ยม! ช่างเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่! เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “พระราชบัญญัติได้ตายเสียแล้ว”... แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดเช่นนั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว!” แน่แน่นอนว่าเปาโลกำลังพูดถึงพระราชบัญญัติบริสุทธิของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติเหล่านั้นที่ถูกเขียนบนแผ่นศิลาเหล่านั้นด้วย เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายเสียแล้ว” นั่นคือ “ในสายตาของพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้า (เปาโล) ไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไปแล้ว พระราชบัญญัติไม่ยอมรับการมีตัวตนของข้าพเจ้าแล้ว” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “พระราชบัญญัติได้ตายเสียแล้ว” ไม่เลย มันเป็นความจริงที่ว่าพระราชบัญญัติยังมีชีวิตอยู่ พระราชบัญญัตียังคงสาปแช่งอยู่ มันยังคงปรับโทษอยู่ มันยังเป็นการปรนนิบัติแห่งความตายอยู่เหมือนเดิม พระราชบัญญัติเรียกร้องโทษประหารชีวิตสำหรับการทำบาป แต่เปาโลประกาศว่า “เท่าที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า พระ

ราชบัญญัติไม่อาจแตะต้องข้าพเจ้าได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าอยู่เกินเอื้อมของพระราชบัญญัติของโมเสสตลอดไป! โดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีทางทำได้ในเนื้อหนัง พระเยซูได้ทรงกระทำแล้วเพื่อข้าพเจ้า” (โรม 8:1-4)

ในโรม 7:4 เปาโลประกาศว่า “ เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย” คุณเห็นไหมว่า สิ่งที่เปาโลชื่นชมยินดี *เราก็อชื่นชมยินดีเช่นกันในพระคริสต์... นั่นคือ หากเราเป็นผู้เชื่อแท้*

อีกครั้งในโรม 6:14 “...เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนอยู่ใต้พระคุณ... ไม่ใช่ใต้พระราชบัญญัติ

ในกาลาเทีย 2:20 เปาโลกล่าวเช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ใช่แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว – แต่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า” เขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้เพื่อตอบกลับคนใจโลเลบางคน – โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัครสาวกเปโตรที่เมืองอันติโอก เปาโลได้เทศนามาตลอดว่า “พระคุณ พระคุณ พระคุณ... ความรอดโดยพระคุณ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติเลย... ความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้าโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก” เขาได้สอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส แต่พวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณ*โดยไม่พึ่ง*พระราชบัญญัติของโมเสส ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระคุณและถูกรักษาไว้โดยพระคุณ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติของโมเสส เปโตรเอง เมื่อเขาขึ้นมาเยี่ยมผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองอันติโอก ก็รับรองข่าวสารของเปาโลและร่วมมีสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนเต็มทีกับผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้น บนเกณฑ์ที่ว่าพวกเขาได้รับความรอดโดยพระคุณเท่านั้น จากนั้นไม่นาน พวกนักเทศน์ที่เข้าจารีตศาสนายิวที่ถือบัญญัติได้ขึ้นมาจากคริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะสอดแนมดูเปาโลและเสรีภาพของเขาในพระคุณของพระเจ้า เปโตรซึ่งกลัวเพราะนักเทศน์ที่ถือบัญญัติเหล่านี้ก็เริ่มตักใจแล้วขึ้นมาทันทีจนเขาปลีกตัวไปจากผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านั้น และกลับไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสอีก เปาโลเริ่มเดือดดาลอย่างชอบธรรมมากเหลือเกินจนเขาตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า และเหมือนสำนวนที่เราใช้ในปัจจุบัน เปาโล “จัดการเขาซะหมอบ”

เปโตรทำให้ผมนึกถึงใครบางคนในปัจจุบัน ความผิดของเขามีสองประการ คือ เมื่อเขาอยู่กับพวกยิว เขาก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมของยิว เมื่อเขาอยู่กับคนต่างชาติ เขาก็ทำตัวเหมือนคนต่างชาติที่อยู่ใต้พระคุณ เขาอยู่ใต้พระราชบัญญัติวันหนึ่งและอยู่ใต้พระคุณวันต่อมา แน่แน่นอนว่าเขากำลังดำเนินชีวิตที่เอาแน่เอานอนไม่ได้จริงๆ และเปาโลก็ทราบดี เปาโลตำหนิเขาอย่างรุนแรง... และเขาทำอย่างนั้นต่อหน้าคนอื่นด้วย สมมติว่าเรายอมให้เปาโลพูดกับเราอย่างนั้นสิ

ข้อ 12-14 “ด้วยว่าก่อนที่คนของยาโคบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึงท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่าง

ชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

แน่นอนว่าการกระทำนี้ของเปโตรเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก และอธิบายยาก แต่เราต้องจำไว้ว่าถึงอย่างไรแล้ว เปโตรก็เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนเราๆ แม้ว่าพวกโรมันคาทอลิกอ้างว่าเปโตรเป็นพระสันตะปาปาองค์แรกของพวกเขา (พวกเขา กล่าวว่าเปโตรเป็นตัวแทนของพระคริสต์และเป็นประมุขของคริสตจักร... พวกเขาอ้างว่าเหล่าสันตะปาปาของพวกเขาไม่มีวันทำผิด) เปโตรก็ทำผิดอย่างแน่นอนในเหตุการณ์ตอนนี้!

เราต้องสังเกตข้อ 13 ตีๆ: พวกยิวคนอื่นๆก็เดินหนีออกไปเหมือนกัน – แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงแสรังทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย ดังนั้นอัครสาวกเปาโลจึงถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพัง เขามักยืนหยัดเพียงลำพังบ่อยๆ โดยประกาศเสรีภาพพื้นที่ “พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท” (กท. 5:1) คราวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งก่อนๆ เขายืนอยู่และเขาไม่ยอมอมมอมมอมขอบคุณพระเจ้าสำหรับอัครสาวกเปาโล...ชายคนหนึ่งผู้ไม่กลัวเกรงใครนอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเรียกและแต่งตั้งเขา! แม้ว่าคนเหล่านั้นเดินหนีออกไปทุกคน ซึ่งรวมถึงบาร์นาบัสเพื่อนรักและสหายร่วมทางของเขาด้วย เปาโลก็ยังยืนหยัดมั่นคง

ในข้อ 14 เราทราบว่าเปาโลไม่ได้ยอมมือเลยในการตำหนิเปโตร เขากล่าวแก่เปโตร (ต่อหน้าพวกยิวเหล่านั้นทุกคน) ว่า “เปโตร ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า” ผมคิดว่าถ้อยคำของเปาโลเข้าใจง่าย และผมคิดว่าเราไม่ต้องเรียกตอกเตอร์หรือนักศาสนศาสตร์ท่านไหนมาเพื่อขอร้องพวกเขาให้ตีความถ้อยคำเหล่านี้แก่เรา เปาโลกล่าวแก่เปโตรว่า “ทำไมท่านใช้ชีวิตแบบหนึ่ง และสั่งคนอื่นให้ใช้ชีวิตอีกแบบเล่า” สิ่งนี้ก็เป็นจริงในปัจจุบัน พวกผู้รับใช้ผู้ภรรยาหนักไว้บนเหล่าสมาชิกของตน ซึ่งตัวผู้รับใช้เองก็แบกไม่ไหว... กฎและข้อบังคับต่างๆถูกกำหนดไว้ซึ่งนักเทศน์ทั้งหลายรักษาไม่ได้หากพวกเขาพยายาม – กระนั้นพวกเขาก็สั่งเหล่าสมาชิกของตนให้ถือปฏิบัติกฎและข้อบังคับต่างๆของพวกเขา เปาโลตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า ต่อหน้าคนเหล่านั้นทั้งหมด

สรุปก็คือ เราเห็นและเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้รู้ว่าเปาโลไม่ได้กำลังแสวงหาความเป็นที่นิยมชมชอบอย่างแน่นอน เขาไม่ได้กำลังแสวงหาเกียรติสำหรับตัวเอง เปาโลเอาอุปนิสัยและความสามารถของตนเองไว้ข้างหลัง และประกาศด้วยใจกล้าว่าชาวประเสริฐแห่งพระคุณของเขาได้ถูกสำแดงโดยตรงจากพระเจ้า... มันไม่ได้มาทางมนุษย์ ส่วนพวกที่นับถือศาสนายิว เปาโลเคยเป็นผู้นับถือศาสนายิวที่โดดเด่นมากคนหนึ่ง เขาเป็นยิว แต่เขาได้ละทิ้งศาสนา ยิวมานับถือความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว – ซึ่งสำหรับเขาแล้วเป็นอะไรที่ดีกว่าเยอะ เปาโลประกาศพระคุณของพระเจ้ามานานหลายปีก่อนที่เขาได้เจอหน้าอัครสาวกคนใดเสียอีก เมื่อเขาได้เจอหน้าอัครสาวกคนอื่นๆจริงๆ พวกเขาก็ไม่มีอะไรที่จะเพิ่มเข้ากับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของเขาเลย เพราะว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าคือถ้อยคำสุดท้ายจากสวรรค์ ซึ่งถูกเปิดเผยแก่อัครสาวกเปาโล... ผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งให้ไปประกาศแก่คนต่างชาติ

ประการสุดท้าย หลังจากการประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็ม พวกสาวกคนอื่นๆก็ยอมรับความเป็นอัครสาวกของเปาโลซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า ตามที่กาลาเทีย 2:11-14 ได้ว่าไว้ เปโตรไม่มีอะไรจะกล่าวเมื่อเขาถูกตำหนิอย่างรุนแรงโดยเปาโลแน่นอนว่าเขาได้ทำผิดจริงๆในการกระทำของเขาที่เมืองอันติโอก แต่เขาก็ไม่ได้พูดแก้ต่างเพื่อปกป้องสิทธิอำนาจของตนสำหรับการกระทำดังกล่าว

เปาโลประกาศการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ โดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ - การประพฤติ

เปาโลประกาศว่าทั้งพวกยิวและคนต่างชาติล้วนเท่าเทียมกัน เท่าที่เกี่ยวข้องกับบาปและความรอด

ข้อ 15 และ 16: “เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่นับในพวกคนต่างชาติ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้ โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’

เปาโลชี้ให้เห็นตรงนั้นว่า มันไม่ใช่เรื่องของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมสำหรับคนต่างชาติมากเท่ากับเป็นเรื่องของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมสำหรับพวกยิวด้วย เพราะว่าพวกยิวและคนต่างชาติในยุคพระคุณนี้ก็ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยวิธีเดียวกัน... โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มันจะเป็นวันนำยินดีในชีวิตของสมาชิกคริสตจักรบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า” (โรม 4:2) ซึ่งเป็นมาโดยความเชื่อเท่านั้น ซึ่งช่วยคนบาปให้รอดโดยทำให้เขากลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง และการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม “ต่อหน้ามนุษย์” (ยากอบ 2:14-26) ซึ่งเป็นมาโดยการประพฤติและให้ผู้เชื่อมีคำพยานต่อหน้าคนอื่น ๆ โดยการประพฤติดีเขาก็พิสูจน์ให้คนอื่น ๆ เห็นว่าความเชื่อที่มีชีวิตดำรงอยู่ในใจของเขา เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้าโดยความเชื่อล้วนๆ เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์โดยทางการประพฤติดีอย่างสัตย์ซื่อ... ความเป็นผู้อารักขา พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” การประพฤติไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อโดยไม่พึ่งการประพฤติตามพระราชบัญญัติ: “เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:28) “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ ด้วยเกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:9) “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ยิวหรือต่างชาติ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนังใดถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนอีกครั้งในโรม 3:20 ในข้อนี้เขากำลังกล่าวแก่พวกยิวว่าถ้าพวกเขาหวังว่าจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในสันติสุข พวกเขาก็ต้องมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเช่นกัน และไม่ใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ - หรือโดยการปฏิบัติตามศาสนายิว

ข้อ 17: “แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนขวยจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

คุณจะสังเกตเห็นในงานเขียนต่างๆของเปาโลว่าหลายครั้งเขาถามคำถาม จากนั้นก็ตอบคำถามของตัวเองในทันที ในสมัยของเปาโลมันเป็นธรรมเนียมที่พวกยิวจะพูดถึงคนต่างชาติว่าเป็น “คนบาป” แน่แน่นอนว่าหลายครั้งคนเหล่านี้ก็ถูก

เรียกว่าเป็น “สุนัข” เปาโลรู้ว่ายิวบางคน – บางทีเปโตรด้วยซ้ำ – กำลังถามว่า “หากพวกเราที่เป็นยิวหันไปเสียจากศาสนาของเราและมุ่งที่จะเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว หากเราหันหลังให้กับการประพฤติต่างๆของพระราชบัญญัติ แล้วเราจะไม่ถูกจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกับพวกคนบาปที่เป็นคนต่างชาติหรือ และหากเราทำแบบนั้น มันจะไม่ทำให้พระคริสต์เป็นผู้รับใช้ความบาปหรือ แล้วมันจะไม่ใช่พระคริสต์หรือที่ทำให้เราเป็นคนบาป” เปาโลตอบว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

ข้อ 18: “เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำอะไรซึ่งข้าพเจ้าได้รู้หรือทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ถือว่าตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด”

คำตอบกลับของเปาโลที่มีต่อคำถามเช่นในข้อที่แล้วคือ: “พระคริสต์ไม่ได้เป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนบาป – คือตัวเราเองต่างหาก... เพราะว่าถ้าหลังจากการแสวงหาการเป็นผู้ชอบธรรมโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ เรากลับไปหาพระราชบัญญัติของโมเสสอีกราวกับว่าเรายังเป็นคนบาปที่ยังไม่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมซึ่งแสวงหาที่จะเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เราก็คือผู้ละเมิดพระราชบัญญัติและด้วยเหตุนี้เราจึงทำให้ตัวเองเป็นคนบาป... เพราะว่าบาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า” อ่าน 1 ยอห์น 3:4

อย่าเผลอคิดเป็นอันขาดว่าเปาโลกำลังต่อต้านพระราชบัญญัติของพระเจ้า เขาเป็นพยานในหนังสือโรมว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม พระเยซูได้เสด็จมามิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ – และสิ่งที่เปาโลกำลังเทศนาคือ: “ในพระเยซูเราคือ ผู้รักษาพระราชบัญญัติ ในพระเยซูเราทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จ – แต่เฉพาะในพระเยซูเท่านั้น เพราะว่าสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่สามารถทำได้ สิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยได้กระทำ พระเยซูได้ทรงกระทำแล้วในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของท่านและของข้าพเจ้า” ไม่เลย เปาโลไม่ได้กำลังลดทอนความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชของพระราชบัญญัติ เขาแค่กำลังพยายามแก้ไขความคิดผิดๆของคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้สับสนโดยพวกถือบัญญัติที่ได้สั่งผู้เชื่อทั้งหลายให้ประพฤติสิ่งต่างๆตามพระราชบัญญัติเพื่อทำความรอดของตนสมบูรณ์และเพื่อที่จะรักษาความรอดของตนไว้ได้ เปาโลต่อต้านการผสมกันของพระราชบัญญัติและพระคุณแบบร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เปาโลเทศนาพระคุณล้วนๆ และพระคุณล้วนๆเท่านั้นสำหรับความรอด

ข้อ 19: “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า”

ผู้เชื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติใหม่ คริสเตียนอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสใหม่ ในสมัยของเปาโล คำถามนั้นก็เป็นที่ประเด็นที่เผ็ดร้อนอยู่แล้ว พระคัมภีร์ให้คำตอบที่ชัดเจนสำหรับคำถามที่ว่า “ผู้เชื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติใหม่” เปาโลตอบว่า “เราทั้งหลายไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (โรม 6:14) ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยแล้วและได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 7:2) ผู้เชื่อได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 7:6) พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติสำหรับความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ (โรม 10:4) คริสเตียนเป็นอิสระแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 8:2) และในข้อพระคำขณะนี้ของเรา (กท. 2:19) ผู้เชื่อ “ได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว”

อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวบางคนถามเปาโลว่า “ท่านได้ตายแล้วเมื่อไรและที่ไหน” คำตอบถูกพบในข้อถัดไปของเรา:

ข้อ 20: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตร

ของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เปาโลตอบโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตายแล้วเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น” เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขน ผู้คนที่ผ่านไปมาก็เห็นแค่คนๆเดียวที่ตายอยู่บนกางเขนอันหนึ่ง แต่พระเจ้าพระบิดาทรงเห็นมากกว่าคนๆเดียว พระเจ้าทรงเห็นมากกว่าร่างกายๆเดียว พระเจ้าทรงเห็นกายวิญญาณ กายที่ลึกลับ – และกายนั้นคือพระคริสต์ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่คือ พระกายของพระคริสต์ พระเจ้าทอดพระเนตรดูคริสตจักรเหมือนเป็นร่างกายหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นศีรษะ เราผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นอวัยวะ ใน 1 โครินธ์ 12:13 เปาโลประกาศว่า “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ... เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน”

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์”

เมื่อเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโคโลสี เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งที่บังปวง”

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร เราทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งร่างกายของพระองค์ โครินธ์ 3:3 “ท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมองลงมายังภูเขากัลโกธาและเห็นพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์อยู่บนกางเขนนั้น พระองค์ก็มีได้เห็นเพียงศีรษะของกายนั้นเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเห็นทั้งร่างกาย - ไม่มีจุดต่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใด ๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ (อฟ. 5:27) พระองค์ทรงเห็นคริสตจักรที่เปี่ยมสง่าราศีที่พระองค์ได้ทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ในปัจจุบันกาลนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้น และพระองค์ทรงเห็นคริสตจักรในพระคริสต์...สมบูรณ์พร้อม ไม่มีจุดต่างพร้อย คริสตจักรบริสุทธิ์ที่จะถูกตั้งแสดงในสวรรค์ตลอดชั่ววันนิรันดร์กาล (อฟ. 2:7)

“สาธุการแต่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุก ๆ ประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์” (อฟ. 1:3-5)

นั่นคือความหมายของคำพูดของเปาโลที่ว่า “เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว” เขาตายไปแล้วเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น โดยพระคุณเปาโลอยู่ในพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนนั้น และสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูบนกางเขนนั้นก็เกิดขึ้นกับเปาโลเพราะว่าเขาอยู่ในพระคริสต์ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเปาโลได้เกิดขึ้นแล้วกับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนตั้งแต่ตอนนั้นมาจนบัดนี้ และเกิดขึ้นกับผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่บัดนี้ไปจนคริสตจักรครบจำนวนและถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

“เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย” (โรม 7:4)

พระราชบัญญัติทำอะไรไม่ได้มากกว่านั้นแล้ว – มันไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเปาโลอีกต่อไป แน่แน่นอนว่าพระราชบัญญัติไม่มีอำนาจอะไรเหนือคนที่ตายไปแล้ว - (“ข้าพเจ้าได้ตายต่อพระราชบัญญัติแล้ว ... ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์

แล้ว”) หากคนหนึ่งคนใดก่อเหตุฆาตกรรม รัฐก็ฟ้องร้องเขาในฐานะอาชญากรคนหนึ่ง ผู้พิพากษาก็ตัดสินเขาให้รับโทษประหารชีวิตโดยการรมคว้นแก๊ส และการตัดสินโทษได้ถูกดำเนินการไปแล้ว เมื่อศพของฆาตกรคนนั้นถูกนำออกไปจากห้องรมคว้น ... เมื่อศพนั้นถูกนำไปฝัง... ศาลก็ไม่ปรับโทษชายที่ตายแล้วผู้นั้นอีก เขาได้รับโทษสูงสุดคือประหารชีวิตแล้ว พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ได้ทรงชำระโทษแล้ว (“ค่าจ้างของความบาปคือความตาย”) พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปแล้ว พระองค์ทรงไม่มีบาป (2 คร. 5:21) พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ไร้บาปและไร้จุดด่างพร้อย พระองค์ทรงเต็มพระทัยสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อที่เราทั้งหลายจะได้รับความรอด และผู้เชื่อทุกคนก็ตายแล้วพร้อมกับพระองค์เพราะว่าในความเป็นจริงผู้เชื่อทุกคนล้วนอยู่ในพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์บนกางเขนนั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่ทั้งหมด

เมื่อพระเยซูทรงถูกประกาศว่าสิ้นพระชนม์แล้ว โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียก็เข้าไปหาปีลาตพร้อมกับนิโคเดมัสเพื่อขอพระศพของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะนำพระองค์ไปฝัง เรื่องนี้มีบันทึกไว้ในมัทธิว 27:58-60

“เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป”

ท่านที่รัก จงสังเกตคำว่า “พระศพ” (BODY นั่นคือ “พระกาย”) กรุณาสังเกตว่าคำนั้นถูกใช้สามครั้งในเรื่องนี้ที่เราเพิ่งอ่านไป “พระกาย” ของพระเยซูถูกขอเพื่อนำไปฝัง ปีลาตยอมมอบ “พระกาย” นั้น พวกเขาห่อ “พระกาย” นั้นในผ้าสะอาด พวกเขาฝังมันไว้ในอุโมงค์ใหม่ของโยเซฟ เราผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกตรึงที่กางเขน ถูกฝังไว้ และเป็นขึ้นใหม่พร้อมกับพระเยซูแล้ว สิ่งที่พระองค์ได้ประสบ เราก็ประสบพร้อมกับพระองค์แล้ว:

“ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” (โรม 6:3-4) ใช่แล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบัพติศมาแห่งความตายของพระองค์ (แน่นอนว่า เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงน้ำในแม่น้ำจอร์แดนหรือน้ำในอ่างรับบัพติศมา บัพติศมาที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคัมภีร์คือ บัพติศมาที่พระเยซูตรัสถึงเมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า “เรามีบัพติศมาหนึ่งที่จะต้องรับ”)

เมื่อพระเยซูเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น สมาชิกทุกคนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ก็ออกมาพร้อมกับพระองค์ด้วย... นั่นคือ เราทั้งหลายได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วพร้อมกับพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระของคริสตจักร:

“แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาคอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:8-11)

จงฟังถ้อยคำประเสริฐเหล่านี้ “ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่

เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก **เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า**” (คส. 3:1-3)

แต่นั่นไม่ใช่แค่นั้น จงฟังสิ่งนี้

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรา **มีชีวิตอยู่กับพระคริสต์** (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระองค์) **และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นขึ้นมาอยู่กับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์**” (อฟ. 2:4-6)

ในทางตำแหน่ง เราผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็นั่งกับพระเยซูในสวรรคสถานแล้ว --- *ตอนนี้* ศีรษะของเรา ทรงอยู่ในสวรรค พระกายนั้นที่เราเป็นสมาชิกก็อยู่ในสวรรค นั่นคือ รากฐานแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่อยู่ในสวรรค ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค เรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ ช่างเป็นตำแหน่งที่แสนวิเศษ! มันน่าเศร้าที่คริสเตียนแต่ปากจำนวนมากไม่เข้าใจความมหัศจรรย์และการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเขาถูกชักจูงให้หลงโดยพวกถือบัญญัติสมัยใหม่ที่ทำให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้บัญญัติต่างๆ พวกเขากังวล พวกเขากระเสือกกระสน พวกเขาประพลติ พวกเขาตราครด้า พวกเขาเพียรพยายาม พวกเขาสู้ทน... ในความพยายามที่จะรักษาตัวให้รอดต่อไปได้! พวกเขา กำลังพยายามอย่างสิ้นหวังเพื่อที่จะ “เข้าไปข้างในให้ได้” ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายก็อยู่ “ข้างใน” เรียบร้อยแล้ว... เรานั่งกับพระเยซูในสวรรคสถานแล้ว เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์

“เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา...” (โรม 8:3-4)

“เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

คนเหล่านั้นที่เป็นผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า กาลาเทีย 2:20 ควรอ่านว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ... และไม่ใช่ข้าพเจ้าอีกต่อไปที่มีชีวิต แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตนั้นซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ในความเชื่อ คือความเชื่อซึ่งอยู่ในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

พระราชบัญญัติของโมเสสเรียกร้องโทษประหารชีวิตในฐานะเป็นโทษอันชอบธรรมสำหรับบาปทั้งปวง พระราชบัญญัติได้บังคับใช้โทษนี้และเรียกร้องโทษนี้เอาจากเปาโลแล้วผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าที่รับโทษแทนคนบาป... พระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นบนเนินเขากลโกธา พระเจ้าทรงคิดบัญญัติกับเปาโลในพระคริสต์แล้ว – และทรงประหารเปาโลในพระคริสต์แล้วเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นเพื่อเปาโล พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของเปาโลบนกางเขนนั่น พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของคุณด้วย หากคุณคือผู้เชื่อ – และพระองค์

ทรงอยากเป็นตัวแทนของคนบาปทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้ หากคุณคือผู้หลงหาย พระเยซูก็กำลังแสวงหาคุณผ่านข้อความนี้ หากคุณยอมเชื่อพระเยซู พระองค์ก็จะทรงทำให้คุณเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเยซูทรงเป็น “ผู้ปล้ำชิงพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช้แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

เปาโลประกาศว่า “เราคิดเห็น (ถือเอา) อย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” (2 คร. 5:14-15)

ด้วยเหตุนี้ ตามการถือเอาของพระเจ้าที่กลโกธา เราได้ตายไปแล้วในพระเยซูเจ้า แต่เราไม่ได้ตายอยู่อย่างนั้นต่อไป เราได้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วเมื่อพระเจ้าทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากตาย และเรา (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ที่ตายแล้วในพระคริสต์ ก็ถูกชุบให้มีชีวิตขึ้นอีกเช่นกันในพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิต: “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) เราผู้เชื่อถูกทำให้มีชีวิตด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (อฟ. 2:5) ดังนั้นเราจึงถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ เราถูกชุบให้ เป็นขึ้นมากับพระคริสต์ บัดนี้เรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา

เนื่องจาก “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวาจาของพระเจ้า” และ

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาจาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาจาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาจาทรงเป็นพระเจ้า” และ

“และพระวาจาได้รับสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” และ

เนื่องจากพระวาจา นั่นคือ พระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และ

เนื่องจากพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้ว และ

หากเราเชื่อในพระองค์ เราก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ เราก็กล่าวได้ว่าเรามีชีวิตอยู่ “ในความเชื่อ คือ ความเชื่อ นั้น ซึ่งอยู่ในพระบุตรของพระเจ้า”

สิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้วสรุปก็คือ: พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี (คส. 1:27) คือท่านทั้งหลายผู้อยู่ในพระคริสต์ ความหวังแห่งสวรรค์ (คส. 3:3) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” ดังนั้นตำแหน่งเดียวที่ทำให้คุณมีคุณสมบัติที่จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ก็คือ ตำแหน่งของการอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ เมื่อเรายอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็ได้รับทุกสิ่งที่ถูกซื้อแล้วโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เพราะว่าพระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย – และพระคริสต์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง คุณไม่รับพระเยซู “เพียงบางส่วน” หรือ “เป็นงวดๆ” พระองค์ทรงเป็นบุคคล และเมื่อคุณต้อนรับพระเยซู คุณก็ต้อนรับทั้งหมดของพระองค์ เมื่อคุณบังเกิดใหม่ คุณก็บังเกิดใหม่ *โดยสมบูรณ์* เราไม่ได้รับความรอดบางส่วน ทีละเล็กละน้อย เราได้รับความรอดเมื่อพระเยซูทรงเข้ามาสถิตในใจโดยความเชื่อ

เมื่อเปาโลได้ตายแล้วในพระคริสต์ เปาโลก็บรรลุข้อกำหนดและ *คำบัญชา* อันชอบธรรมทุกประการของพระราชบัญญัติแล้ว นับตั้งแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา เขาก็ได้รับการช่วยให้พ้นชั่ววินัยแล้วจากโทษแห่งพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติได้ประหารเปาโลให้ตายแล้ว – แต่พระราชบัญญัติไม่ใช่สิ่งที่ได้ทำให้เขากลับมามีชีวิตอีก พระราชบัญญัติไม่ใช่ทั้งวิธี

การที่ทำให้เขามีชีวิต และไม่ไขกฏแห่งชีวิตของเขาด้วย พระราชบัญญัติได้ “สิ้นสุดไปแล้ว” ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 3:11) นั่นคือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

ข้อ 21: “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระองค์ของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในข้อนี้คือ: “หากผู้ใดจะรอดได้โดยการเชื่อฟังพระราชบัญญัติ... หากผู้ใดบรรลุถึงความชอบธรรมได้โดยพึ่งคุณความดีของตัวเอง โดยการรักษาพระราชบัญญัติ นั้นพระเยซูก็ไม่จำเป็นต้องมาสิ้นพระชนม์บนกางเขนเลย!” พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะการไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยตัวเองให้รอดได้นั่นเอง การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อมนุษย์ มนุษย์โดยธรรมชาติไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ ไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้ และไม่สามารถต้อนรับพระเจ้าได้ ไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าได้เว้นแต่พระวิญญาณทรงชักนำเข้ามา (ยอห์น 6:44) และเครื่องมือที่พระวิญญาณทรงใช้เพื่อฟ่องใจ ชักจูงและชักนำคือ พระวจนะของพระเจ้า พระวาทนะของพระเจ้าคือ พระคริสต์ เพราะว่าพระวาทนะได้ทรงรับสภาพเนื้อหนังและตั้งเต็นท์อาศัยอยู่ท่ามกลางเรา มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (โรม 8:8-9) ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่พระเยซูต้องรับร่างกายหนึ่ง และในร่างกายนั้นพระองค์ต้องกระทำการที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำเพื่อตัวเองได้เลย

ท่านทั้งหลายที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน ที่ป่าวประกาศและเทศนาเสียงดังว่าเราต้องรักษาพระราชบัญญัติและดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติต่างๆ จงฟังถ้อยคำที่จริงจังเหล่านี้:

“ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจแห่งเนื้อหนัง และเรามีความไวใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ **ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต** แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่าน**ซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป** ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด

3:13 และไม่เห็นเหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนชาติอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อย ๆ จางไปนั้น แต่จิตใจของเขาก็มีดับอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์” (ท่านที่รัก คุณไม่เห็นความจริงอันชัดเจนที่ถูกนำเสนอตรงนี้หรือ) “แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน **เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น** แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป **เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** (2 คร. 3:3-18)

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวแก่เราว่าผู้เชื่อไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายาของพระคริสต์โดยการประพฤติ (หรือธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ) ของพระราชบัญญัติ แต่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของเขา พระวิญญาณทรงเป็นผู้ที่ประทานชีวิต ไม่ใช่ตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติ เพราะว่าตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัตินั้นประหารให้ตาย... มันคือการรับใช้แห่งความตาย... การรับใช้สำหรับปรับโทษ แต่พระวิญญาณทรงทำให้เรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์ ... และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์! (โรม 8:9)

“เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรับปรำทอนในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโต สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16-17)

กาลาเทีย – บทที่สาม

- 3:1 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง พระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ทั้งถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน
- 3:2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญูณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ
- 3:3 ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญูณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ
- 3:4 ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้ว
- 3:5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญูณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ
- 3:6 ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’
- 3:7 เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม
- 3:8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’
- 3:9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ
- 3:10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’
- 3:11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’
- 3:12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น’
- 3:13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’
- 3:14 เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญูณโดยความเชื่อ
- 3:15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้
- 3:16 แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์
- 3:17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้
- 3:18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้น

ให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

3:19 ถ้าเช่นนั้นพระราชาบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชาบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชาบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง

3:20 เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า

3:21 ถ้าเช่นนั้นพระราชาบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชาบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชาบัญญัตินั้นจริง

3:22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก

3:23 แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชาบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง

3:24 เพราะฉะนั้น พระราชาบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

3:25 แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมีได้อยู่ได้บังคับครุ์นั้นอีกต่อไปแล้ว

3:26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

3:27 เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์

3:28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์

3:29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

ของประทานแห่งพระวิญญาณมาโดยความเชื่อ และไม่ใช่โดยพระราชาบัญญัติหรือโดยการประพฤติ

ข้อ 1 “โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง พระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ทั้งถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน”

ตรงนี้เปาโลกำลังกล่าวถึงการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณซึ่งตัวเขาเองได้ประกาศแล้วในแคว้นกาลาเทีย เขาได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน ... อันที่จริงข่าวสารของเขามีเพียงเรื่องเดียว:

“พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ... เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้อะไร ๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (กท. 6:14; 1 คร. 2:2)

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชาบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ”

ผู้เชื่อได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเขาได้รับความรอด เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาสถิตในใจเขาทันที (โรม 8:8-9; 1 คร. 6:19; อพ. 4:30; ยน. 3:3,5) ผู้เชื่อเหล่านั้นที่กาลาเทียรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิตของพวกเขาแล้ว พวกเขารู้จักประสบการณ์นั้นที่พวกเขาได้รับ และเปาโลก็กำลังถามพวกเขาว่ามันเกิดขึ้น

ได้อย่างไร พระพรที่พวกเขาได้รับนั้นมาโดยทางการประพุดิตตามพระราชบัญญัติหรือโดยการฟังและเชื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า?

ชาวแคว้นกาลาเทียทราบคำตอบ ไม่ว่าจะพวกเขายอมรับมันหรือไม่ก็ตาม พวกเขารู้ว่าไม่มีใครรอดได้โดยการกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี โดยการทำดีที่สุดที่เขาจะทำได้ โดยการฝึกทำความดี หรือโดยการเข้าร่วมกับคริสตจักร “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) เปาโลถามคนเหล่านี้ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับประสบการณ์นั้นที่ท่านเปรมปรีดิ์ (จนกระทั่งพวกถือบัญญัติเข้ามา) โดยการประพุดิต - หรือโดยการได้ยิน? โดยการกระทำ - หรือโดยการยอมรับ? ผ่านทางพิธีกรรม - หรือผ่านทางความเชื่อ?” ดูเหมือนเขากำลังบอกเป็นนัยว่า “ท่านทั้งหลายชาวแคว้นกาลาเทียก็ทราบคำตอบอยู่แล้ว!”

ข้อ 3 และ 4: “ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้ว”

มีสมาชิกคริสตจักรนับหมื่นๆคนในอเมริกา (และทั่วโลก) วันนี้ที่ได้รับความรอดโดยการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า (การฝากความเชื่อของตนไว้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า) ที่กำลังพากเพียรวันแล้ววันเล่าที่จะทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบในเนื้อหนังผ่านการปฏิบัติตนตามคำสอนทางศาสนา ประเพณีของมนุษย์ บัญญัติต่างๆของมนุษย์ กฎและข้อบังคับต่างๆที่กำหนดโดยคริสตจักรและนิกายต่างๆ พวกเขา กำลังพากเพียรที่จะทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบผ่านทางกำลังแห่งเนื้อหนัง แต่ไม่ช้าก็เร็วพวกเขาก็เรียนรู้ด้วยความเสียใจว่าเนื้อหนังไม่มีดีอะไร ... พระเจ้าทรงให้มันหมดค่าแล้วในสวนเอเดน พระองค์ได้ทรงจัดการไถ่สำหรับจิตวิญญาณแล้ว แต่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” ต่อมาอิสยาห์ประกาศก้องว่า “การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก” (อสย. 64:6)

ไม่ว่าคุณจะทำดีมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำชั่วมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำบาปมากขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำดีขนาดไหน ไม่ว่าคุณจะทำชั่วขนาดไหนในสายตาของตัวเอง...ทุกสิ่งที่คุณกระทำ ทุกสิ่งที่คุณเป็น รวมกันแล้วก็ไม่มีดีไปกว่าผ้าซีวีร์สกปรกในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ คุณสามารถกลายเป็นผู้บริสุทธิ์เหมือนกับพระโลหิตของพระเมษโปดกได้ในทันที

นี่เป็นเหตุว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงตรัสเช่นนี้: “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ก็ดี และไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก (ความรัก... พระเยซู) จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่” (1 คร. 13:1-3)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่ว่าผมจะเป็นอะไร ทำอะไร ใช้ชีวิตแบบไหน หรือให้สิ่งใด หากผมไม่มีพระเยซูคริสต์เจ้าในใจของผม การดำเนินชีวิตและการให้ทั้งหมดของผมก็มีค่าเท่ากับศูนย์...เท่ากับผ้าซีวีร์สกปรกกองเบ้อเริ่ม แต่ในพระคริสต์ โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ บัดนี้ผมเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า บัดนี้ผมอยู่ในพระคริสต์ ตอนนี้

ผมนั่งอยู่ในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์แล้ว ผมตายแล้ว – และชีวิตของผมก็ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ผมถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ - และการถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้านี้คือ การเป็นคนชอบธรรมราวกับว่าผมไม่เคยทำบาปมาก่อนเลย เมื่อพระเยซูฮว่าห์พระเจ้าทรงทอดพระเนตรมองดูผม พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตของพระเยซูที่ปกคลุมผม... พระองค์มองไม่เห็นโอลิเวอร์ กรีนผู้นำสังเวชและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงเห็นพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมษโปดกของพระเจ้า “ฮาเลลูยา! พระผู้ช่วยให้รอดประเสริฐ! ผู้ทรงรับคนบาปที่หลงหายนำสังเวช – และฉุดเขาขึ้นมาจากเลนตมสกปรกและปลดปล่อยเขาเป็นอิสระ!”

“พระเยซูฮว่าห์ตรัสว่า “มาเถิด ให้เรารู้สึกความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18)

สมาชิกคริสตจักรผู้เหน็ดเหนื่อย นักศาสนาผู้เหนื่อยใจ จงหยุดการพยายาม การสู้ทน การประพฤติดของคุณเสีย บัดนี้จึงเริ่มต้นเชื่อ วางใจ หยุดพัก... จงฝากความกระวนกระวายทุกอย่างของคุณไว้กับพระเยซูเถิด พระองค์ทรงสามารถแบกรับมันไหว... คุณแบกรับมันไม่ไหว!

ข้อ 5: “เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ”

เปาโลไม่ได้เอ่ยชื่อคนๆนั้น และไม่ได้บอกเป็นนัยด้วยว่าคนๆนั้นคือใครที่พระวิญญาณกำลังทำการอัศจรรย์ต่างๆผ่านทางเขาในแคว้นกาลาเทีย เราไม่จำเป็นต้องรู้ชื่อคนๆนั้น (เหตุผลหนึ่งที่ผมรู้ว่าพระคัมภีร์ถูกเขียนโดยพระเจ้าและไม่ใช่มนุษย์ก็คือว่า หลายครั้งที่มนุษย์จะเอ่ยชื่อคนและให้เกียรติ พระวิญญาณแต่ทรงกล่าวประโยคหนึ่งโดยไม่เอ่ยชื่อผู้ใด) จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้อีกครั้ง: “พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ” ประเด็นตรงนี้ก็คือนั้นว่า พระวิญญาณทรงเป็นผู้ที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆและเป็นผู้ที่มีฤทธิ์เดชที่จะกระทำสิ่งที่เป็นไปได้... ไม่ใช่การประพฤติดตามพระราชบัญญัติหรือความสามารถของมนุษย์ผ่านทางพยายามที่จะรักษาพระราชบัญญัติ การอัศจรรย์ต่างๆถูกกระทำโดยความเชื่อ – ไม่ใช่โดยการประพฤติด

อเมริกาไม่ได้ต้องการสถาบันสอนศาสนาเพื่อสอนเหล่านักเทศน์ให้รู้วิธียืนบนธรรมาสน์ ชูและลดแขนของพวกเขา และเตรียมคำเทศนาเยี่ยมๆให้อ่านในเช้าวันอาทิตย์ อเมริกาต้องการผู้รับใช้ ศิษยาภิบาล และผู้ประกาศข่าวประเสริฐเพิ่มมากขึ้นซึ่งเป็นผู้ที่ยอมเสียสละตัวเองนานพอกับพระเยซูเพื่อที่จะมีความเชื่อแบบที่พระองค์ทรงมีตอนที่พระองค์ทรงขับผีออกจากเด็กชายคนนั้นที่ตกไปในไฟและในน้ำ พ่อของเด็กชายคนนั้นได้พาเขามาหาพวกสาวก แต่พวกเขาที่รักษาเขาให้หายไม่ได้ เมื่อพระเยซูทรงสัมผัสผืนนั้น มันก็ออกมาทันทีและเด็กหนุ่มคนนั้นก็หายเป็นปกติ พวกสาวกอัศจรรย์ใจและถามว่าทำไมพวกเขาถึงทำการอัศจรรย์ไม่ได้ พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า “ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร” (มธ. 17:14-21) การอดอาหารคือศิลปะที่สูญหายไปเสียแล้วในคริสตจักรสมัยใหม่ แทนที่จะอดอาหาร คริสตจักรโดยเฉลี่ยมีคนนั่งในห้องรับประทานอาหารมากกว่าในที่ประชุมนมัสการ พวกเขามีการรับประทานอาหารเย็นด้วยกันมากกว่ามีการประชุมเพื่ออธิษฐาน การอดอาหารและอธิษฐานไม่ได้ถูกปฏิบัติในคริสตจักรสมัย

ใหม่ส่วนใหญ่ การอัศจรรย์ต่างๆแห่งพระคุณเกิดขึ้นกับเหล่าสมาชิกเมื่อความเชื่อยิ่งใหญ่ถูกแสดงออกโดยเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณ ความเชื่อยิ่งใหญ่สามารถเกิดขึ้นได้โดยการฟังพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น เหตุผลที่นักเทศน์ส่วนใหญ่มีความเชื่ออ่อนแอหรือเกินก็คือเพราะว่าพวกเขาใช้เวลากับทีวีและสนามกอล์ฟเยอะกว่าที่พวกเขาใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้าในการศึกษาพระวจนะของพระองค์

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17)

“พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มก. 11:22)

เปาโลประกาศว่าอับราฮัมได้รับความรอดเหมือนกับที่เราได้รับ

ข้อ 6-9: “ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ เหตุฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ”

พวกเขียวให้เกียรติอับราฮัมอย่างสูงยิ่ง – และแน่นอนว่าพวกเขาเชื่อว่าอับราฮัมมีชีวิตอยู่นานแล้วก่อนพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกำลังชี้ให้พวกเขาเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยความเชื่อ พระเจ้าตรัส อับราฮัมได้ยิน เขาเชื่อ – และพระเจ้าทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่เขา

ผมคิดว่าเราน่าจะใช้เวลาสักครู่เพื่อดูประสบการณ์ที่อับราฮัมมีกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า:

“พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับราฮัมแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า ทั้งทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเจ้า” (ปฐมก. 12:1-3) กรุณาหมายเหตุว่า พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัม ข่าวสารของพระองค์ก็คือ “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น” อับราฮัมไม่ได้เห็นพระเจ้า – เขาได้ยินพระเจ้า – และเขาเชื่อพระเจ้า

“...เราจะชี้ให้เจ้าเห็น”

“... เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง”

“... เราจะอวยพรเจ้า ทั้งทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร”

“... เราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเจ้า”

หมายเหตุ: มี “เราจะ” อยู่สี่อัน

1. “เราจะชี้ให้เจ้าเห็น”

2. “เราจะทำให้เจ้าเป็น”

3. “เราจะอวยพรเจ้า”

4. “เราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า”

มันจะเป็นวันแห่งความสุขในชีวิตของคุณและในชีวิตของผมเมื่อเราหยุดยิงและตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุดมาโดยทางพระเจ้าเท่านั้น และว่าเราสามารถได้รับพระพรต่างๆของพระเจ้าได้โดยความเชื่อเท่านั้น พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และความเชื่อเท่านั้น

ข้อ 4 บอกเราว่าอับราฮัมทำอะไรหลังจากเขาได้ยินข้อความของพระเจ้า: “ดังนั้น อับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่าน”

อับราฮัมทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเขาให้กระทำ แบบที่พระองค์ทรงบอกเขาให้กระทำ เขาไม่ได้เพิ่มเข้ากับข้อความขององค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่ได้ตัดออกไปจากข้อความนั้นด้วย: “ดังนั้น อับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่าน” แต่ทุกวันนี้เหล่าผู้นำทางศาสนาของเรากลายเป็นคนที่ฉลาดเหลือเกินและเรียนรู้มาเยอะเหลือเกินจนพวกเขาทนนึกไม่ได้ที่จะต้องตีความพระคัมภีร์ตามตัวอักษร พวกเขาต้องแก้ไขพระคัมภีร์ และแก้ไขข้อบกพร่องที่ เพื่อทำให้มันเข้ากับความคิดต่างๆของพวกเขาและถูกหุเหล่าสมาชิกที่พวกเขาเทศนาให้ฟังในเช้าวันอาทิตย์ แต่ท่านที่รัก พระเจ้าไม่ได้ทรงตายไปแล้วหรือหลับอยู่ พระเจ้าทรงบันทึกเรื่องราวทุกอย่างไว้หมด สักวันหนึ่งหนังสือเหล่านั้นจะถูกเปิดออก – และขอพระเจ้าโปรดเมตตาคนสมัยใหม่ที่กำลังบิดเบือนข่าวประเสริฐเหมือนกับที่พวกนักถือศาสนายิวและพวกถือบัญญัติบิดเบือนข่าวสารที่เปาโลประกาศ – ข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

เมื่อพูดกับพวกยิวซึ่งเป็นพี่น้องฝ่ายเนื้อหนังของเขา เปาโลก็ถามว่า “อับราฮัมได้รับความรอดอย่างไร อับราฮัมถูกรักษาไว้อย่างไร เขาถูกรักษาไว้โดยพระราชบัญญัติใหม่ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่... เพราะว่าอับราฮัมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ อับราฮัมมีชีวิตอยู่ก่อนพระราชบัญญัติถูกประทานให้ตั้งสี่ร้อยปี!” (กท. 3:17) ผมแทบจะมองเห็นเปาโลได้เลยขณะที่เขามองหน้าพี่น้องชาวยิวของเขาตรงๆและถามเป็นครั้งที่สองว่า “อับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้รับความรอดและถูกรักษาไว้อย่างไร” จากนั้นเขาก็ตอบคำถามของตัวเองว่า: “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า – และ ‘พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’” (กท. 3:6)

เปาโลกล่าวในหนังสือโรมว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” กรุณาหมายเหตุว่าในข้อพระคำทั้งสองตอน (กท. 3:6 และโรม 4:3) เปาโลกล่าวว่าอับราฮัม “ได้เชื่อพระเจ้า” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “อับราฮัมได้เชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า” หรือว่าเขา “ได้เชื่อในพระเจ้า” เปาโลกล่าวว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า” มีความแตกต่างมหาศาลในการเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าและการเชื่อพระเจ้า ยากอบ 2:19 บอกเราว่า “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น” มีแต่คนโง่ที่จะกล่าวว่าไม่มีพระเจ้า (เพลงสดุดี 14:1) คนๆหนึ่งอาจเชื่อสิ่งมหัศจรรย์เยอะแยะเกี่ยวกับพระเจ้า และเขาอาจเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่จริง – แต่ถ้าเขาไม่เชื่อพระเจ้า เขาก็หลงหายพอกๆกับพวกคนนอกศาสนาที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเจ้าเลย

การเชื่อพระเจ้าหมายถึงอะไร คำตอบถูกพบในการสาริตีให้เห็นของอับราฮัม: พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมและแค้บัญชาเขาให้ลุกขึ้นและออกไปจากประเทศของเขาและบ้านของบิดาเขา พระเจ้าไม่ได้ประทานแผนที่ให้แก่เขา พระเจ้าไม่ได้บอกเขาว่าเขาควรเดินทางไปที่กี่กิโลเมตร พระองค์ไม่ได้บอกเขาว่าจะต้องไปที่ไหน พระองค์แค่บอกอับราฮัมว่า “จงลุกขึ้นและออกไป... และเราจะแสดงให้เห็น!” พระเจ้าทรงให้คำสัญญาแก่อับราฮัม: พระองค์ตรัสว่า “เราจะอวยพรเจ้า

เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่โต เราจะอวยพรทุกคนที่อวยพรเจ้าและเราจะสาปแช่งทุกคนที่สาปแช่งเจ้า” อับราฮัมแค่ ออกเดินทางตามพระวณะของพระเจ้า... เขาได้ยืมพระเจ้า เขาเชื่อพระองค์ และเขาเชื่อฟังพระองค์ เขาไม่มีแผนที่บอก ทางหรือพิมพ์เขียวใดๆ เครื่องรับประกันเดียวที่เขามีคือพระสัญญาของพระเจ้า เขาได้เชื่อพระเจ้า การเชื่อพระเจ้าคือ การ ยอมรับพระวณะของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข คือการไว้วางใจพระสัญญาของพระองค์ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง นั้นไม่พอ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงดีนั้นไม่พอ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์นั้นไม่พอ

“เราบอกความจริงอันเที่ยงแท้แก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มี ชีวิตนิรันดร์ “ (ยอห์น 5:24)

อับราฮัมเชื่ออะไรในตอนนั้น? เขาเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัส ... พระเจ้าตรัส อับราฮัมฟัง และเขาเชื่อ พระเจ้าได้ตรัสแก่ คุณและแก่ผมแล้ว... เรามีพระวณะที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระองค์ คือพระวณะที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำของ พระเจ้า และโดยพระวณะนั้นพระเจ้าทรงบอกเราว่าพระองค์ทรงรักเราเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มา สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (ยอห์น 3:16) พระองค์ทรงบอกเราว่าพระองค์ไม่ได้ส่งพระเยซูเข้ามาในโลกเพื่อปรับโทษโลก แต่ ว่าโดยทางพระองค์โลกจะได้รับความรอด (ยอห์น 3:17) พระเจ้าทรงสั่งเราเพิ่มเติมว่าหากเราเชื่อในพระเยซูเราก็จะไม่ถูก ปรับโทษ แต่ถ้าเราไม่เชื่อ เราก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว (ยอห์น 3:18) พระองค์ทรงบอกเราว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ และไม่ใช่โดยตัวเราเอง มันคือของขวัญของพระเจ้า (อฟ. 2:8) พระองค์ทรงบอกเราไม่ให้หวัดเกี่ยวกับการ ประพฤติ (อฟ. 2:9) พระองค์ทรงบอกเราให้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และเราจะได้รับความรอด (กิจการ 16:31) พระเจ้าทรงบัญชาเราให้ยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของเรา เชื่อในใจของเราว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นจาก ตายแล้ว และเราจะได้รับความรอดอย่างแน่นอน (โรม 10:9) พระเจ้าทรงบอกเราว่าผู้ใดก็ตามที่จะร้องทูลออกพระนาม ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด (โรม 10:13) พระองค์ทรงบอกเราว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาโดยการได้ยืม และ การได้ยืมมาโดยพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น (โรม 10:17) ดังนั้นหากเราจะอ่านพระวณะของพระเจ้า ได้ยืมพระวณะ ของพระเจ้า และเชื่อพระวณะของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงยอมรับเรา “ในพระองค์ผู้เป็นที่รัก” – ชอบธรรม บริสุทธิ์ ไร้ บาป ไม่มีมลทิน ปราศจากจุดต่างพร้อยหรือริ้วรอย และเราจะกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งเจ้าสาวของพระคริสต์ พระ กายของพระคริสต์ ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะของกายนั้น (อฟ. 5:25-30)

พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมว่าโดยทางเขาคอครบถ้วนทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพร อับราฮัมมีอายุชรา มากแล้วและนางซาร่าห์ก็เช่นกัน – แต่พระเจ้าทรงขอให้อับราฮัมเชื่อพระสัญญาที่ว่าแม้ว่าเขาและภรรยาของเขาเหมือน คนที่ตายแล้วทั้งคู่ (จากมุมมองของการสืบพันธุ์ด้านร่างกาย) พระองค์ก็ทรงสามารถประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่พวกเขา ได้อย่างน่าอัศจรรย์และเหนือธรรมชาติ

“คราวนี้อับราฮัมและซาร่าห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และซาร่าห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว” (ปฐมก. 18:11) ใน จดหมายที่เขียนถึงชาวฮีบรู เปาโลบอกเราว่า “โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตร เมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮบ. 11:11) สิ่งที่เป็นจริง เกี่ยวกับนางซาร่าห์ก็เป็นจริงเกี่ยวกับอับราฮัมเช่นกัน เขาได้ผ่านพ้นวัยเจริญพันธุ์มาแล้วและเหมือนคนที่ตายแล้ว (จากมู มองของการสามารถให้กำเนิดลูกได้ผ่านทางช่องทางปกติของการสืบพันธุ์) แต่เราอ่านว่า “ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่ง

เป็นที่น่าไว้วางใจยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และได้คิดว่ากรรมนางซาร่าห์เป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า **พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้** ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (โรม 4:18-22)

นี่คือสิ่งที่ถูกบันทึกไว้: ร่างกายของอับราฮัมนั้นตายไปแล้ว ร่างกายของนางซาร่าห์ก็ตายไปแล้ว และพระเจ้าจำเป็นต้องกระทำการอัศจรรย์ มิฉะนั้นจะไม่มีบุตรที่ทุกครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพร แต่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว และอับราฮัมก็เชื่อพระเจ้า เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว แม้หากว่ามันจะต้องอาศัยการอัศจรรย์ก็ตาม การกำเนิดของอิสอัคคืออัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่พอๆกับการประสูติของพระเยซูเจ้า อิสอัคคือภาพเล็งถึงพระเยซูเจ้า – และผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม เมื่อครบเวลาที่กำหนด พระเยซูได้ทรงประสูติ เกิดจากหญิงคนหนึ่ง เกิดภายใต้พระราชบัญญัติ เพื่อไถ่คนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4)

สิ่งที่เป็นความจริงในสมัยของอับราฮัมก็เป็นความจริงในสมัยของเรา ความรอด การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การไถ่... พรใดๆที่เราได้รับจากพระเจ้านั้นจำเป็นต้องกลายเป็นของเราโดยการเชื่อพระเจ้า (หรือโดยความเชื่อ) หากเราเชื่อพระเจ้า เราก็มีความเชื่อ**ในพระเจ้า**

“ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้านั้นก็ยิ่งใหญ่มากกว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ไม่ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา เพราะเรามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:9-10)

แน่นอนว่าพระคำสองข้อนี้กล่าวชัดเจนมากๆ และเข้าใจง่าย ผู้ใดก็ตามที่ยอมเชื่อพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็จะมีคำพยานของพระเจ้าในใจของเขา แต่ผู้ใดที่ได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และไม่ยอมเชื่อมั่น ก็ทำให้พระเจ้าเป็นผู้มูสา การได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐและไม่ยอมเชื่อมั่นคือการตราหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา – ไม่มี “ถ้า” และ/หรือ “บางที” เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มันถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในข้อพระคัมภีร์ที่เพิ่งถูกยกมา พระเจ้าทรงไม่มีแผนการอื่น ไม่มีหนทางอื่น พระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมหนทางอื่นเพราะว่าไม่มีหนทางอื่นที่**สามารถถูกจัดเตรียมได้** มันต้องเป็นพระเยซู พระองค์จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ หากพระองค์ไม่สิ้นพระชนม์ เราทุกคนก็จะต้องตายและถูกเผาในนรก! พระเยซูทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต พระองค์ทรงเป็นประตูตรง พระองค์ทรงเป็นประตูเดียว พระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้กระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ พระเยซูทรงเป็นความรอดของเรา

“แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของพระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม”

(โรม 4:23-25) ด้วยเหตุนี้ “... คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้

ทรงชูพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10:9-10)

ข้อ 10: “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’”

คำสำคัญในข้อนี้คือ “ทุกข้อความ” หากคนบาปจะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติก็ให้คนบาปผู้นั้นรู้ว่าเขาต้องเชื่อฟังพระราชบัญญัติ (ทั้งหมด) อย่างสมบูรณ์แบบ... ในทุกรายละเอียด ห้ามมิให้ละเมิดบัญญัติข้อใดเลย... เขาต้องเชื่อฟัง “ทุกข้อความ” ที่ถูกเขียนไว้ในพระราชบัญญัติ และเขาต้องเชื่อฟังพวกมันตลอดชีวิตของเขา ... “เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) แน่แน่นอนว่าผู้ใดที่มีเหตุผลก็จะเห็นพ้องอย่างเต็มใจว่าความรอดผ่านทางวิธีการนี้คงเป็นไปได้สุดๆ มนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์แบบจะรักษาพระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบของพระเจ้าโดยไม่ละเมิดสักจุดหรือสักขีดเดียวได้อย่างไร? ด้วยเหตุนี้หากเราไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (พระเมตตาของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับ) ผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มันจึงยอมรับความจริงเถิด – ไม่มี ความรอดสำหรับเราเลย! ความรอดต้องเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดและทั้งสิ้น โดยไม่รวมมนุษย์ด้วยเลย ทุกสิ่งที่มนุษย์เคยจะต้อง เขาก็ทำให้มันเสื่อมทรามไปเสียแล้วพระเจ้าไม่ใช่ผู้ริเริ่มความเสื่อมทราม – พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ก็บริสุทธิ์ พระองค์ไม่ทรงยอมรับสิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์เลย: “ปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีผู้ใดจะเห็นพระเจ้าเลย”

ในข้อ 11 เปาโลประกาศก้องว่า “แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’”

ส่วนท้ายของข้อนี้ถูกบันทึกในพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่น้อยกว่าสี่ครั้ง:

1. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮาบากุก 2:4)
2. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17)
3. “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:11)
4. “บัดนี้คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮีบรู 10:38)

ฮาบากุกกล่าวข้อเท็จจริงที่ว่าคนที่ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า คนที่ไว้วางใจในพระเจ้า คนที่หมายพึ่งพระเจ้า คนที่พึ่งพาพระเจ้า คือผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพร อาจมีวิถีหลายอย่างอยู่รอบตัว การพิพากษาต่างๆอยู่ภายนอก ความทุกข์และความปวดร้าวใจอยู่ภายใน ความกลัวอยู่รอบข้าง ความอดอยากอยู่เบื้องหน้า หายนะอยู่เบื้องหลัง – แต่ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่กับพระเจื่อก็ดำรงชีวิตผ่านมันทั้งหมดในสันติสุข! กรุณาตั้งใจอ่านฮาบากุก 3:17-19

ในจดหมายที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรม เปาโลเน้นซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าชาวประเสริฐสำแดงความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ... ความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงยกให้เกิดจากความเชื่อเท่านั้น พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าทรงถูกใส่ไว้ในบัญญัติแห่งความเชื่อ กรุณาตั้งใจอ่านโรม 4:3, 5, 6, 9, 11, 13 และ 22 และอ่านโรม 10:6-10 และกาลาเทีย 3:6 ด้วย ความชอบธรรมคือสภาพที่มนุษย์ถูกใส่ไว้ข้างในนั้นโดยการกระทำของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าว ความชอบธรรมของพระเจ้าให้พระคุณสองประการ ผู้รับพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า

ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าราวกับว่าเขาไม่เคยทำความชั่วใดๆเลย ราวกับว่าเขาทำแต่สิ่งดีเสมอมาซึ่งพระเจ้าคาดหวังจากเขาได้ จงยอมรับความจริงเถิด: พระคุณของพระเจ้าจัดหาความบริสุทธิ์และน้ำมันมาให้แก่คนบาป – เพราะว่าพระโลหิตของพระเจ้าคือสิ่งที่ไหลออกจากเส้นโลหิตของพระเยซู พระเจ้าได้ทรงซื้อคริสตจักรแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เปาโลกล่าวแก่พวกโรมว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘**คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ**’” (โรม 1:16-17)

ความหมายของวลี “โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ” (from faith to faith) ไม่ใช่จากความเชื่อระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง แต่สิ่งที่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้เชื่อบนหลักการแห่งความเชื่อ พระเจ้าทรงหยิบยื่นการเป็นผู้ชอบธรรมแก่ผู้ไม่เชื่อโดยอาศัยความเชื่อเป็นหลัก ไม่ใช่โดยอาศัยการประพฤติเป็นหลัก เราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และ “ผู้ที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว” ก็จะดำรงชีวิตบนหลักการแห่งความเชื่อ – หรือโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า

ตอนเขียนถึงเหล่าวิสุทธิชนในแคว้นกาลาเทีย เปาโลก็เปรียบเทียบความเชื่อและพระคริสต์ว่าแตกต่างจากพระราชบัญญัติและการประพฤติ คำเหล่านั้นที่ใช่แทน “ความเชื่อ” ในภาษากรีกปรากฏยี่สิบเจ็ดครั้งในหนังสือกาลาเทีย ความเชื่อสำแดงตัวมันออกมาในความมั่นใจที่มีต่อพระเจ้า ความเชื่อละลายจากตัวเองไปยังพระเจ้า ความเชื่อคือการฝากฝังไว้กับพระเจ้า ความเชื่อคือการตัดขาดจากตัวเองไปยังพระองค์เอง ความเชื่อคือการสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า โดยพึงพอใจที่จะวางใจในพระสัญญาเหล่านั้นที่มีบอกไว้ในพระวจนะอันประเสริฐของพระองค์

ไม่มีทางอ้อม ไม่มี ความจำเป็นต้องโต้เถียง ตามคำสอนเหล่านั้นของพระวจนะของพระเจ้าและการประกาศของ ผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและที่ถูกรับใช้ให้แก่คนต่างชาติ เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เราถูกรักษาไว้โดยความเชื่อ เราได้รับบำเหน็จตามความเชื่อของเรา – และพรทุกอย่างที่ได้รับจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ต้องถูกรับเอาโดยความเชื่อ การกระทำทุกอย่างที่จะนำบำเหน็จมาให้เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิตต้องเป็นการกระทำแห่งความเชื่อ เราอ่านว่า “การกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ข้อ 12: “แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่ โดยพระราชบัญญัตินั้น’” สิ่งที่เปาโลกำลังนำเสนอตรงนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นเรื่องของ *การทำหรือการเชื่อ* เขายก ข้อความจากเลวีนิติ 18:5 สิ่งที่เขากำลังกล่าวจริงๆแล้วก็คือว่า: หากเราแสวงหาความเชื่อโดยพระราชบัญญัติ นั่นก็จำเป็นที่ เราต้องทำทุกสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้อง เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับเฉพาะความสมบูรณ์แบบในความบริสุทธิ์เท่านั้น และแน่นอนว่ามันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์ที่มีข้อจำกัดจะรักษาพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงไร้ขีดจำกัดได้ พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยใครให้รอดได้ พระราชบัญญัติคือครูสอน ความรู้เกี่ยวกับบาปเป็นมาโดยพระราชบัญญัติ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนังใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้ คนบาปจะเชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบใดอย่างไร? ข่าวประเสริฐ (ข่าวดี) ไม่ได้กล่าวว่า – “**จงประพฤติและมีชีวิต**” – แต่ “**จงเชื่อ และมีชีวิต**”! หลังจากที่เราบังเกิดใหม่แล้ว เราจึงประพฤติ เรากระทำ เราดำเนินชีวิต เราเสียสละ... แต่เราทำสิ่งเหล่านี้

เพราะว่าเรารักพระเยซู – ไม่ใช่เพื่อที่จะคู่ควรกับความรักของพระองค์หรือความเมตตาของพระองค์ เราประพฤติเพื่อพระเยซูเพราะว่าเรารักพระองค์ เรารับใช้พระองค์เพราะความสำนึกบุญคุณอันสุดซึ้งในใจของเราเพราะเหตุความรอดที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้อย่างเปี่ยมกรุณาและประทานให้อย่างไม่คิดมูลค่าเมื่อเราเชื่อในพระนามอันประเสริฐของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราไม่ให้เป็นคนโง่เขลาเกินจนคิดว่าเราสามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ในเนื้อหนัง มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เคยได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”! ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวโดยพระเจ้าพระบิดาโดยตรัสถึงพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา และอีกครั้งบนภูเขาที่ทรงจำแลงพระกายบนทางเดียวที่คุณและผมจะสามารถทำให้พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยได้คือ เชื่อในพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า และเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเราก็ “เป็นที่ยอมรับในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รัก” ชื่อของเราถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก เราถูกใส่ไว้ในพระกายของพระคริสต์ผ่านทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12-13) เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประเสริฐจนถึงวันแห่งการไถ่นั้น (อฟ. 4:30) เราถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในมรรคาเหล่านั้นของการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง (โรม 8:14; เพลงสดุดี 23) ด้วยเหตุนี้ เพื่อนที่รัก หากคุณอยากอยู่ในคนกลุ่มนั้นเมื่อเหล่าวิสุทธิชนเรียงหน้าเดินเข้าในสวรรค์ ก็จำเป็นที่คุณต้องปฏิเสธตัวเอง ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่า คุณเป็นคนที่บาปหนา หลงหายอย่างสิ้นหวัง ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้เท่าที่เกี่ยวข้อกับความพยายามและคุณความดีของคุณเอง คุณต้องตระหนักว่าคุณตายแล้วในการละเมิดต่างๆและในความบาป และโดยความเชื่อคุณต้องทิ้งตัวเองที่พระบาทของพระเยซู จงเงยหน้ามองพระพักตร์ของพระองค์ด้วยสายตาแห่งความเชื่อ ยื่นออกไปด้วยมือแห่งความเชื่อ และรับเอาของขวัญของพระเจ้า... พระเยซูคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์: “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิอำนาจให้เขาเป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือจากความประสงคฺของเนื้อหนัง หรือจากความประสงคฺของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13)

พระคริสต์ได้ทรงแบกรับการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

เพื่อที่เราจะได้รับการแห่งความเชื่อในพระองค์

ข้อ 13: “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’”

เปาโลกำลังยกข้อความจากหนังสือพระราชบัญญัติ: “ถ้าชายคนใดได้กระทำความผิดบาปสมควรมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และท่านแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ อย่าให้ศพของเขาค้างอยู่ที่ต้นไม้ตลอดทั้งคืน แต่ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งจากพระเจ้า) เพื่อแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นไม่เป็นมลทิน” (พบญ. 21:22-23)

ในพระราชบัญญัติ 13:8-11 เราเรียนรู้ว่าวิธีการแบบยิวของการประหารชีวิตพวกอาชญากรไม่ใช่โดยการแขวนคอ พวกเขาเอาหินขว้างผู้ที่ถูกปรับโทษให้ตาย อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาอยากนำความอับอายมากยิ่งขึ้นมาสู่อาชญากรผู้นั้น พวกเขาก็แขวนศพของเขาบนต้นไม้ต้นหนึ่ง และอาชญากรเหล่านั้นที่ถูกแขวนบนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่งโดยพระราชบัญญัติ (อ่านกิจการ 5:30 และกิจการ 10:39) พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำให้การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเกิดขึ้นบนต้นไม้ต้นหนึ่ง

จริงๆ (ไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงต้นไม้ต้นหนึ่ง) พระเจ้าทรงยอมให้เกิดขึ้นเช่นนี้เพื่อให้คำพยากรณ์เรื่องที่ยะเยซูทรงกลายเป็นคำสาปแช่งเพื่อเราสำเร็จ พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำให้พระราชบัญญัติและหนังสือศาสดาพยากรณ์สำเร็จ (มธ. 5:17) และพระองค์ทรงทำทุกสิ่งครบหมด พระองค์ทรง “เชื่อฟังจนถึงความมรณา” แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด: “กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟป. 2:8) พระเยซูทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความสมัครใจ พระองค์ไม่ได้ถูกบังคับให้สิ้นพระชนม์และไม่มีการขโมยใจพระองค์ให้อับอายและทนทุกข์บนต้นไม้ด้วย... พระองค์ทรงเลือกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดด้วยพระองค์เอง เพราะว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้ข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์สำเร็จ

ในสมัยของพระเยซู พวกโรมถือว่าการถูกตรึงกางเขนเป็นเรื่องที่น่าอับอายและอัปยศอดสูสำหรับพลเมืองสัญชาติโรม พวกเขาไม่ยอมให้พลเมืองสัญชาติโรมถูกตรึงกางเขน พวกเขายึดถือการตรึงกางเขนว่าเป็นเรื่องน่าอับอายมากๆ เช่นกัน – แต่พวกเขาอยากให้พระเยซูเผชิญความอับอายและความอัปยศอดสูมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “ผู้ที่ถูกแขวนไว้” ในสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขายึดถือเรียกพวกคริสเตียนว่า “ผู้ล้มสการผู้ที่ถูกแขวนไว้” กางเขนพร้อมกับความอับอายของมันคือหินสะดุดต่อเนื้อหนัง เนื้อหนังที่ย่อยหยิ่งยอมขยี้แฉียงต่อความคิดเรื่องความรอดอันนองเลือด ซึ่งถูกซื้อโดยความตายของชายผู้หนึ่งบนกางเขนอันน่าอับอาย แต่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความตายอันน่าอับอาย – กระทั่งความมรณาแห่งกางเขน – เพื่อที่คุณและผมจะได้รับการช่วยให้พ้นจากความอับอาย ความอัปยศอดสู และความพินาศ มนุษย์ธรรมดาไม่ยอมรับกางเขนพร้อมกับความอับอายและความทุกข์ทรมานทั้งสิ้นของมัน เพียงเพราะว่ามันคือความโง่เขลาในสายตาของมนุษย์ธรรมดา กรูณาอ่าน 1 โครินธ์ 1:18

ผมขอถามว่า พระคริสต์ทรงไถ่ผู้ใดจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ และพระเยซูเจ้าทรงกลายเป็นคำสาปแช่งขนาดนั้นเพื่อผู้ใด?

ส่วนแรกของข้อ 13 อ่านว่า “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ” กรุณาหมายเหตุคำว่า “เรา” บรรดาผู้รู้พระคัมภีร์ต่างเห็นพ้องตรงกันว่า “เรา” ในที่นี้หมายถึงพวกยิวเท่านั้น พวกยิวอยู่ใต้ความสาปแช่งแห่งกาลาเทีย 3:10 พวกยิวคือประชาชนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ...” (กท. 4:5) พวกคนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติเลย เราทั้งหลายไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติทุกวันนี้ และเราจะไม่มีวันอยู่ใต้มันด้วย พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยพระเยซูฮว่าห์พระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอล ซึ่งเผ่ายูด้าเป็นส่วนหนึ่งของชนชาตินั้น (และพวกยิวก็มาจากเผ่ายูด้า) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกทำให้เป็นความสาปแช่งเพื่อพี่น้องของพระองค์ในเนื้อหนัง เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยการแสดงความเชื่อออกมา พวกเขาสามารถได้รับพรของอับราฮัม (การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ) หากพวกเขาแค่เพียงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น แต่แน่นอนว่าพวกยิวส่วนใหญ่ไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป พวกเขากลับมองพระองค์ว่าเป็นชวานาชาเรื้อรังผู้ถูกดูหมิ่นและเกิดจากการล่วงประเวณี

เห็นได้ชัดมากๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ว่าพวกคนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติเลย อ่านโรม 2:14 เห็นได้ชัดเลยว่าพระราชบัญญัติเป็น “กำแพงขวางกั้น” ที่แบ่งแยกพวกยิวจากคนต่างชาติ... และในทางกลับกันด้วย กรุณาตั้งใจอ่าน

เอเฟซัส 2:13-18

พวกผู้รับใช้และนักศาสนาที่อยากให้เราอยู่ใต้พระราชบัญญัติ พวกผู้รับใช้ที่ชอบบัญญัติบรรดาสมาชิกของตนให้รักษาพระราชบัญญัติและปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆของพระราชบัญญัติ ก็กำลังแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ...พวกเขาไม่ได้กำลังแยกแยะพระวจนะอันประเสริฐของพระเจ้าอย่างถูกต้องและพวกเขาจะทนทุกข์อย่างเจ็บปวดเพราะเหตุนี้ในวันพิพากษา

ข้อ 14: “เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ”

โดยพระคุณของพระเจ้า เปาโลกำลังพยายามแสดงให้พวกยิวเห็นว่าพวกเขา กำลังถูกปิดกั้นจากพรนั้น โดยพระราชบัญญัตินั้นที่พวกเขาโอ้อวดนักหนา หากเป็นเช่นนั้นจริง พวกคนต่างชาติก็ไม่อาจหวังว่าจะได้รับพรนั้นของพระเจ้าได้ โดยการเอาตัวเองไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติซึ่งอวยพรพวกยิวไม่ได้! อย่างไรก็ตาม หากพวกยิวสามารถรับพรนั้นได้โดยความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ โดยการแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ จินบนหลักการเดียวกันพวกคนต่างชาติก็สามารถรับพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ได้เช่นกัน – พรเหล่านั้นของอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ

ตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ เปาโลชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาปทรงถูกทำให้เป็นบาปเพราะเรา เพื่อที่เราทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (2 คร. 5:21) แน่หนอนว่ามันเป็นพรอันประเสริฐยิ่งนักที่ได้รู้ว่าพระเยซูได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา พระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย แต่พระองค์ทรงรับแบกบาปของเราและตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ มันยังดียิ่งด้วยที่ได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นความสับสนเพื่อเรา ผมอยากกล่าวเช่นนี้ว่า “สิ่งที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงบัญชาและเรียกร้อง พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ก็ทรงจัดเตรียมในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า” พระเยซูทรงตอบสนองข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงทำให้รายละเอียดปลีกย่อยทุกประการของพระราชบัญญัติและหนังสือศาสดาพยากรณ์สำเร็จ เราสมบูรณ์พร้อมในพระเยซู เพราะว่าพระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมในเนื้อหนัง พระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ในเนื้อหนัง... ไม่มีสิ่งใดถูกนำมากล่าวหาพระเยซูได้เลย

ใน 2 โครินธ์ 5:21 เปาโลจัดให้ตัวเองอยู่กลุ่มเดียวกับผู้เชื่อทุกคน เขาไม่ได้กำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อและพวกยิว หรือระหว่างคนต่างชาติและพวกยิว ด้วยเหตุนี้คำว่า “เรา” ในข้อนั้นจึงรวมทุกคนเข้าไว้ด้วยกันหมด แต่ในกาลาเทีย 3:13 คำว่า “เรา” หมายถึงพวกยิวเท่านั้น สาเหตุที่ผมแบ่งแยกความแตกต่างเหลือเกินในคำกล่าวนี้ ก็เพราะว่า หลังจากนั้นอีกนิดเดียวเปาโลก็พูดถึงพวกคนต่างชาติว่า “... เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์” และต่อมาในทันทีเปาโลก็จัดให้ผู้เชื่อทุกคนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน: “เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ”

ในกาลาเทีย 3:13 คำว่า “เรา” เน้นย้ำมากๆ! ในข้อ 14 คำว่า “เรา” ไม่ได้เน้นอะไรเลย แต่ถูกใช้โดยเปาโลในแบบต่างๆไป โดยหมายถึงผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าในสมัยนั้นหรือในสมัยของเรา

ผมอยากจริงจังๆว่าทำไมผู้รับใช้บางท่านที่ให้สมาชิกคริสตจักรของตนอยู่ใต้พระราชบัญญัติถึงไม่หลุดจากข้อความนี้

“ผู้ใดที่ฟังการประพาดตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง” หากคุณจะทำหนังสือพระราชบัญญัติบทที่ 27 และ 28 อย่างตั้งใจ คุณก็จะเห็นพระพรที่ทรงสัญญาไว้เหล่านั้นของพระเยซูฮาวาห์ที่มีต่ออิสราเอลหากพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า พรเหล่านั้นมีเงื่อนไขอยู่บนความเชื่อฟังของอิสราเอล: “ถ้าท่านจะ...กระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์... บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน” (อพย. 28:1-2) แน่ใจว่าพวกเราอยู่ฝั่งนี้ของคำบัญชานี้ และคนเหล่านี้ได้จากไปนานแล้วเพื่อไปปรับบำเหน็จของตน แต่เรารู้ว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟัง พวกเขาทำทุกอย่างยกเว้นเชื่อฟัง และการพิพากษาของพระเจ้าก็ตกใส่พวกเขาอย่างหนักหน่วง บุคคลใดหรือประชาชาติใดที่ฟังพระบัญญัติเพื่อรับพระพรต่างๆจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็จะได้รับแต่คำสาปแช่งต่างๆ เพราะว่าพระพรเหล่านั้นของพระเจ้ามาด้วยความเชื่อ-- ไม่ใช่โดยการประพาด ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติ - แต่ด้วยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลที่ยอมรับรู้การสาปแช่งของพระราชบัญญัติเพราะความบาป และข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยเราให้รอดจากการสาปแช่งนั้น (แต่เพื่อให้เราตระหนักถึงมันต่างหาก) ก็สามารถกลายเป็นลูกของพระเจ้าได้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา” พระเยซูไม่ได้แค่ทรง “ถูกสาปแช่ง” พระองค์ทรงถูกทำให้เป็น “คำสาปแช่ง” พระเยซูทรงถือว่าพระองค์เองเป็นสิ่งเดียวกันกับคำสาปแช่งนั้น พระองค์ทรงรับคำสาปแช่งนั้นไป ... ทรงรับบาปของเราไป.. และตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เราทั้งหลายก็ได้รับเอาพระคุณของพระเจ้าแล้วจึงได้รับการช่วยให้พ้นโดยสมบูรณ์แล้วจากคำสาปแช่งนั้น - ไขแล้ว เราได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากพระราชบัญญัติ และเราดำรงชีวิตด้วยความเชื่อ! จำเป็นที่พระเจ้าต้องเอาคำสาปแช่งนั้นออกไปให้พ้นทาง เพื่อที่พระพรนั้นจะมาถึงพวกยิวและคนต่างชาติได้เหมือนกัน ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่ยิวก่อนจากนั้นก็คนต่างชาติ ถ้วยแห่งพระคุณนั้นได้ถูกนำเสนอแก่ยิวก่อน - แต่ถ้วยนั้นก็ไหลล้นและพระพรเหล่านั้นได้หกใส่พวกคนต่างชาติ ขอขอบคุณพระเจ้า ที่วันนี้ไม่มี “กำแพงขวางกั้น” แล้ว - แต่พระเยซูคริสต์ทรงช่วยคนทั้งปวงที่มาหาพระเจ้าโดยพระองค์จนถึงที่สุด! พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นคำสาปแช่งเพื่อเราแล้ว: “เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์” ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพรอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ทรงซื้อให้แก่คนต่างชาติแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เพื่อที่เราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยทางความเชื่อ ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ว่ามันไม่ใช่โดยพลัง มันไม่ใช่โดยฤทธิ์เดช มันไม่ใช่โดยการประพาด มันไม่ใช่โดย “การกระทำ” มันไม่ใช่โดยการถวายทรัพย์ - และมันไม่ใช่โดยการดำเนินชีวิตด้วย มันคือโดยความเชื่อ พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ - ความเชื่อแบบเด็กเล็กๆ - ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” (มธ. 18:3)

ก่อนจะจบเนื้อหาส่วนนี้ ขอให้ผมเน้นย้ำ (ผมไม่อาจเน้นย้ำเกินพอดีได้) ข้อเท็จจริงที่ว่าเราไม่ได้ยึดพระราชบัญญัติ ความรอดเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติเลยสักนิดเดียว:

“เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:3-4) การอ่านพระ

คัมภีร์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง – การศึกษาพระคัมภีร์เป็นอีกเรื่องเลย ดังนั้น – เรามาหยุดสักครู่และศึกษากันดีไหม? กรุณาสังเกตว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา” พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จโดยพวกเรา” พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา” แน่แน่นอนว่าพระเยซูเจ้าในใจของเราทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติสำเร็จทั้งสิ้น เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมา “ไม่ใช่เพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติ แต่มาเพื่อจะให้พระราชบัญญัติสำเร็จ” (มธ. 5:17) ดังนั้น นี่คือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” และหากพระเยซูไม่สถิตอยู่ในตัวคุณ หากคุณไม่ได้บังเกิดใหม่เข้าไปในครอบครัวของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะและพระวิญญาณ (ยอห์น 3:1-7) จังๆคุณก็ไม่สามารถและจะไม่ทำให้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติสำเร็จ มันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์ธรรมดาจะดำเนินชีวิตอันชอบธรรมตามพระราชบัญญัติได้ แต่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเรา ดังนั้น --- เราจึงไม่สามารถทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จได้ เราไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ (ไม่มีใครยกเว้นพระเยซูที่รักษาพระราชบัญญัติได้) แต่ว่า... ขอขอบคุณพระเจ้าที่ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเราไม่สามารถไปถึงได้ตกเป็นของเราแล้วเมื่อเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งว่า:

“เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึงการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:10) ตรงนี้เราเห็นสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้อง: มันเรียกร้องให้เรา “ประพฤติดังทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติ” ด้วยเหตุนี้เราจึงหมดหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องตกนรกและถูกปรับโทษหากเราไม่สามารถพบพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่า ผู้ทรงบริสุทธิ์กว่า ผู้ทรงฤทธิ์มหันต์กว่าตัวเรา *พระองค์นั่นคือพระเยซู*

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13) พระเยซูทรงรับโทษแทนเรา พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว (โรม 7:6) พระราชบัญญัติไม่สามารถปรับโทษเราสองหนได้ เราถูกปรับโทษไปแล้ว – แต่พระเยซูทรงรับการปรับโทษของเราไป: และเมื่อเราต้อนรับพระเยซู เราก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติอีกเป็นนิตย์ พระราชบัญญัติไม่มีอำนาจเหนือผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระผู้ทรงรักษาเราไว้และความรอดของเรา... พระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ดังนั้นผู้เชื่อจึงหมดภาระกับพระราชบัญญัติแล้วเป็นนิตย์เมื่อเขาดำรงอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อ ผู้เชื่อตายแล้วต่อพระราชบัญญัติ (กท. 2:19) ผู้เชื่อเป็นอิสระแล้วจากพระราชบัญญัติ (โรม 8:2) ช่างเป็นตำแหน่งที่แสนวิเศษ! ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมในทางตำแหน่งแล้วในพระคริสต์ต่อพระพักตร์พระเจ้า!

พันธสัญญาแบบอับราฮัมและแบบโมเสส

ในบทที่สาม ข้อ 15 ถึง 25 เราศึกษาเกี่ยวกับพันธสัญญาสองแบบ:

ข้อ 15: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้”

ในระบบของพระเจ้าแม้แต่พันธสัญญาหนึ่งระหว่างคนสองคน (เมื่อพันธสัญญาเช่นนั้นถูกยืนยัน ลงนาม ประทับ

ตราและบันทึกไว้แล้ว) ก็มีผลผูกพันต่อคนทั้งสองฝ่าย โดยทั้งคู่ไม่มีสิทธิ์ทำการเปลี่ยนแปลงใดๆในสัญญา นั้นแน่นอนว่า พันธสัญญาหนึ่งระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์สำคัญกว่าสัญญาใดๆระหว่างคนสองคนจะสำคัญได้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมผู้มีความเชื่อได้ถูกยืนยันแล้ว และพระเจ้าจะไม่ปดทิ้งมันเด็ดขาด พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงมันหรือทำลายมันจนกว่าทุกคำสัญญาในมันได้ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้ว

ข้อ 16: “แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” ผมอยากให้คุณหมายเหตุดีๆตรงนี้ว่าพันธสัญญาที่ถูกอ้างถึงเป็นพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนสองคน คนสองคนที่ว่านี่คืออับราฮัมและพระคริสต์ ภาษาที่ใช้ก็อธิบายตัวมันเองแล้วและตรงประเด็น พันธสัญญานี้ไม่ใช่แก่อับราฮัมและเชื้อสายตามเนื้อหนังของเขา – ลูกหลานของอิสราเอลโดยทั่วไป และไม่ใช่แก่เชื้อสายฝ่ายสวรรค์ของเขาในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วย – ผู้เชื่อทั้งหลายโดยทั่วไป พระสัญญานี้ได้ถูกกระทำแก่เชื้อสายผู้หนึ่งของอับราฮัม (เอกพจน์) ... พระคริสต์ เชื้อสายของหญิงนั้น ผู้ซึ่งจะทำให้หัวของงูนั้นพลิกซ้ำ

พญามารได้กระทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อขัดขวางแผนการและแผนงานของพระเจ้า และเพื่อทำให้เชื้อสายนั้นปนเปื้อน มีหลายบทในภาคพันธสัญญาเดิมที่เล่าเรื่องราวนี้อย่างชัดเจน แต่ทั้งๆที่ซาตานได้กระทำทุกสิ่งเหล่านั้น พระเยซูก็เสด็จมาแล้ว – เชื้อสายของหญิงนั้นซึ่งถูกให้กำเนิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระสัญญาทุกประการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับผู้สืบทอดสำเร็จ

ข้อ 17: “แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้”

พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้แก่อับราฮัมนั้นไม่มีเงื่อนไข – มันไม่อาจถูกทำลายเสียได้ เนื่องจากพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่อับราฮัมยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริง พันธสัญญาแบบอับราฮัมจึงไม่อาจถูกปดทิ้งไปได้โดยพระราชบัญญัติที่ประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย คุณสามารถมั่นใจได้ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ปดทิ้งพันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม

ข้อ 18: “เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา”

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในพันธสัญญาแบบอับราฮัมคือ พระสัญญาที่มีพื้นฐานอยู่บนพระคุณล้วนๆ ไม่มีเงื่อนไขใดๆติดมากับพระสัญญาเหล่านั้นเลย การสำเร็จจริงของพระสัญญาเหล่านั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่อับราฮัมได้กระทำหรือมิได้กระทำ และไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่เชื้อสายของเขาได้กระทำหรือสัญญาว่าจะกระทำด้วย ในทางกลับกัน พระราชบัญญัติของโมเสสได้ทำให้คำสัญญาทุกอย่างของมันมีเงื่อนไข – นั่นคือ หากอิสราเอลปฏิบัติตนด้วยความเชื่อฟัง พระเจ้าก็ประทานพระสัญญานั้นให้

พระเจ้าทรงใช้คำว่า “ถ้า” เป็นครั้งแรกในอพยพ 19:5 เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการประทานพระราชบัญญัติ พระเจ้าตรัสว่า “ถ้าพวกเจ้าจะเชื่อฟังเสียงของเราอย่างแท้จริง และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ พวกเจ้าจะเป็นทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าของเรา ยิ่งกว่าชนชาติทั้งปวง...”

ประชากรเหล่านั้นตอบพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” (อพย. 19:8) แต่หากคุณอ่านประวัติศาสตร์ของอิสราเอล คุณจะพบว่าแทนที่จะทำทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา พวกเขากลับทำสิ่งที่ตรงกันข้ามเลย! พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงตีสอนอิสราเอลอย่างรุนแรงครั้งแล้วครั้งเล่า นี่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อับราฮัมไม่ได้ให้คำสัญญาอะไรไว้กับพระเจ้า – ไม่ว่าจะเพื่อตัวเองหรือเพื่อเชื้อสายของเขาที่เกิดมาภายหลังเขา พระสัญญาทุกข้อได้ถูกกระทำโดยพระเจ้า และไม่มีเงื่อนไขใดๆติดมากับพระสัญญาเหล่านั้นเลย! จงศึกษาพันธสัญญาแบบอับราฮัมอย่างตั้งใจและคุณจะเห็นว่าสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนั้นถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

แล้วพระราชบัญญัติถูกประทานให้ทำไม?

ข้อ 19: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง”

คำถามที่ว่า “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม” คือคำถามปกติเมื่อพิจารณาคำกล่าวเหล่านั้นของเปาโลในหลายข้อก่อนหน้า เปาโลทราบคำถามนั้นจะถูกยกขึ้นมาแน่ๆ เขาจึงตอบมันก่อนที่จะถูกถาม ในสามบทแรกของหนังสือกาลาเทีย ภายใต้การตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลพิสูจน์ว่าพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด เพื่อทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรม หรือเพื่อทำให้มนุษย์เป็นฝ่ายถูก ในทางตรงกันข้าม พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อปรับโทษคนบาป เพื่อที่เขาจะตระหนักถึงความต้องการพระคุณพระเจ้าของตน เปาโลแสดงให้เห็นจนปราศจากข้อสงสัยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์คือข้อโต้แย้งสุดท้ายที่ว่าความรอดไม่อาจมาได้โดยพระราชบัญญัติ “ถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

ผู้รับใช้ที่เทศนาความรอดโดยพระราชบัญญัติ หรือความรอดโดยพระคุณ**บวก**พระราชบัญญัติ ก็ปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ เขาปฏิเสธความจำเป็นเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย พระราชบัญญัติไม่อาจช่วยให้รอดได้ พระราชบัญญัติไม่อาจทำให้พอใจได้ พระราชบัญญัติไม่อาจไถ่ได้ พระราชบัญญัติไม่อาจทำให้มนุษย์เป็นคนที่ดีขึ้นได้ พระราชบัญญัติทำได้แต่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนบาปหนาขนาดไหนและสิ้นหวังขนาดไหนเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยปราศจาก**พระคุณ**ของพระเจ้า

เปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถทำให้คนบาปเป็นคนที่ชอบธรรม บริสุทธิ์หรือพอใจได้เลย เขารู้ว่าคนเหล่านั้นจะถามว่า “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม พระราชบัญญัติมีประโยชน์อันใด พระเจ้าประทานมันไว้ทำไมหากพระราชบัญญัติไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้หรือรักษาเขาให้รอดต่อไปได้” เปาโลตอบว่า “ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” ในข้อสั้นๆนี้เราเห็นชัดเจนว่าพระราชบัญญัติมี**จุดเริ่มต้น**ที่เจาะจงและแน่ชัด... “มันถูกเพิ่มเข้าไว้”... มันถูกเพิ่มเข้ากับบางสิ่งที่มีตัวตนอยู่ก่อนพระราชบัญญัติมา

นั่นพระราชบัญญัติก็มี**จุดประสงค์**ที่แน่ชัดด้วย พระเจ้าไม่ทรงกระทำสิ่งใดเว้นเสียแต่ว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นโดยมีเหตุผลที่เจาะจง จุดประสงค์ที่เจาะจง พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ “เพราะเหตุจากการละเมิด” พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้เพื่อ**เปิดเผยธรรมชาติที่แท้จริง**ของมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ พระราชบัญญัติมี**จุดจบ** เหมือนกับที่มันมี

จุดเริ่มต้น: “มันถูกเพิ่มเข้าไว้จนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” เมื่อเชื่อสายนั้นเสด็จมาแล้ว (พระเยซูเจ้า) พระราชบัญญัติก็มาถึงจุดจบ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ไม่มีที่ใดแล้วในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดที่จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติถูกนำเสนออย่างชัดเจนมากกว่าในข้อที่เราเพิ่งศึกษาไปนี้

ผมแทบจะได้อินใครบางคนพูดว่า “คุณกรีน คำกล่าวที่ว่า 'ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิดจนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง' ได้ถูกกล่าวโดยหมายถึงพระราชบัญญัติต่างๆในทางพิธีและไม่ใช่พระบัญญัติสิบประการ!” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนมากมายที่อ่านหนังสือเล่มนี้อยู่จะกล่าวคำพูดนี้ แต่ขอให้ผมกล่าวว่าเปาโล (เมื่อพูดถึงพระราชบัญญัติ) ไม่ได้กำลังพูดถึงพระราชบัญญัติต่างๆด้านพิธี หรือพระราชบัญญัติต่างๆด้านอาหาร พระราชบัญญัติต่างๆด้านการถวายเครื่องสัตวบูชาหรือกฎหมายต่างๆของแผ่นดินนั้น เปาโลกำลังพูดถึง**พระราชบัญญัติทั้งหมด**และเขากำลังพูดถึงพระบัญญัติสิบประการโดยเฉพาะด้วย! เปาโลกำลังพูดถึงพระราชบัญญัติที่สาปแช่งคนบาป เขากำลังพูดถึงพระราชบัญญัติบริสุทธิของพระเจ้า คนบางคนก็ฉลาดมากๆเวลาที่พวกเขาแยกแยะระหว่างพระราชบัญญัติของโมเสส (ตามที่เขาเรียกกัน) กับพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่นักศาสนาผู้ฉลาดเฉลียวเหล่านี้ก็ไม่มีข้อพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งของตน หลักคำสอนของพวกเขาเป็นสิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาเอง และเป็นคำสอนของมนุษย์ ไม่ใช่หลักคำสอนตามพระคัมภีร์

หากพระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ แล้วพระราชบัญญัติมีจุดเริ่มต้นของมันเมื่อไร? คำตอบถูกพบในยอห์น 1:17 ที่กล่าวว่า “เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์” จะมีคำกล่าวไหนที่ชัดเจนกว่านี้ไหม? จะมีอะไรที่เข้าใจง่ายกว่านี้ไหม? พระราชบัญญัติ – ทั้งหมดของพระราชบัญญัติ – ได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติหนึ่ง ณ เวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล ถูกส่งมอบโดยโมเสสในแบบเดียวกับที่เขาได้รับมันมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์บนภูเขาซีนาย

ส่วนท้ายของกาลาเทีย 3:19 บอกเราว่า “... จนกว่าเชื่อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดย**มือของคนกลาง**”

คนกลางที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือโมเสส ผู้มอบพระราชบัญญัติ แม้แต่อิสราเอลก็ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจนกระทั่งพระเจ้าทรงบอกโมเสสให้เขียนบัญญัติสิบประการบนภูเขาซีนาย ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส – ซึ่งเป็นช่วงเวลาว่าสองพันปี – ไม่เคยมีบัญญัติสิบประการ “บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป” (โรม 5:13) มนุษย์ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระเจ้าจนกระทั่งพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัตินั้นแก่โมเสสบนภูเขานั้น แต่ก่อนพระราชบัญญัติมา พระคุณของพระเจาก็ถูกแสดงออกมานานกว่าสองพันปี อาดัมมีชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้า – แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสำแดงความกรุณาอันไม่สมควรได้รับแก่อาดัมในสวนเอเดน โนอาห์มีชีวิตอยู่ในชั่วอายุคนชั่วร้าย – แต่**เขาพบพระคุณในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า**: “โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อหน้าเพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรมซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮบ. 11:7) อับราฮัมมีชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้า – เขาเชื่อพระเจ้า และนั่นถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมสำหรับเขา พระเจ้าทรงปฏิบัติในพระคุณสองพันปีก่อนพระราชบัญญัติของโมเสส และพระเจ้าทรง

ปฏิบัติในพระคุณระหว่างสมัยแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส พระองค์กำลังปฏิบัติในพระคุณอยู่เหมือนเดิม ข้าวประเสริฐคือข้าวดี และข้าวประเสริฐนั้นได้ถูกประกาศแก่อับราฮัมแล้ว ข้าวดีแห่งข้าวประเสริฐก็คือว่า โดยพระคุณ คนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรกสามารถกลายเป็นลูกของพระเจ้า ทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกับพระคริสต์ได้ ข้าวประเสริฐคือข้าวดีที่ว่าคนบาปสามารถได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก! พระราชบัญญัติไม่ใช่ข้าวดีต่อคนบาป พระราชบัญญัติคือข้าวร้ายสำหรับผู้ละเมิด เพราะว่ามันปรับโทษเขาและแสดงให้เขาเห็นว่าเขาชั่วช้าขนาดไหน พระราชบัญญัติกล่าวหาคนบาปและประกาศว่าเขาเป็นผู้ถูกสาปแช่งและถูกปรับโทษ พระราชบัญญัติเรียกร้องโทษความตายของคนบาป: “ชีวิตใดทำบาปก็ตาย” (อสค. 18:4) “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23) ข้าวร้ายของพระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ากับข้าวดีของพระคุณของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันถูกวางอยู่เคียงข้างพระคุณของพระเจ้าเพื่อแสดงให้คนบาปเห็นว่าบาปนั้นร้ายแรงขนาดไหน พระราชบัญญัติไม่ได้มาแทนที่พระคุณของพระเจ้า – และมันไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อมาปนกับพระคุณด้วย มันไม่ได้มีไว้เพื่อเสริมพระคุณของพระเจ้า มันได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ (หรือตามที่ภาษากรีกดั้งเดิมกล่าวว่า มันถูก “วางอยู่เคียงข้าง” พระคุณของพระเจ้า) ด้วยเหตุนี้พระราชบัญญัติจึงได้ถูกเพิ่มเข้าไว้ (หรือถูกวางไว้เคียงข้างข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ) เพื่อเปิดเผยให้คนบาปเห็นตัวตนที่แท้จริงของเขา และการที่เขาต้องการพระคุณของพระเจ้ายิ่งนัก โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่มีใครเคยได้รับความรอดเลย และจะไม่มีวันได้รับความรอดเลยด้วย ไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ (โรม 3:20)

จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญา (พระสัญญาเหล่านั้นแห่งข้าวประเสริฐ) ของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก” (กท. 3:21-22)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนบาปเลย การพิพากษาและพระพิโรธอันเดือดดาลของพระเจ้าเป็น “งานที่แปลกของพระองค์” อย่างแท้จริง (อิสยาห์ 28:21) ตามที่มีคำหว่าน 7:18 กล่าวไว้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าที่ “พอพระทัยในความเมตตา” พระเจ้าทรงพอพระทัยในความเมตตาและพระองค์ไม่ทรงยินดีในความตายของคนชั่ว แต่พระองค์ไม่สามารถปล่อยให้คนชั่วพ้นผิดได้ และพระองค์ไม่อาจมองข้ามความบาปได้เช่นกัน พระเจ้าทรงยกโทษบาปเพราะเห็นแก่พระเยซูเมื่อคนบาปแสดงออกถึงความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกแห่งกางเขนของพระองค์

ข้อ 19 และ 20: “...โดยมือของคนกลาง เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า”

ในพันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม มีเพียงฝ่ายเดียวผู้ให้คำสัญญาต่างๆ (หรือผู้ซึ่งอยู่ภายใต้ข้อผูกมัด) ฝ่ายเดียวนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ อับราฮัมไม่ได้ให้คำสัญญาใดๆต่อพระเจ้าเลย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ต้องมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม ในทางกลับกัน พันธสัญญาแห่งซินายเป็นพันธสัญญาที่มีเงื่อนไข พระเจ้าทรงให้คำสัญญาต่างๆ แต่พระสัญญาต่างๆของพระองค์มีเงื่อนไข ประชาชาติอิสราเอลต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเจ้า ด้วยเหตุ

นี่จึงต้องมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกประกาศไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) แต่พระเยซูไม่ได้ทรงเป็นคนกลางที่แยกบุคคลสองฝ่ายของพันธสัญญาหนึ่งเหมือนอย่างที่ไม่เสสได้กระทำ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ในพระองค์นั้นทั้งสองฝ่าย (พระเจ้าและมนุษย์) ถูกรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อกลายเป็นกายเดียวกัน

เมื่อเราบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูเจ้า เราก็กายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์ – กระจกแห่งกระจกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30) ผู้เชื่อทั้งหลายได้ตายแล้วและชีวิตของพวกเขาถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

“เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17) ตรงนี้เราเห็นคนกลางสองคน – โมเสสในระหว่างยุคแห่งพระบัญญัติ และพระเยซูผู้ซึ่งบัดนี้ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ในระหว่างยุคแห่งพระคุณ

“ข้าพเจ้า (โมเสส) ยืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวาระของพระเยโฮวาห์แก่พวกท่าน ด้วยว่าท่านทั้งหลายหวาดกลัวเพราะเหตุเพลิงนั้น และไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา” (อพย. 5:5)

“มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 21: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง”

เปาโลยกคำถามอีกข้อขึ้นมาว่า: “ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ” เหมือนเดิมที่เขาตอบคำถามนั้นว่า “พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

คำถามนั้นจริงๆ แล้วก็คือ: พระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวข้องกับคนกลางผู้หนึ่ง (โมเสส) ขัดแย้งกับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าซึ่งไม่มีคนกลาง ซึ่งพระสัญญาเหล่านั้นจะสำเร็จจริงได้ขึ้นอยู่กับพระเจ้าเท่านั้นหรือ? คำตอบต่อคำถามนั้นแน่นอนว่าคือ “พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

เปาโลกล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหากชีวิตสามารถมาได้ผ่านทางพระราชบัญญัติ หากมีพระราชบัญญัติหนึ่งที่ถูกลืมซึ่งนำชีวิตมาได้ นั่นความชอบธรรมก็คงจะมาโดยพระราชบัญญัติอย่างแน่นอนและคงไม่ต้องให้พระเยซูสิ้นพระชนม์อย่างทุกขุทรมานบนกางเขน ผมเชื่อว่าใครก็ตามที่อยากเป็นคนมีเหตุผลสามารถเข้าใจส่วนสุดท้ายของข้อ 21 ได้ สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวจริงๆ แล้วคือนี้: เป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะประทานพระราชบัญญัติหนึ่งที่ทำให้ชีวิตได้ พระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงมองดูบาปไม่ได้ พระองค์ทรงให้คนชั่วพินิจไม่ได้ เพราะความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์จึงทรงเรียกร้องความบริสุทธิ์: “ปราศจากความบริสุทธิ์แล้วไม่มีผู้ใดจะเห็นพระเจ้า” ดังนั้นมันจึงเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งจะประทานพระราชบัญญัติหนึ่งแก่มนุษย์ที่ไม่บริสุทธิ์ซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์นั้นของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งไม่สามารถทำให้มนุษย์ดีขึ้นได้ แต่ทำได้แค่แสดงให้เห็นว่าจริงๆ แล้วพวกเขาเป็นคนบาปหนาขนาดไหน ดังนั้นพระเยซูจึงต้องรับกายหนึ่งและในกายนั้นทรงทำให้ทุกจุดและทุกซอกซอกของพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จเพื่อที่เราทั้งหลายในพระคริสต์จะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นมา

โดยความเชื่อ

มันเป็นความจริงที่ว่าพระราชบัญญัติสัญญาชีวิตแก่ผู้ใดก็ตามที่ควรเชื่อฟังมันอย่างสมบูรณ์แบบ – แต่ใครบนโลกนี้วันแต่พระเยซูคริสต์เคยเชื่อฟังพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ? จงให้พระคัมภีร์เป็นผู้ให้คำตอบ: “ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนโลกนี้ที่ทำความดีและไม่ทำบาป” อีกครั้ง “ทุกคนล้วนทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” “เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่าน (พระเยซู) ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” อีกครั้งที่เราอ่านว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” และในที่สุดเราได้ยินพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านยอห์นว่า “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา” ผมขอถามว่าในนามของสิ่งทั้งปวงที่สูงส่งและบริสุทธิ์ มนุษย์หน้าไหนจะกล้าพูดได้ว่าตนสามารถดำเนินชีวิตที่คู่ควรกับความรอดที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ประทานให้ได้? ความรอดมาได้ทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้าเท่านั้น (จงตั้งใจศึกษาโรม 10:5-10)

ข้อ 22: “แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก”

ใครจะกล้าโต้แย้งกับพระวาระของพระเจ้า? พระคัมภีร์ประกาศว่าทุกคนล้วนอยู่ใต้ความบาป...ทุกคนล้วนอยู่ในประเภทเดียวกัน... “ เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก” ความเชื่อและการเชื่อไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้...ทั้งสองสิ่งคือแฝดสยามเท่าที่เกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ หากเราเชื่อในพระเยซูเราก็มีความเชื่อในพระองค์ หากเรามีความเชื่อในพระเยซูเราก็เชื่อในพระองค์ หนทางเดียวที่ผู้ใดก็ตามเคยได้รับความรอด (หรือจะรับความรอดได้) คือ โดยการเชื่อพระวาจาแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวาระของพระเจ้า” (โรม 10:17) เราควรจำไว้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนในสมัยของอับราฮัม พระคัมภีร์เริ่มถูกเขียนประมาณสมัยที่พระราชบัญญัติถูกประทานให้ หนังสือห้าเล่มแรกซึ่งถูกเรียกบ่อยๆว่าเป็นหนังสือของโมเสสได้ถูกเขียนขึ้นโดยคนกลางแห่งพันธสัญญาพระราชบัญญัตินั้น... และแน่นอนว่านั่นคือโมเสส ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระวาระที่เป็นลายลักษณ์อักษรวันนี้! ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับกาลาเทีย 5:1 เราเพลิดเพลินกับ “...เสรีภาพนั้นที่พระคริสต์ได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท!”

ข้อ 23: “แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง” ในข้อนี้เราเห็นคำว่า “กักตัว” อีกครั้ง เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าข้อนี้ควรอ่านว่า “แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกกักขังไว้ (ในคุก) ภายใต้พระราชบัญญัติ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง”

แน่นอนว่าผู้คนที่ถูกกักขังไว้ (หรือติดคุก) อยู่ในขณะนั้นคือ ประชาชาติอิสราเอลที่พระราชบัญญัติถูกประทานให้แก่พวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่า “เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ” (โรม 3:19) ในทางกลับกันคนต่างชาติก็ถูกปรับโทษในลักษณะคล้ายๆกัน เพราะแม้ว่าพวกเขา (คนต่างชาติ) ไม่มีพระราชบัญญัติ พวกเขาก็ “เป็นพระราชบัญญัติหนึ่งแก่ตัวพวกเขาเอง คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจาริกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบของเขาก็เป็นพยานด้วย ความคิดขัดแย้งต่าง ๆ ของเขานั้นแหละจะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา” (โรม 2:14-15)

“เพราะเมื่อคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติ...” จะกล่าวให้ชัดเจนกว่านี้ได้ไหม? จะกล่าวให้เรียบง่ายกว่านี้ได้

อีกไหม? ผมได้อ้างอิงถึงการประชุมสภาในกิจการ 15 ก่อนหน้านี้คิดเดียวในคำเทศานี้ คำถามสำคัญที่นั่นคือว่า คนต่างชาติดูอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสหรือไม่ หลังจากพวกอัครสาวกได้ตรึงตรองและหารือคำถามนั้นแล้วว่าผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ใต้พระราชบัญญัติหรือไม่ พวกเขาก็ส่งข่าวสารนี้กลับไปยังพวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติที่เมืองอันติโอก: “ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่หน้และรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า” (กิจการ 15:24) ในบทเดียวกันนั้นเปโตรกล่าวหาพวกถือบัญญัติว่า “เอาแอกวาง” บนบ่าของประชากรของพระเจ้าซึ่งไม่มีใครแบกไหว (หรือซึ่งไม่อาจถูกแบกได้โดยมนุษย์) “ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว **แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา**” (กิจการ 15:10-11)

พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ชนชาติเดียว (อิสราเอล) เพื่อแสดงให้เห็นการไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยตัวเองให้รอดได้โดยการรักษาพระราชบัญญัตินั้น

“บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวมานั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดต่อพระพิภคของพระเจ้า

3:20 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ **เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้**” (โรม 3:19-20)

พระวจนะของพระเจ้าให้เหตุผลชัดเจนสำหรับการประทานพระราชบัญญัติ: พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่อิสราเอลเพื่อปิดปากมนุษย์ทุกคนตลอดไป... นั่นคือ มนุษย์ทุกคนที่สอนความรอดโดยพระราชบัญญัติ... หรือโดยพระคุณบวกพระราชบัญญัติ... หรือโดยพระคุณบวกการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เป็นเวลานานกว่าหนึ่งพันห้าร้อยปีที่พระเจ้าได้ให้โอกาสชนชาติอิสราเอลพิสูจน์ว่ามนุษย์ไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ พระเจ้าไม่ต้องการข้อพิสูจน์... พระองค์ทรงรู้ว่ามนุษย์จะล้มเหลวอย่างน่าเศร้า มนุษย์ไม่ควรถองการข้อพิสูจน์ใดๆเพิ่มเติมอีก หากในช่วงเวลาหนึ่งพันห้าร้อยปีนั้นชนชาติอิสราเอลรักษาพระราชบัญญัติไม่ได้ (พวกเขาละเมิดพระราชบัญญัติทุกข้อที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา) เราก็ควรเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีใครรอดได้โดยการรักษาพระราชบัญญัติ ทุกคนล้วนต้องรับความรอดโดยความเชื่อ และความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น โดยไม่ฟังการกระทำต่างๆตามพระราชบัญญัติ โดยไม่ฟังการกระทำต่างๆของเนื้อหนัง พระวจนะของพระเจ้าชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวว่า “ความรอดมาโดยพระราชบัญญัติ” ความรอดมาโดยความเชื่อในพระคุณของพระเจ้า: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า” (ทิตัส 2:11-12)

ข้อ 24: “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลว่า “ครู” ในภาษาเดิม – ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้ และในสมัยที่เปาโลรับใช้นั้น – ถูกใช้กับผู้รับใช้ประจำบ้านที่มีหน้าที่ดูแลเด็ก เพื่อเป็นผู้ชี้แนะและครูส่วนตัวในช่วงขวบปีแรกของเด็กนั้น เมื่อเด็กนั้นโตถึงวัย ผู้ชี้แนะหรือครูส่วนตัวก็จะมอบเขาให้แก่ผู้อื่น พระราชบัญญัติคือผู้ชี้แนะ (หรือ

ครูส่วนตัว) ของชนชาติอิสราเอลจนกว่าพระคริสต์เสด็จมา และทรงหลังพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อที่พวกเขาจะเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ลูกแกะทุกตัวที่ถูกฆ่าและเลือดของมันถูกถวายในสมัยยุคแห่งพระราชบัญญัติ ก็เล็งถึงพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้าบนกางเขนแห่งกลโกธา แต่พวกยิวที่น่าสงสารก็มีบอดฝ่ายวิญญาณเหลือเกินจนพวกเขาไม่เห็นว่าพระเมษโปดกของตน พวกเขาไม่เห็นแต่ประเพณีและศาสนาแห่งบรรพบุรุษของตน

พันธสัญญาแบบโมเสสได้ถูกประทานให้แก่อิสราเอลในสามส่วน:

ส่วนที่หนึ่ง: *พระบัญญัติต่างๆ* พระบัญญัติต่างๆแสดงออกถึงพระประสงค์อันชอบธรรมของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอล (อพยพ 20:1-26)

ส่วนที่สอง: *ข้อตัดสินต่างๆ* ซึ่งมีไว้ปกครองชีวิตทางสังคมของอิสราเอล (อพยพ 21:1 จนถึงอพยพ 24:11)

ส่วนที่สาม: *กฎต่างๆ* ซึ่งปกครองชีวิตทางศาสนาของชนชาติอิสราเอล (อพยพ 24:12 จนถึงอพยพ 31:18)

ข้อ 25: “แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ได้บังคับครุณั้นอีกต่อไปแล้ว”

จะมีอะไรชัดเจนกว่านี้ไหม? พระราชบัญญัติเป็นครุของเรา – จนถึงพระคริสต์ แต่เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาแล้ว เราก็ไม่อยู่ได้บังคับครุอีกต่อไป บัดนี้เรามีครุอีกคนแล้ว – พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” (ยอห์น 16:12-13) ถ้อยคำเหล่านี้ถูกตรัสโดยพระเยซูแก่พวกสาวกก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์และก่อนวันฟื้นเทคอสต์ แต่จงฟังถ้อยคำเหล่านี้หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกประทานให้แล้ว:

“ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง... แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้น (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:20 และ 27)

พวกอัครสาวกยังไม่พร้อมที่จะรับความจริงซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยแก่พวกเขาหลังจากวันฟื้นเทคอสต์ การสำแดงพิเศษนี้ถูกพระเจ้าสงวนไว้เพื่อที่จะประทานให้แก่พวกอัครสาวก (โดยเฉพาะเปาโล) ในเวลาที่เหมาะสมก่อนพระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ การสำแดงได้ถูกประทานให้เป็นภาพเล็งและเงา: “ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกผู้พยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ...” (ฮบ. 1:1-2)

ข้อ 26-29: “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา”

ผู้เชื่อทุกคนไม่ว่าจะสีผิวหรือเชื้อชาติใดล้วนเป็นลูกของพระเจ้า ในข้อ 27 บัพติศมาที่ถูกต้องถึงนี้ไม่ใช่การรับบัพติศมาด้วยน้ำ ไม่มีใครรับบัพติศมาด้วยน้ำเข้าในพระกายของพระคริสต์ ผมรู้ว่าคุณอยากได้ข้อพิสูจน์เพื่อสนับสนุนคำกล่าวนั้นดังนั้นเราจะฟังคำพยานของพระคัมภีร์กัน:

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่าง ๆ ของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือไทก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และได้ทรงให้เราทุกคนดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียว” (1 คร. 12:12-13)

จากพระคำตอนนี้เราเห็นชัดเจนว่าผู้เชื่อทุกคนได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณเข้าในพระกายของพระคริสต์ ผู้ให้บัพติศมาไม่ใช่ผู้รับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่น – แต่เป็นพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว อ่านมัทธิว 3:11 พระองค์ทรงให้บัพติศมาผู้เชื่อในพระวิญญาณบริสุทธิ์และเข้าในพระองค์เอง โดยทำให้ผู้เชื่อกลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระองค์เอง (ของพระคริสต์)... อวัยวะหนึ่งแห่งเนื้อหนังของพระองค์และแห่งกระดูกของพระองค์ อ่านเอเฟซัส 5:30 นี้ทำให้พระคริสต์และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นเนื้อหนังเดียวกัน จงศึกษาเอเฟซัส 5:29-31 อย่างตั้งใจ เราต้องเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่นี้ หากเราอยากซาบซึ้งกับตำแหน่งของเราในพระเยซูโดยพระคุณ ผู้เชื่อที่รักจำนวนมากกำลังสูญเสียการดำเนินชีวิตอันบริบูรณ์ไปเพราะความไม่รู้เกี่ยวกับตำแหน่งของเราในพระคริสต์ในฐานะลูกของพระเจ้า ทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ นั่นคือการนั่งอยู่กับพระองค์ในสวรรคสถาน (อฟ. 2:6)

เปาโลชี้ให้เห็นต่อไปว่าไม่มียิวหรือกรีก ไม่มีทาสหรือไท ไม่มีชายหรือหญิง... เราทุกคนล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ ทุกคนล้วนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวกันโดยพระวิญญาณองค์เดียว ทุกคนล้วนถูกทำให้ดื่มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “พวกท่านทุกคนเป็นคนเดียวกันในพระเยซูคริสต์!” จากนั้นเปาโลชี้ให้เห็นว่าหากเราเป็นของพระคริสต์ เราก็คือเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา นั่นเองจากมันเป็นความจริงที่ว่าผู้เชื่อทุกคนล้วนเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ และผู้เชื่อทุกคนรวมกันเป็นคนๆเดียวในพระคริสต์ มันก็ต้องเป็นความจริงด้วยว่าเราที่บังเกิดใหม่แล้วคือลูกหลานของอับราฮัมและเราจะได้รับพระสัญญานั้นเป็นมรดกร่วมกับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ เราทั้งหลายอยู่ในพระคริสต์ เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ ด้วยเหตุนี้มรดกนั้นจึงไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติ แต่โดยพระสัญญา! มรดกนั้นไม่ได้มาจากการประพฤติดีหรือโดยการรักษาพระราชบัญญัติ แต่โดยพระคุณเท่านั้น ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า – โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มีแต่พระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น โดยไม่นับความประพฤติของมนุษย์หรือความสามารถของมนุษย์เลย “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี... ท่านทั้งหลายสมบูรณ์พร้อมในพระองค์”

เหล่าวิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่สามารถมองเห็นหรือเข้าใจสิ่งที่เราเห็นและเข้าใจได้ เหล่าวิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมตั้งแต่โมเสสอยู่ภายใต้การตกเป็นทาสแห่งพระราชบัญญัติ ขอคุณพระเจ้าที่วิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาใหม่ (ตั้งแต่พระเยซูเสด็จมา ทรงชำระหนี้บาปและกลายเป็นคำสาปแช่งเพื่อคนบาป) อยู่ในเสรีภาพที่พระคุณจัดให้ ในสมัยพันธสัญญาเดิมผู้เชื่อแม้เป็นทายาทคนหนึ่งของพระเจาก็เป็นทารกคนหนึ่ง (กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ) ปัจจุบันเมื่อเราต้อนรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ด้วยความเชื่อและกลายเป็นผู้รับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เราก็ได้รับ

ตำแหน่งนั้นในฐานะลูกที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เราจะเห็นสิ่งนี้ชัดเจนมากๆในบทที่สี่

กาลาเทีย – บทที่สี่

- 4:1 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า トラบใดที่ผู้รับมรดกยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง
- 4:2 แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้
- 4:3 ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม
- 4:4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ
- 4:5 เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร
- 4:6 และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา
- 4:7 เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นผู้รับมรดกของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์
- 4:8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย
- 4:9 แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก
- 4:10 ท่านถือวัน เดือน ฤกษ์ และปี
- 4:11 ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์
- 4:12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย
- 4:13 ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำด้วยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง
- 4:14 และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์
- 4:15 ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า
- 4:16 ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ
- 4:17 คนเหล่านั้นเฝ้าเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายท่านเพื่อท่านจะได้เอาใจพวกเขา
- 4:18 การเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น
- 4:19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน
- 4:20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน
- 4:21 ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จึงบอกข้าพเจ้าเถิด

4:22 เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท
4:23 บุตรที่เกิดจากทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา
4:24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์
4:25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาส อยู่
4:26 แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งปวง
4:27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วย ว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก’
4:28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค
4:29 แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น
4:30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘จงไล่ทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสีจะเป็นผู้รับมรดก ร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้’
4:31 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท

ข้อ 1-3: “แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า トラบไตที่ผู้รับมรดกยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน (พวกยิว – เปาโลและพี่น้องชาวยิวของเขา) เมื่อเป็นเด็กอยู่ (นั่นคือ เมื่อยุคแห่งพระราชบัญญัติกำลังมีผลบังคับใช้) **เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม**”

จงยอมรับความจริงเถิด ท่านที่รัก: วิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมเป็นเด็กทารก... ไม่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ตระหนักถึงสง่าราศีและความบริบูรณ์แห่งมรดกในอนาคตของตนในพระคริสต์ วิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า เราที่อยู่ปากนี้ของกลโกธาทราบว่าจะเสด็จมาแล้วและเรามีพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรอันประเสริฐเพื่อพิสูจน์มัน เรายังมีคำพยานนั้นในใจของเราด้วย เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในใจลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้า (โรม 8:9)

วิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมเป็นเหมือนเด็กเล็กๆที่แม้ว่าเป็นทายาทรับสมบัติมหาศาล ก็ไม่สามารถใช้อำนาจความเป็นทายาทหรือความเป็นเจ้านายของตนได้ วิสุทธิชนในสมัยพันธสัญญาเดิมมีชีวิตอยู่ในเงามืด...เขามีชีวิตอยู่ในความมืดแห่งพระราชบัญญัติ เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าในความสัมพันธ์ของเขา เพราะว่าเขายังเกิดจากเบื้องบนและบังเกิดจากพระเจ้า แต่เขายังไม่มีความสัมพันธ์ในฐานะบุตร เขาตกเป็นทาสอยู่ภายใต้ “โลกธรรม” หรือพระราชบัญญัติ **เราทั้งหลายมีความสว่างอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ผู้ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก”** (ยอห์น 8:12) ปัจจุบันภายใต้พระคุณเงามืดนั้นได้หมดสิ้นไปแล้ว และเราเพลิดเพลินกับการสำแดงนั้นที่ได้ประทานให้แก่เปาโลและผู้เขียนท่านอื่นๆที่เขียนหนังสือเล่มต่างๆแห่งภาคพันธสัญญาใหม่

ความแตกต่างนะหรือ? ข้อ 4 และ 5 อธิบาย: “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา

ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร”

กางเขนของพระเยซูเจ้าตั้งอยู่ระหว่างพระราชบัญญัติของโมเสสกับพระคุณของพระเจ้า ก่อนถึงกางเขนของพระเยซู... ก่อนการไหลออกของพระโลหิตของพระเมษโปดกซึ่งปราศจากตำหนิหรือด่างพร้อยหรือมลทินใดๆ ไม่เคยมีสิ่งใดที่ *ขจัดบาปออกไปได้* พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาป พระองค์ทรงระงับการพิพากษาอันควรตกแก่คนบาป พระองค์ทรงปกคลุมบาปของคนบาป แต่ทั้งหมดนี้ล้วนชี้ไปยังการเสด็จมาที่ถูกต้องหมายไว้ของ **พระผู้ไถ่ พระเยซูคริสต์เจ้า** ก่อนกลโกธา พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาปและยกโทษบาปของเขาเพียงเพราะพระสัญญาเรื่องการเสด็จมาของพระเมษโปดกของพระเจ้าเท่านั้น คือพระเยซูคริสต์เจ้า ก่อนกางเขนไม่เคยมีการยกโทษคนบาปอย่าง **สมบูรณ์และครบถ้วน**: แต่หลังกางเขนของพระเยซู บาปก็ถูกขจัดออกไปแล้ว บาปถูกลบออกไปแล้วในพระโลหิตนั้น ถูกชำระล้างออกไปแล้วในพระโลหิตนั้น... และเสื้อคลุมของเราก็ถูกทำให้ขาวสะอาดแล้วในพระโลหิตนั้น (วอ. 1:5; ฮบ. 9:22; 1 ยน. 1:7)

ก่อนพระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์ ถูกฝังไว้และทรงเป็นขึ้นอีก “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” วิสุทธิชนทุกคนล้วนถูกให้อยู่ในแดนมรณา (เฮโอล) เมื่อพวกเขาตาย พวกเขาอยู่ต่อไปที่นั่นจนกระทั่งพระเยซูทรงถูกตรึงและใช้เวลาสามวันสามคืนในใจกลางของแผ่นดินโลก ในวันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้น – และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว พระองค์ก็ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก... พระองค์ทรงนำวิญญาณของวิสุทธิชนเหล่านั้นออกมาจากแดนมรณา (เฮโอล) และทรงพาพวกเขาไปยังเมืองบรมสุขเกษมสูงยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง (อพ. 4:7-11) กรณอ่านเพลงสดุดี 16:9-10 ตั้งแต่กลโกธาเป็นต้นมา ผู้เชื่อ (เมื่อเสียชีวิต) ก็ไปเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยตรงในสวรรค์... เพื่อที่จะออกจากกายนี้และไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ลาซารัสขอทานผู้นั้นเสียชีวิตและเหล่าทูตสวรรค์พาเขาไปอยู่ที่อกของอับราฮัม พระเยซูตรัสแก่โจรบนกางเขนว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” วิญญาณของผู้เชื่อไม่ได้ไปที่แดนมรณา (เฮโอล) แล้วในปัจจุบัน แต่การออกจากร่างกายนี้คือการไปอยู่กับพระเยซูเจ้าอย่าง **ฉับพลันในทันที**

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงนั้น ตั้งแต่วินาทีนั้นจนถึงวันที่พระเยซูประสูติ นรกก็ทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางเชื้อสายนั้นผู้จะทำให้หัวงูฟกขี้ ถึงกระนั้นพระเยซูก็ประสูติตามที่คำพยากรณ์ไว้ หญิงพรหมจารีคนหนึ่งได้ตั้งครรรค์ (ไม่ว่าบิชอปโป๊ปและคนอื่นๆจะว่ายังไงก็ตาม) และคลอดบุตรชายคนหนึ่งและตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกคลุมมารีย์และเธอให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งนามว่าอิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา”

การเสด็จมาของพระเยซูได้ถูกประกาศไว้ในปฐมกาล 3:15 พระสัญญานั้นถูกทำให้สำเร็จแล้วตามกำหนด... เมื่อเวลาครบกำหนด การประสูติของพระเยซูยังเป็นตามคำพยากรณ์ด้วย – หรือตามที่ทรงสัญญาไว้ – โดยพระเยโฮวาห์ในสวนนั้น **พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา เกิดจากหญิงคนหนึ่ง ภายใต้พระราชบัญญัติ** พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู ไม่มีผู้ช่วยคนใดมีส่วนในกำเนิดของพระองค์เลย มารีย์หญิงพรหมจารีได้ตั้งครรรค์เมื่อเธอถูกปกคลุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1; มัทธิว 1) พระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้เสมอ แบบเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ ดังนั้น เมื่อครบกำหนดเวลา พระเจ้าได้ส่งพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระองค์มา ประสูติจากหญิงคนหนึ่งถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ ถูกส่งมาเพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อเราทั้งหลาย “จะได้รับฐานะเป็นบุตร” (“เราทั้งหลาย” ในข้อนี้หมายถึงพวกยิว เพราะว่าพวกยิวคือผู้ที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส พระราชบัญญัติไม่เคยถูก

ประทานให้แก่คนต่างชาติเลย แต่ให้แก่คนอิสราเอลเท่านั้น) พระเยซูเสด็จมาเพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อที่คนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาสอยู่จะได้รับฐานะเป็นบุตร ในยุคแห่งพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้านี้ พวกยิว คนต่างชาติ คนรวย คนจน ทาส ไท คนมีการศึกษาหรือคนขาดการศึกษาล้วนกลายเป็นลูกของพระเจ้าเมื่อพวกเขาไว้วางใจและเชื่อใน พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 6: “และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา”

มีหลายคนสอนว่าเป็นไปได้ที่จะได้รับความรอดและไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่คำสอนดังกล่าวก็เทียมเท็จและไม่มีอยู่ในพระวาระของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สถิตอยู่ในเรา กรูณาอ่าน 1 โครินธ์ 6:19-20 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่ช่วยให้เราสามารถตระหนักถึงตำแหน่งของเราในพระคริสต์... บุตร ทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกันกับพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่นำเราเข้ามาอยู่ในสถานที่แห่งความสนิทสนมและใกล้ชิดกับพระเจ้า เหลือเกินจนเราต้องเรียกพระองค์ว่า “อับบา พระบิดา!” คำว่า “อับบา” เป็นคำฮีบรูที่มาถึงเราโดยไม่ถูกแปล เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูบอกเราว่าคำแปลแบบตรงๆของคำนี้คือ “ปะป๊า” ผมไม่รู้ว่าคุณเรียกพ่อของคุณว่า “ปะป๊า” ไหม แต่ผมถูกเลี้ยงมาในครอบครัวหัวเก่าและเราลูกๆ (แก่คนด้วยกัน) ก็เรียกพ่อแม่ของเราว่า “ปะป๊า” และ “หม่าม๊า” ผมไม่เคยเรียกพ่อของผมว่า “พ่อ” หรือ “แต่ดี้” ผมเรียกเขาว่า “ปะป๊า” เสมอ

เช่นเดียวกับคำแรกที่เด็กทารกเรียนรู้คือ “ปะป๊า” หรือ “หม่าม๊า” พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงอยากให้เราเรียกพระเจ้าในพระวิญญาณแห่งฐานะเป็นบุตรว่า “ปะป๊า พระบิดา” คำว่า “ปะป๊า” เป็นคำที่แสดงถึงความรัก มันอ่อนโยน... และพระเยซูเจ้าเองก็ทรงใช้คำนี้ในสวนเกทเสมนีเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์: “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำการสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มาระโก 14:36)

พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกับที่สถิตอยู่ในใจเราก็ตรงนำในคำอธิษฐานของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ขณะพระองค์ทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนี โดยช่วยเหลือพระองค์ให้ฝากพระองค์เองอย่างสิ้นสุดใจไว้กับพระบิดาในสวรรค์... “อับบา พระบิดาเจ้าข้า” และให้พึ่งพาอย่างสิ้นสุดใจและวางใจในพระประสงค์ของพระเจ้าและวิจรรย์ญาณของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยากให้เราพึ่งพาพระบิดาในสวรรค์อย่างสิ้นสุดใจ และจะทรงนำพาเราอย่างอ่อนโยนให้ไว้วางใจพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเรา ให้ร้องทูลต่อพระบิดาในสวรรค์เหมือนลูกคนหนึ่งพูดคุยกับปะป๊าของตน พระเจ้าทรงอยากให้เราคิดถึงพระองค์ในฐานะพ่อคนหนึ่ง ปะป๊าคนหนึ่ง ผู้ที่ห่วงใยเกี่ยวกับรายละเอียดเล็กน้อยทุกอย่างในการดำเนินชีวิตของเรา อ่านโรม 8:15

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นผู้รับมรดกของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์”

คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติคือคนรับใช้ แต่ขอขอบคุณพระเจ้า คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระคุณคือบุตร –บุตรที่เกิดจากพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า ใครๆก็รู้ว่าคนรับใช้ทำงานเพื่อค่าจ้าง บุตรทำงานเพราะความรักและผลประโยชน์ส่วนตัวในปะป๊าของครอบครัว มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการทำงานเพื่อเจ้านาย

และการทำงานเพื่อปะป๊า ภายใต้เจ้านายเราย่อมทำงานด้วยจิตใจที่แตกต่างออกไป เรามีทัศนคติคนละแบบต่อเขาเมื่อเปรียบเทียบกับพ่อที่รักของเราเอง ภายใต้พระราชบัญญัติ (ในฐานะเจ้านายคนหนึ่ง) การรับใช้เป็นที่ถูกบัญชา – และแน่นอนว่าคำขู่เรื่องโทษของการไม่เชื่อฟังก็มาพร้อมกันกับคำบัญชา นั้น ภายใต้พระคุณ ความรักของเราที่มีต่อพระบิดาของเราก็ทำให้เราทำสิ่งที่เราทำด้วยความชื่นชมยินดีและดีใจ... จนถึงการถวายทรัพย์ของเราด้วยซ้ำ “พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี” และไม่ว่าเราทำสิ่งใด เราก็ควรทำอย่างขยันขันแข็งจากใจที่เต็มล้นด้วยความชื่นบานเพราะอภิสิทธิ์แห่งการทำให้ที่เราเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า

คนรับใช้ไม่สามารถเรียกนายของตนว่า “ปะป๊า” ได้... คำเรียกด้วยความรักเช่นนั้นถูกสงวนไว้สำหรับลูกๆ แต่เปาโลใช้คำนี้เวลาพูดถึงลูกๆของพระเจ้าที่อธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ในฐานะบุตร... “เหตุว่าท่านไม่ได้รับบัพติศมาซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญูณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า “อับบา” คือพระบิดา” (โรม 8:15)

ในโรม 8:16 เปาโลเปิดเผยความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง: “พระวิญญูณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญูณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” คำว่า “อับบา” ถูกใช้โดยลูกๆของพระเจ้าเท่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก...และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณ

ข้อ 8 และ 9: “แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุฉนั้นท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก”

จงหมายเหตุในส่วนแรกของข้อ 8 คำว่า “ท่านทั้งหลาย” เปาโลไม่ได้หมายถึงพวกยิว เห็นได้ชัดว่าเขาหมายถึงพวกคนต่างชาติ หากเขาหมายถึงพวกยิวเขาก็คงใช้คำว่า “เราทั้งหลาย” แล้ว พวกยิวมีความรู้ในหัวเกี่ยวกับพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ แต่เปาโลกล่าวว่า “เมื่อท่านทั้งหลายรู้จักพระเจ้าแล้ว” และแน่นอนว่าเขากำลังหมายถึงพวกคนต่างชาติ มันทำให้เปาโลประหลาดใจที่ว่าคนต่างชาติเหล่านั้นจะหันกลับไปหาโลกธรรมอันอนาถาอีกหลังจากที่พวกเขาได้มีประสบการณ์กับเสรีภาพอันอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว (และสันติสุขที่พระคุณนั้นนำมาสู่หัวใจแต่ละดวงด้วย) หลังจากที่พวกเขาได้ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้วจากการเป็นทาสนั้น เปาโลไม่อาจเข้าใจได้ถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะกลับไปหาการตกเป็นทาสของพระราชบัญญัติอีก

ผมนึกภาพออกว่าผู้เชื่อต่างชาติเหล่านี้ที่แคว้นกาลาเทียรู้สึกซึ้งเล็กน้อยเมื่อเปาโลกล่าวว่าพวกเขากำลังหันกลับไปหาการนับถือรูปเคารพอีก ผมแน่ใจว่าพวกเขาคงต้องถามตัวเองว่า “การกลับไปหาพระราชบัญญัติจะเป็นการนับถือรูปเคารพได้อย่างไร?” พวกเขาอาจกล่าวชัดเจนต่อเปาโลว่าพวกเขาเพียงแค่นำหลักการเบื้องต้นของพระราชบัญญัติมาปฏิบัติ – และแน่นอนว่าเขาจะไม่เรียกสิ่งนี้ว่าเป็น “โลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา” เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าก่อนที่จะพวกเขาเปลี่ยนความเชื่อ พวกเขากราบไหว้พวกพระปลอมและรูปเคารพต่างๆ เขากล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการทำท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังหน้า

นั่น” (1 ธส. 1:9-10)

เปาโลเตือนต่อไปว่า “หากพวกท่านที่เป็นคริสเตียนหันกลับไปหาหลักการต่างๆของยิว วันเทศกาลต่างๆ และ พิธีกรรมต่างๆของศาสนายิว พวกท่านก็เป็นคนนับถือรูปเคารพอีกอย่างแน่นอนในหลักการ! พวกท่านจะหันกลับไปหาการ นับถือรูปเคารพอีกทำไมซึ่งพระเจ้าทรงช่วยพวกท่านให้พ้นจากมันแล้ว? พวกท่านทำอย่างนี้ได้อย่างไร?” อย่าคิดเป็นอัน ชาติว่าเปาโลกำลังกล่าวหาว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่บริสุทธิ์หรือเป็นการนับถือรูปเคารพ... ไม่ใช่เลยแม้แต่นิดเดียว แต่เขา กำลังกล่าวอย่างชัดเจนมากๆแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นตอนเขียนในหนังสือฮีบรูว่า: “ด้วยว่าหลังจากที่เราทั้งหลายได้รับความรู้เรื่อง ความจริงแล้ว ถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจ เครื่องบูชาไถ่บาปก็ไม่มีเหลืออยู่เลย” (ฮบ. 10:26) ข้อนี้หมายความว่า อะไร... “หลังจากที่เราทั้งหลายได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว ถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจ”? พระเยซูตรัสว่า “เราเป็น ความจริง” พระองค์ตรัสอีกว่า “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวามะของพระองค์เป็น ความจริง” (ยอห์น 14:6; ยอห์น 17:17) พระเยซูทรงเป็นความจริง พระวามะนั้นเป็นความจริง พระเยซูและพระวามะนั้น เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็น พระเจ้า... และพระวาเทได้รับสภาพของเนื้อหนัง...” ความจริงคือพระวาเทนั้น หลังจากที่เรารับข่าวดีแห่งข่าว ประเสริฐแล้ว “ เครื่องบูชาไถ่บาปก็ไม่มีเหลืออยู่เลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงถวายพระโลหิตของพระองค์ “ครั้ง เดียวพอ ตลอดไปเป็นนิรันดร์” ไม่มีเครื่องบูชาอื่นใดจะถูกถวายได้อีก... พระองค์ได้ทรงถวายสุดยอดเครื่องบูชาแล้ว... พระองค์ทรงทำสำเร็จตามพระทัยของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้ “ เครื่องบูชาไถ่บาปก็ไม่มีเหลืออยู่เลย” หลังจากที่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นได้ยินเกี่ยวกับพระโลหิตที่ไหลออกของพระ เยซูและข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐแล้ว หากพวกเขาหันจากข่าวประเสริฐนั้นก็กลับไปหาศาสนายิวอีก พวกเขาก็เป็นคนนับถือ รูปเคารพ

คุณไม่จำเป็นต้องไปยังแอฟริกา จีน ญี่ปุ่น อินเดีย...หรือป่าดงดิบของบราซิลเพื่อหาคนนับถือรูปเคารพ อเมริกาก็ เต็มไปด้วยคนเช่นนั้น! คนเหล่านี้หลายพันคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรนิกายต่างๆที่ทันสมัย มีสมาชิกคริสตจักรหลายพัน คนที่บูชาอาคาร... บ้างก็กราบไหว้ยอดหลังคาด้วยซ้ำ บ้างก็กราบไหว้เครื่องออร์แกน บ้างก็กราบไหว้พระมที่อยู่บนพื้น บ้าง ก็กราบไหว้ม้านั่งยาว สิ่งใดก็ตามที่คุณนึกถึงเป็นอันดับแรก สิ่งใดก็ตามที่คุณใช้เวลามากที่สุดในการคิดถึงมันและรักมัน คือ รูปเคารพของคุณ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ดังนั้น – ถ้าชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นหันกลับไปหาพิธีกรรมต่างๆแห่ง ศาสนายิว พวกเขาก็เป็นคนนับถือรูปเคารพ

ทุกวันนี้เมื่อคริสเตียนแต่ปากทั้งหลายยึดเอาพระราชบัญญัติ พร้อมกับพิธีภายนอกต่างๆและเงาต่างๆของมัน เมื่อ พวกเขาได้รับเอาแนวปฏิบัติของพระราชบัญญัติในการนมัสการที่เหมาเอาว่าเป็นแบบคริสเตียน มันก็เป็นการนับถือรูปเคารพ

เราทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ เราทั้งหลายถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของ พระเจ้า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ... และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” เรื่องการเอาสิ่งของต่างๆไว้ในคริสตจักรหรือไว้ในบ้านเพื่อกราบไหว้บูชา คือการนับถือรูปเคารพ ไม่ว่าคุณจะคิดเกี่ยวกับ มันอย่างไรหรือนักเทศน์ของคุณจะกล่าวถึงมันอย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนั้นไม่เพียงมีอยู่ในศาสนจักรคาทอลิก เท่านั้น แต่มันกำลังถูกรับเข้ามาโดยคริสตจักรโปรเตสแตนต์นับพันๆแห่งด้วย เครื่องประดับกระจุกกระจิม รูปจำลอง ไม่ว่า

จะเป็นสิ่งใด หากมันมีองค์ประกอบทางศาสนาใดๆแม้แต่คนเดียว มันก็เป็นการนับถือรูปเคารพ สมมติว่าคนหนึ่งจะกล่าวว่า “ฉันพบว่าตัวเองเย็นชามากๆในการนมัสการพระเจ้า และฉันอยากได้บางสิ่งที่ปลุกเร้าจิตวิญญาณของฉัน จะมีสิ่งใดเหมาะสมไปกว่าการที่ฉันมีรูปภาพพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของฉัน เพื่อที่ฉันจะได้มองดูพระองค์และมองดูหน้าผากที่มีรอยหนามที่มแทงของพระองค์ ฉันจะได้รู้สึกถึงความรักของพระองค์อย่างลึกซึ้งมากขึ้นและใจของฉันก็จะรักพระองค์มากขึ้นด้วย?” นั่นคือการนับถือรูปเคารพ การใช้สอยสิ่งใดในการนมัสการเพื่อเพิ่มพูนความรู้สึกหรือความน่าเกรงขามทางศาสนา หรือเพื่อที่จะเห็นได้ด้วยตาหรือได้ยินด้วยหู เพื่อช่วยในการนมัสการโดยใช้สิ่งของในธรรมชาติที่ตกต่ำในบาปเพื่อสร้างความรู้สึกทางศาสนาหรือเพื่อช่วยในการนมัสการทางศาสนา คือ การนับถือรูปเคารพอย่างแน่นนอน แน่นนอนที่มันขัดกับความเชื่อแบบลัทธิ ความเชื่อยอมรับพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ความเชื่อยอมรับพระเยซูเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกเราเกี่ยวกับพระองค์ในพระคัมภีร์ ความเชื่อยอมเชื่อโดยปราศจากการมองเห็น รู้สึก รับรู้รส หรือได้กลิ่น ความเชื่อไม่ร้องขอข้อพิสูจน์ ความเชื่อยอมรับโดยปราศจากข้อพิสูจน์ พระคัมภีร์ขึ้นต้นดังนี้:

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” (ปฐมก. 1:1) ผมเขียนตรงขอบของพระคัมภีร์เล่มแรกของผมว่า “ผมเชื่อส่วนที่เหลือทั้งหมด!” ทำไม่ลองเขียนอะไรแบบนี้ในพระคัมภีร์ของคุณดูละครับ? หากพระเจ้าตรัสเช่นนั้น คุณก็เชื่อมั่นได้ คุณอาจไม่เข้าใจมัน... คุณอาจไม่มีวันเข้าใจมัน... แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ – ไม่ใช่โดยสติปัญญาหรือโดยความเข้าใจ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ... ไม่ใช่โดยข้อพิสูจน์หรือโดยความรู้สึกต่างๆ *คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ!* เราไม่จำเป็นต้องมีเครื่องประดับกระจุกกระจิมใดๆในบ้าน บนแผงหน้าปัดรถในรถของเรา ห้อยรอบคอเราหรือในกระเป๋าถือหรือกระเป๋าตั้งค์ของเรา เราต้องการแค่พระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของเราโดยความเชื่อ – และถ้าพระองค์สถิตในใจของเราเราก็เป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูเจ้าผู้ทรงรักเรา เพราะเราถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า และ “และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง”

มันเป็นการดูถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่จะใช้โลกธรรมอันอ่อนแอและอนาถาเพื่อช่วยในการนมัสการพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์และผู้ที่เราต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ข้อ 10: “ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี”

ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นกำลังหันกลับไปหาระบบศาสนาทางการต่างๆอย่างรวดเร็ว และระบบศาสนาทางการต่างๆก็มีแต่ก่อให้เกิดการประชุมที่ตายแล้วและการนมัสการที่ผิวเผิน พระเจ้าทรงเกลียดชัง “การทำตามประเพณี” เช่นนั้น พระเจ้าทรงปรารถนาการนมัสการที่แท้จริงซึ่งออกมาจากใจ มันเป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อคริสตจักรหนึ่งมีชื่อว่ามีชีวิตอยู่เพราะตัวอาคารที่สวยงาม คนมาประชุมเยอะ คณะนักร้องสวมเสื้อคลุม เครื่องออร์แกนและระฆังในหอคอย! แต่ยอห์นบอกเราในวิวรณ์ 3:1 ว่าคนกลุ่มหนึ่งได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ – แม้ว่าพวกเขาตายไปแล้ว ผมแน่ใจว่าเรามีคนแบบนี้อยู่กับเราทุกวันนี้หลายกลุ่ม – น่าเศร้าแต่เป็นเช่นนั้น ตึกสวยๆ การนมัสการสวยๆ และผู้รับใช้ที่มีการศึกษาพร้อมกับเครื่องแต่งตัวและผังรายการทางศาสนาของเขา การลุกขึ้นยืนและนั่งลง คำพูดสวยๆและ “การร้องเพลงเปิด” และ “การร้องเพลงปิด” การประชุมนมัสการไม่จำเป็นต้องทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัย พระองค์ทรงอยากได้การนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

คำอวยพรทิ้งท้าย

ข้อ 11: “ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์” เปาโลกำลังเริ่มกลัวว่างานของเขา กำลังจะสูญเปล่าว่าเขาได้ลงแรงและเสียสละไปโดยเปล่าประโยชน์ในพันธกิจที่เขาได้ทุ่มเทเพื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น เปาโลเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตน เขามีความรู้สึกลึกซึ้งแก่เหล่าผู้ที่เปลี่ยนความเชื่อของเขาในพระคุณของพระเจ้า เขารู้สึกแบบเดียวกันเกี่ยวกับคริสตจักรทุกแห่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้เขาไปก่อตั้ง “ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจ และกำชับท่านทุกคน **ตั้งบิดากระทำต่อบุตร**” (1 ธส. 2:11) เปาโลรู้สึกต่อเหล่าผู้ที่เปลี่ยนความเชื่อของเขาเหมือนกับที่บิดาคนหนึ่งรู้สึกต่อลูกๆของตน ความกลัวที่เขากล่าวถึงตรงนี้ไม่ใช่เพื่อตัวเขาเอง แต่เพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่แคว้นกาลาเทีย ใจของเขาโหยหาพวกเขา และร้อนรนเพื่อคนเหล่านั้นเหมือนกับใจของพ่อที่รักลูกๆของตน

ข้อ 12: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้ว เหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย” สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวจริงๆแล้วก็คือ: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านจงกลายเป็นเหมือนกับที่ข้าพเจ้าเป็น เพราะว่าข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนกับที่พวกท่านเป็นแล้ว” เปาโลได้ละทิ้งตำแหน่งสูงของเขาในฐานะยิวคนหนึ่ง เขาเกิดมาในครอบครัวสูงศักดิ์มากๆ... เขาต้องเสียอะไรไปเยอะมากเพื่อที่จะละทิ้งตำแหน่งของเขาในฐานะยิวคนหนึ่งภายใต้พระราชบัญญัติ เขาได้มารับตำแหน่งของตนกับผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้นที่แคว้นกาลาเทียแล้วในฐานะพวกคนบาป – ไร้ความหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และสมควรตกนรก เขาได้มารับตำแหน่งของตนร่วมกับพวกเขาแล้วโดยพึ่งพาแต่พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นเพื่อความรอด... พระคุณที่ไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีกเลย แต่บัดนี้ผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นกำลังละทิ้งตำแหน่งของตนภายใต้พระคุณและกำลังหันไปสู่อำนาจเดิมของเปาโลภายใต้พระราชบัญญัติเสียแล้ว ในสายตาของเปาโล พวกเขาถึงเผลอเกิน! เขารับรองคนเหล่านั้นว่าเขาไม่ได้กำลังขอความเห็นใจ เพราะเขากล่าวว่า “ ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย”

ข้อ 13 และ 14 “ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังพูดถึงการบาดเจ็บที่เป็นผลมาจากการที่เขาถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา เมื่อเขาถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะถูกคิดว่าตายแล้ว (กิจการ 14:19-20; 2 คร. 12:1-10) เขาคงได้รับบาดเจ็บสาหัส อาจจะเป็นแผลเหวอะหวะและมีแผลเป็นเพราะประสบการณ์อันเลวร้ายในครั้งนั้น เพราะถูกหินขว้างต่อนั้น เขาจึงไม่ได้ออกเดินทางไปประกาศตามที่ตั้งใจไว้ แต่หันไปหาชาวแคว้นกาลาเทียและประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาแทน ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นมีหลายสิ่งให้สำนึกบุญคุณ เพราะความอ่อนแอในเนื้อหนังของเปาโล พวกเขาจึงได้ยินข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรก ตอนนั้นเปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าเมื่อเขามาหาพวกเขาเป็นครั้งแรกในสภาพอ่อนแอ โดยประกาศพระคุณล้วนๆของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ไล่เขาไปเสียเพราะความอ่อนแอต่างๆของเขา พวกเขาไม่ได้รังเกียจหรือปฏิเสธเขาเพราะการบาดเจ็บของเขา แต่พวกเขาได้ต้อนรับเขาไว้ด้วยผู้ส่งสารของพระเจ้า พวกเขาต้อนรับเขาราวกับว่าพวกเขาได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์... พวกเขาเทิดทูนเขาราวกับเป็นพระเจ้า! (เขาคงไม่ยอมให้คนเหล่านั้นทำถึงขนาดนั้น หากพวกเขาพยายามจะทำแบบนั้น)

ข้อ 15 “ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่าน ก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า”

ผมได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนไปแล้วว่าเปาโลถูกทุบตีอย่างทารุณ ถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองลิสตรา เพราะถูกคิดว่าตายแล้ว ดูเหมือนว่าเขาได้รับบาดเจ็บสาหัสที่ดวงตา ซึ่งการบาดเจ็บนี้ไม่เพียงส่งผลต่อการมองเห็นของเขา เท่านั้นแต่ยังทำให้ใบหน้าของเขาไม่น่าดูอีกด้วย เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลว่า “ปฏิเสธ” ในข้อ 14 มีความหมายตรงตัวว่า “ถ่มน้ำลายรด” นี่บ่งบอกว่าใบหน้าของเปาโลดูน่ารังเกียจอย่างแน่นอน และคนเหล่านั้นที่มองดูเขาก็คงอยากหันหนีไปเสีย พวกเขาคงไม่ยอมฟังข่าวสารของชายผู้หนึ่งที่ถูกทำให้เสียโฉมและมีแผลเป็นขนาดนั้น กรูณาอ่านอิสยาห์ 52:13-14 และอิสยาห์ 53:2-4

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าเปาโลมี “หนามในเนื้อ” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านเชื่อว่าหนามนี้คือการมองเห็นของเปาโล ว่าเขาเกือบตาบอด และอาจเป็นไปได้ว่าการมองเห็นที่แย่งนี้ เป็นผลมาจากการถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา

ข้อ 16 “ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ” พยานแท้ของพระเจ้าในเรื่องพระคัมภีร์ทุกคนต่างทราบว่ามันง่ายขนาดไหนที่คนเหล่านั้นซึ่งออกปากว่าเป็นเพื่อนแท้จะหันเสียอย่างรวดเร็วและกลายเป็นศัตรูที่อฆาตและทำสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่พวกเขาเคยทำมาตลอด ความรักและความเคารพอาจเปลี่ยนเป็นความเกลียดชังและความเหยียดหยาม ครั้งหนึ่งชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นคงยอมควักตาของตนและยกตานั้นให้แก่เปาโล – แต่บัดนี้พวกเขาดูเหมือนกำลังกลายเป็นศัตรูของเขาเสียแล้วเพราะเขาไม่ยอมยอมขอมกับการถือบัญญัติของพวกเขา...เพราะเขาประกาศอย่างหนักแน่นและไม่โอนอ่อนผ่อนปรนเกี่ยวกับ*ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ* – โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ...เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน” (2 คร. 11:7-11) เปาโลมีความหนักใจเมื่อเขาเอ่ยคำเหล่านี้ในกาลาเทีย 4:16 ผมแทบจะได้ยินเสียงสั่นเครือของเขาขณะที่เขามองดูคนเหล่านั้นอย่างอ่อนโยนซึ่งแต่ก่อนนั้นพวกเขาได้เต็มใจต้อนรับข่าวสารแห่งพระคุณ ซึ่งพวกเขามีความสุขเหลือเกินใน*เสรีภาพ*แห่งพระคุณ ขณะที่เขามองดูคนเหล่านั้น... ผู้เป็นเหยื่อของพวกถือบัญญัติ... เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของพวกท่านไปแล้วหรือ? คือผู้ที่พวกท่านคงยอมควักตาของพวกท่านยกให้ ผู้ที่พวกท่านคงยกย่องราวกับเป็นพระเยซูคริสต์? ข้าพเจ้าเป็นศัตรูของพวกท่านเสียแล้วเพราะข้าพเจ้าไม่ยอมโกหกพวกท่านนั้นหรือ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ยอมยอมขอมและเทศนาความจริงเพียงครั้งเดียวหรือ? ข้าพเจ้าเป็นศัตรูของพวกท่านเพราะข้าพเจ้าประกาศความจริงโดยปราศจากความกลัว โดยไม่เห็นแก่หน้าใครหรือโอนอ่อนผ่อนตามหรือ?” คุณเชื่อใจได้เลยว่าอัครสาวกเปาโลไม่มีวันผันแปรไปจากข่าวสารแห่งกางเขนนั้นเพื่อรักษามิตรภาพกับใครหน้าไหน ไม่ว่าคุณนั้นจะเป็นใครก็ตาม หากเขายังมีชีวิตอยู่วันนี้ เขาก็จะเป็นเปาโลคนเดิม – เพราะว่าเขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ถูกมอบหมายพันธกิจโดยพระเจ้า ถูกส่งไปโดยพระเจ้า...ด้วยเหตุนี้เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐ นักเทศน์ทุกคนของ*พระเจ้า*ย่อมประกาศข่าวประเสริฐ พวกที่ถูกจ้งยอมเทศนาเพื่อเอาใจผู้คน เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้ายอมเทศนาเพื่อทำให้พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พอพระทัย

ข้อ 17 และ 18 “คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น”

ตามตัวอักษรแล้วเปาโลกำลังกล่าวว่า “คนเหล่านั้นแสวงหาพวกท่านด้วยใจร้อนรนในแบบที่ไม่ดีเลย ไม่เลย พวกเขาปรารถนาที่จะทำร้ายพวกท่านออกไปเสีย เพื่อที่พวกท่านจะแสวงหาพวกเขา แต่เป็นการดีที่จะถูกแสวงหาด้วยใจร้อนรนในแบบที่ดีทุกเวลา **และไม่ใช่แค่ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น**”

ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ เปาโลกล่าวแทบจะแบบเดียวกันแก่พวกเขาว่า “แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำயที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:12-15)

ผมกล่าวในที่ประชุมของผมบ่อยๆว่าไม่ใช่ทุกคนที่ยืนอยู่หลังธรรมาสันจะเป็คนักเทศน์ของพระเจ้า ไม่ใช่ทุกคนที่มีใบปริญญาจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมจะเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า ไม่ใช่ทุกคนที่สวมเสื้อคลุมสวยงามและมีปกคอเสื้อหันไปด้านหลังจะเป็นคนของพระเจ้า พญามารมีเหล่าผู้รับใช้ที่ได้รับการแต่งตั้งเหมือนกับที่พระเจ้าทรงมีเหล่าผู้รับใช้ที่ได้รับการแต่งตั้ง คุณเชื่อใจได้เลยว่าทุกคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ**ไม่ใช่**ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ซาตานเองก็แปลงตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง และด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เหล่าผู้รับใช้ของมันจะแปลงตัว (หรือดูเหมือน) เป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม... “ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” พญามารมีของปลอมราคาถูกสำหรับทุกสิ่งดีที่พระเจ้าได้ทรงจัดหาให้ในพระเยซูคริสต์โดยทางพระคุณ จงระวังผู้รับใช้ที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ – หรือที่ปน**สิ่งใดก็ตาม**กับพระคุณ เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าประกาศความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

พระราชบัญญัติและพระคุณอยู่ร่วมกันไม่ได้

ข้อ 19 และ 20 “ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน” จงยอมรับความจริงเถิด ท่านที่รัก สิ่งทีเปาโลกำลังกล่าวอยู่นั้นจริงๆแล้วก็คือ: “ข้าพเจ้าเกรงว่าพวกท่านชาวแคว้นกาลาเทียยังไม่ได้เกิดเต็มที่” เปาโลเกรงว่าพวกเขายังไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้าอย่างเต็มที่และอย่างสิ้นสุดใจ

มันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะเดินทางมาไกลแล้วที่จะแสดงให้เห็นสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง แต่ก็ยังไม่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง คุณไม่สามารถมองดูผู้คนและประกาศได้ว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง คุณไม่สามารถฟังคำพยานของพวกเขาและรับประกันได้ว่าพวกเขารอดแล้ว พญามารมีนั้นเหลี่ยมจัด – และถ้ามันทำให้คนบาปคนหนึ่งมาไม่ถึงความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก มันก็ดีใจสุดๆ พญามารมีสามารถส่งคนๆหนึ่งไปนรกในศาสนาได้ง่ายกว่านอกศาสนาตั้งเยอะ คนที่เคร่งศาสนา (แต่ไม่รอด) ก็กลับใจเชื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณยาก

กว่าคนๆหนึ่งที่ไม่เคยรู้อะไรเลยเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ กรูณาตั้งใจศึกษา 1 เธสะโลนิกา 2:7-11
จงสังเกตข้อความถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา

มันเป็นการยากสำหรับเปาโล (ในการเขียน) ที่จะทำให้ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ตระหนักว่าเขาเป็นห่วงพวกเขา
มากเพียงใด และเขาอยากอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพียงใดแทนที่จะเขียนจดหมายหาพวกเขา เขาnungเกี่ยวกับพวกเขาและ
เป็นกังวลเกี่ยวกับพวกเขามากๆ

ข้อ 21 “ท่านที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด” นี่คือนิยาม
หนึ่งของเปาโล เขากำลังเตือนความจำชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ว่าเมื่อพระราชบัญญัติถูกประทานให้ที่ซีนาย ประชากร
เหล่านั้นก็อยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากๆ ตอนที่พระราชบัญญัติถูกประทานให้บนภูเขาซีนาย มีฟ้าร้องและฟ้าแลบและเมฆ
ทึบบนภูเขานั้น และเสียงแตรก็ดังสนั่นยิ่งนักจนประชากรทั้งปวงที่อยู่ในค่ายต่างกลัวตัวสั่น ภูเขาซีนายก็เต็มไปด้วยควันพ
ระพระเยโฮวาห์ได้เสด็จลงมาบนภูเขานั้นในไฟ และควันนั้นก็ลอยขึ้นดุจควันของเตาไฟ ภูเขาทั้งลูกก็สั่นสะเทือน จงอ่าน
อพยพ 19:16-18 คนชาติอิสราเอลทั้งสิ้นได้เป็นประจักษ์พยานถึงฟ้าร้องและฟ้าแลบเหล่านั้น และได้ยินเสียงแตรนั้น พวกเขา
ได้เห็นภูเขาพ้นควันออกมา และเมื่อพวกเขาเห็นมันพวกเขาก็ถอยออกไปและยืนอยู่แต่ไกล พวกเขากล่าวแก่โมเสสว่า
“ท่านจงพูดกับพวกข้าพเจ้าเถิด และพวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย **เกรงว่าพวกข้าพเจ้าจะ
ตาย**” อ่านอพยพ 20:18-19

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “นี่หรือคือสิ่งที่พวกท่านอยากได้? นี่หรือคือสิ่งที่พวกท่านกำลัง
กลับไปหา? หลังจากได้ลิ้มรสพระคุณของพระเจ้าแล้ว หลังจากได้เพลิดเพลินกับเสรีภาพแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า
แล้ว พวกท่านปรารถนาที่จะกลับไปหาเสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เมฆทึบ ภูเขาสั่นสะเทือน... ควันนั้นหรือ? นี่หรือคือสิ่งที่พวก
ท่านอยากได้?” ฮาเลลูยา! ช่างเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้รู้ว่าเหล่าผู้เชื่อทุกวันนี้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ!

“และต่อมาในรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องและฟ้าแลบ และมีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตร
ดังสนั่น จนประชากรทั้งปวงที่อยู่ในค่ายก็กลัวจนตัวสั่น และโมเสสก็นำประชากรออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า และพวกเขา
มายืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขาซีนายมีควันกลุ่มรุ่มล้อมอยู่ทั่วไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นในกองเพลิง
และควันไฟนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ และภูเขาก็ตะถันหวั่นไหวไปหมด” (อพยพ 19:16-18) ฮาเลลูยา
สำหรับพระคุณ! ขอขอบคุณพระเจ้า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความ
ชอบธรรม” (โรม 10:4)

ในหนังสือกาลาเทียคำถามที่เปาโลกำลังถามอยู่นั้นไม่ใช่คำถามเรื่องพระราชบัญญัติและพระคุณ – แต่เป็นคำถาม
จริงจังที่มีมาช้านานเรื่องที่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติหรือพระคุณ มันจะเป็นพระราชบัญญัติและพระคุณไม่ได้ – เพราะ
ว่าพระคุณและพระราชบัญญัติปนกันไม่ได้ มันต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง การที่คนๆหนึ่งจะเป็นพยานว่าเขาได้รับความ
รอดโดยพระคุณ แต่ต้องรักษาตัวไว้โดยการประพฤติ นั่นก็เป็นการปฏิเสธพระคุณ พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมา
นั้นสอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม
และตามทางพระเจ้า (ทิตัส 2:11-15) เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนบาปให้รอด พระองค์ก็ทรงใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ในใจ
ของคนบาปและทรงตั้งขั้นเรียนขึ้นในใจนั้น โดยมีพระคุณของพระเจ้าเป็นครูผู้สอน... *พระคุณของพระเจ้าสอนเรา* พระคุณ

ของพระเจ้าไม่ได้ช่วยเราให้รอดจากนั้นก็ทิ้งเราให้สู้ศึกของเราเอง พระคุณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายใน

เพื่อยกภาพประกอบ เปาโลใช้เรื่องของอับราฮัมและบุตรชายสองคนของเขา:

ข้อ 22-26: “เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท บุตรที่เกิดจากทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาศิ나이 คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาศิ나이ในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งปวง”

เปาโลมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะแก้ไขความเข้าใจผิดๆของผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ที่ถูกทำให้สับสนโดยพวกถือบัญญัติ เขาย้อนกลับไปยังเรื่องราวในพระคัมภีร์และใช้อับราฮัมเป็นภาพประกอบ เขาเตือนความจำชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ว่าอับราฮัมมีภรรยาสองคน – หญิงทาสคนหนึ่งและภรรยาตัวจริงของเขา นางซาร่าห์ เขาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนางฮาการ์ (หญิงทาสชาวอียิปต์) กับนางซาร่าห์ภรรยาแห่งพระสัญญา ภรรยาที่พระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัม เปาโลเปรียบเทียบนางฮาการ์ว่าเป็นเหมือนกับพระราชบัญญัติ และเปรียบเทียบนางซาร่าห์ว่าเป็นเหมือนกับพระคุณของพระเจ้า จากนั้นเขาก็กล่าวถึงบุตรชายสองคนนั้น... อิชมาเอลบุตรของหญิงทาสีนั้น (เกิดตามเนื้อหนังโดยความประสงค์ของมนุษย์) และอิสอัค บุตรแห่งการอัครจรรยาที่เกิดอย่างเหนือธรรมชาติโดยพระสัญญา – พระสัญญาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงโกหกไม่ได้

พระเจ้าไม่ทรงมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการเกิดของอิชมาเอล คุณทราบเรื่องราวตามที่เล่าไว้ในหนังสือปฐมกาล นางซาร่าห์เตือนความจำอับราฮัมว่าพระเจ้าทรงลืมนพระสัญญาของพระองค์เสียแล้วว่าบุตรชายคนหนึ่งจะเกิดมาแก่พวกเขา ด้วยเหตุนี้นางซาร่าห์จึงเสนอแนะให้อับราฮัมเข้าหานางฮาการ์และบางทีนางจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เขาได้ แทนที่จะฟังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ อับราฮัม (เหมือนอาดัม) กลับฟังภรรยาของตนและกระทำตามที่นางเสนอแนะ ด้วยเหตุนี้อิชมาเอลจึงเกิดตามเนื้อหนัง ขณะที่อิสอัคเป็นบุตรแห่งพระสัญญา

จากนั้นเปาโลกล่าวว่า “หญิงสองคนนี้ คือ นางฮาการ์และนางซาร่าห์และบุตรชายทั้งสองคนของพวกนาง คือ อิชมาเอลและอิสอัค เป็นเรื่องราวเปรียบเทียบ พวกเขามีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณ และเรื่องราวนี้ถูกให้ไว้เพื่อสอนเรา” เปาโลคือผู้ที่กล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี การอบรมในเรื่องความชอบธรรม” (2 ทธ. 3:16) หญิงสองคนนี้และบุตรของพวกนางเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระราชบัญญัติและพระคุณ เปาโลใช้เรื่องราวเปรียบเทียบนี้เพื่อให้ภาพประกอบข้อความของตนเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก

เรื่องราวของนางฮาการ์และนางซาร่าห์กับบุตรสองคนของพวกนางไม่ได้ถูกใส่ไว้ในพระคัมภีร์เพื่อให้ที่เต็ม มันถูกบันทึกไว้เพื่อสอนบทเรียนฝ่ายวิญญาณ พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอิชมาเอลเกิดมาตามความประสงค์ของเนื้อหนัง และข้อเท็จจริงเรื่องกำเนิดของเขาก็เปิดเผยถึงความล้มเหลวอันเลวร้ายและความอ่อนแอในเนื้อหนังของอับราฮัม มันเป็นในเนื้อหนังที่อับราฮัมพยายามที่จะช่วยพระเจ้าทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ เพราะอับราฮัมเป็นเนื้อหนัง เขาจึงเลิกล้มหวังเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าบุตรคนหนึ่งจะเกิดมาซึ่งเชื้อสายนั้นจะมาผ่านทางบุตรคนนั้น เพราะเนื้อหนังอับรา

ฮัมจึงไม่สามารถเชื่อพระเจ้าได้อย่างเต็มที่เกี่ยวกับพระสัญญา นั้น เพราะเห็นว่าตนและนางซาร่าห์เริ่มแก่แล้วและพระเจ้ายังไม่ประทานบุตรชายให้แก่พวกเขา แต่พระเจ้าได้ทรงให้คำสัญญาหนึ่งแก่อับราฮัมแล้ว – และพระองค์ทรงสามารถรักษาคำสัญญานั้นได้ อับราฮัมตัดสินใจว่าตนจะช่วยพระเจ้าโดยการเข้าไปหลับนอนกับนางฮาการ์หญิงทาสคนนั้น – สัญลักษณ์ของการตกเป็นทาส สัญลักษณ์ของการสงสัยและความล้มเหลว ... ความล้มเหลวที่จะไว้วางใจพระเจ้า เปาโลใช้ความล้มเหลวของอับราฮัมและยกภาพประกอบความพยายามของมนุษย์ที่จะเอาใจพระเจ้าโดยการงานแห่งเนื้อหนัง นางฮาการ์เป็นตัวแทนของพระราชบัญญัติ อิซมาเอลเป็นตัวแทนของการงานแห่งเนื้อหนัง ซึ่งแน่นอนว่านำมาซึ่งการตกเป็นทาสเสมอ เปาโลชี้ให้เห็นต่อไปอีกว่านอกเหนือจากนางซาร่าห์และนางฮาการ์และบุตรชายสองคนของพวกนางแล้ว ยังมีพันธสัญญาสองแบบเข้ามาเกี่ยวข้องอีกด้วย: พันธสัญญาแห่งพระราชบัญญัติแห่งภูเขาซีนาย และพันธสัญญาแห่งพระคุณซึ่งมีจุดเริ่มต้นที่ภูเขาเกลโกธาเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน จากนั้นเขากล่าวถึงเมืองสองเมือง – กรุงเยรูซาเล็มในสมัยของเปาโล และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ... ที่อาศัยนิรันดร์ของเหล่าผู้ที่ถูกไถ่แล้ว เจ้าสาวของพระคริสต์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นในภาพประกอบของเปาโล เรามีหญิงสองคน (นางฮาการ์และนางซาร่าห์) บุตรชายสองคน (อิซมาเอลและอิสอัค) พันธสัญญาสองแบบ (พระราชบัญญัติและพระคุณ) ภูเขาสองลูก (ซีนายและเกลโกธา) เมืองสองเมือง (กรุงเยรูซาเล็มแห่งโลกนี้และนครขาวดุจมุกนั้น กรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่ยอห์นเห็นลงมาจากพระเจ้าออกมาจากสวรรค์) เปาโลชี้ให้เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในรายละเอียดเพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก กับความพยายามที่จะได้รับความรอดโดยพระคุณบวกการประพฤติตามพระราชบัญญัติ นางฮาการ์ อิซมาเอล ภูเขาซีนาย และกรุงเยรูซาเล็มแห่งโลกนี้ล้วนเป็นภาพของพระราชบัญญัติ นางฮาการ์เป็นทาส และในความหมายฝ่ายวิญญาณพระราชบัญญัติก็ทำให้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติตกเป็นทาส สิ่งที่ทำให้เปาโลประหลาดใจก็คือ การที่ใครสักคนจะหันกลับไปหาพระราชบัญญัติโดยรู้ยู่ว่าพระราชบัญญัตินำมาซึ่งการตกเป็นทาสขณะที่พระคุณนำมาซึ่งเสรีภาพ “...จากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส” (กท. 4:24)

แต่เปาโลไม่ได้หยุดตรงนี้ เขากล่าวต่อไปว่าพระราชบัญญัติซึ่งได้ถูกประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนายไม่สามารถปลดปล่อยใครให้เป็นอิสระได้... ไม่เคยปลดปล่อยใครให้เป็นอิสระ...และจะไม่มีวันปลดปล่อยใครให้เป็นอิสระได้เลย พระราชบัญญัติแห่งซีนายนำมาแต่การตกเป็นทาสเท่านั้น (กท. 4:24) บางทีเปาโลอาจมองไปที่กรุงเยรูซาเล็มและถามชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “สภาพของกรุงเยรูซาเล็มตอนนี้เป็นยังไง? มองไปที่กรุงนั้นสิ! มันเคยเป็นนครที่น่าภูมิใจ เมืองหลวงแห่งปาเลสไตน์ ที่ประทับของกษัตริย์ดาวิดผู้เกรียงไกร... เป็นที่น่าอิจฉาของชาวโลกในสมัยของซาโลมอน ดูที่กรุงเยรูซาเล็มตอนนี้สิ!” ในสมัยของเปาโลกรุงเยรูซาเล็มถูกรอบครองโดยอำนาจคนต่างชาติคือโรม --- ถูกพรวดไปจากอิสราเอล มันกลายเป็นที่นั่งของผู้ว่าราชการชาวโรมัน! และเพราะเหตุใดนะหรือ? เพียงเพราะว่าอิสราเอลพยายามที่จะถูกเก็บรักษาโดยพระราชบัญญัติ...และล้มเหลว พวกเขาละเมิดบัญญัติทุกข้อที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา “...นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนาย... ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่” (กท. 4:25) นางฮาการ์ซึ่งเป็นทาสให้กำเนิดได้แต่ลูกทาส พระราชบัญญัติของโมเสสไม่อาจทำให้นางฮาการ์เป็นอิสระได้ พระราชบัญญัติของโมเสสไม่อาจทำให้อิซมาเอลเป็นอิสระได้ และไม่อาจทำให้เขาเป็นทายาทแห่งพระสัญญาได้ด้วย ภูเขาซีนายไม่ได้ส่งสารที่นำความหวังมาสู่อิสราเอล – ซีนายสร้างแต่การตกเป็นทาสเท่านั้น พันธสัญญาแห่งการประพฤติดของพระเจ้าไม่ได้หยิบบั้นความ

รอดนรินทร์และเสรีภาพให้แก่ชนชาติอิสราเอล มีแต่การพิพากษา การตกเป็นทาส การปรับโทษเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงถามเสียงดังว่า “จงบอกข้าพเจ้าเถิด ท่านทั้งหลายที่ปรารถนาที่จะอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านทั้งหลายจะหยุดสักครู่และยอมให้ข้าพเจ้าบอกพวกท่านได้ไหมว่าจริงๆแล้วพระราชบัญญัติคืออะไรและจริงๆแล้วพระราชบัญญัติทำอะไรกันแน่?”

หลังจากเปาโลได้แสดงให้เห็นแล้วว่าพระราชบัญญัติไม่อาจนำมาซึ่งเสรีภาพ แต่นำมาซึ่งการตกเป็นทาสเท่านั้น เขาก็ร้องเสียงดังว่า “แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งปวง!” (กท. 4:26) พระราชบัญญัตินำมาแต่ความกลัว พระคุณของพระเจ้านำมาซึ่งสันติสุขและความมั่นใจ และความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู เปาโลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีดมืด และถึงที่ลมพายุ และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า “แม้แต่สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้น ก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย” สิ่งที่เราเห็นนั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น”) แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาไซโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล” (ฮบ. 12:18-24)

เปาโลกล่าวปิดท้ายเรื่องราวเปรียบเทียบนี้โดยกล่าวว่า:

ข้อ 27-31 “เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงให้ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก’ ฟีน้องทั้งหลายบัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘จงไล่ทาสกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้’ เหตุฉะนั้น ฟีน้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท”

ผมขอเตือนความจำคุณว่าอิซมาเอล บุตรชายของนางฮาการ์ เป็นบุตรหัวปีในต้นตอของอับราฮัม พระราชบัญญัติถูกประทานให้ก่อน พระคุณและความจริงถูกเปิดเผยทีหลังในพระเยซูคริสต์ “เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17) บุตรหัวปีของอับราฮัม (อิซมาเอล) ถูกกีดกันออกไปเสียแล้ว บุตรที่ทรงสัญญาไว้ (อิสอัค) ผู้ที่พระเจ้าส่งมาโดยฤทธิ์เดชอัศจรรย์ เป็นทายาทแห่งพระสัญญา ดังนั้นพระราชบัญญัติซึ่งมาก่อนจึงไม่อาจช่วยให้รอดได้ และจำเป็นที่มันต้องถูกละทิ้งเสียในฐานะเป็นวิธีที่นำมาซึ่งความรอด การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม และการไถ่ เราต้องรับความรอดโดยพระคุณ และพระคุณเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้สิ่งทีมาก่อนจึงกลายเป็นสิ่งที่อยู่ท้ายสุด และสิ่งที่อยู่ท้ายสุดจึงกลายเป็นสิ่งที่มาก่อน ภรรยาที่เป็นหมั้น คือ นางซาร่าห์ (ที่พระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัม) ซึ่งกลายเป็นหญิงมีบุตรได้ขับไล่หญิงทาสนั้นออกไปเสีย คือสตรีแห่งเนื้อหนัง พระคุณมีอำนาจเหนือกว่าพระราชบัญญัติ ดังนั้นเปาโลจึงปิดท้ายส่วนนี้แห่งข้อความของตน (ข้อสนับสนุนความรอดโดยพระคุณผ่านทาง

ความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก) โดยกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกเราคือบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค พวกเราไม่ใช่บุตรเพราะพระราชบัญญัติ เราเป็นบุตรเพราะพระสัญญานั้น” จากนั้นเขาก็ชี้ให้เห็นต่อไปอีกว่า “แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘**จงไล่ทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้!**’”

ท่านที่รักเห็นไหมว่า... พระราชบัญญัติและพระคุณอยู่ร่วมกันไม่ได้ ทั้งสองเป็นทายาท่วมกันไม่ได้ ต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง-- และพระคัมภีร์กล่าวว่า “**จงไล่หญิงทาสนั้นออกไปเสีย! จงไล่นางฮาการ์ออกไปเสีย! จงไล่เอีฉมาเอลออกไปเสีย!** เขาจะเป็นทายาท่วมกับบุตรของหญิงไทไม่ได้” **เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท!**” พวกเราไม่ใช่บุตรของพระเจ้าเพราะพระราชบัญญัติ พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก!

ท่านที่รัก ผมขอเตือนความจำคุณว่าตามที่พระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้ากล่าวไว้ สิ่งต่างๆ ทุกวันนี้ก็เป็นเหมือนในสมัยที่เปาโลกล่าวถ้อยคำอันจริงจังเหล่านี้ พวกลูกหลานเหลนโหลนของพวกถือบัญญัติและพวกนับถือศาสนายิวในสมัยของเปาโลยังอยู่กับเราเหมือนเดิม พวกเขาข่มเหงเหล่านักเทศน์ที่เทศนาเรื่องพระคุณล้วนๆ พวกเขาต่อต้านข่าวสารเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก พวกเขาชอบเพิ่มสิ่งที่ “ต้องทำ” และ “ห้ามทำ” ต่างๆ อยู่เสมอ พวกเขาต้องวางมือบนตัวคุณ พวกเขาต้องให้สัตยาบันตามสูตรของพวกเขาและคุณต้องลงนามรับรองกฎต่างๆ แห่งหลักคำสอนของพวกเขามีฉะนั้นคุณจะต้องตกรรอกหนักใหม่แน่นอน! พวกเขาตะโกนเสียงดังยาวนานว่า “พระคุณ! พระคุณ! พระคุณของพระเจ้า! พระคุณที่จะอภัยโทษและชำระล้างภายใน พระคุณ! พระคุณ! พระคุณของพระเจ้า! พระคุณที่ยิ่งใหญ่เหนือบาปทั้งสิ้นของเรา” จากนั้นพอพวกเขาตะโกนคำว่า “พระคุณ!” เสร็จแล้ว พวกเขาก็เชิญคุณให้ลงนามรับรองบนเส้นประ เพื่อสัญญาว่าจะสัตย์ซื่อต่อแผนงานหนึ่ง นิยายหนึ่ง... และเพื่อที่จะแน่ใจว่าจะ “นำสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นมาไว้ในคลัง” และครอบครองพื้นที่สิบแปดนิ้วบนม้านั่งในคริสตจักรตัวเดิมทุกครั้งที่คุณเปิด ไม่ว่าจะเมื่อไร เพื่ออะไร หรือใครจะเทศนาอยู่กับก็ตาม!

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านควรหยุดคิดสักครู่และถามตัวเองว่า “ฉันกำลังสนับสนุนผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งเทศนาพระคุณใหม่? หรือผู้ถือบัญญัติคนหนึ่งที่ตั้งกฎต่างๆ และบัญชาเหล่าสมาชิกของเขาให้เชื่อฟังกฎเหล่านั้น?” ไม่! ไม่! สิ่งต่างๆ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่จุดเดียนับตั้งแต่สมัยของเปาโล การต่อต้านที่ร้ายกาจที่สุดที่ผมเคยเจอจากคนกลุ่มใดคือ เพราะการที่ผมเทศนาเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก! ไม่มีสักสิ่งเดียวที่มนุษย์คนใดจะทำได้เพื่อช่วยพระเจ้าในการช่วยตนให้รอดได้ หรือเพื่อให้ตัวเองได้รับความรอดที่ดีขึ้น ความรอดคือองค์พระผู้เป็นเจ้า... “พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย อันที่เป็นหวังแห่งสง่าราศี” “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์!”

ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่ผู้รับใช้ประเสริฐบางท่านจะเทศนาถ้อยคำเหล่านี้ในเช้าวันอาทิตย์: “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโต **สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง** แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16-17) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่ได้

และไม่สามารถทำให้คนบาปเป็นคนชอบธรรมได้ก็ไม่ใช่เครื่องหมายที่บอกว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นความล้มเหลว หรือว่าพระราชบัญญัตินั้นอ่อนแอ พระราชบัญญัติเป็นสิ่งบริสุทธิ์... แต่มันไม่สามารถช่วยคนบาปให้รอดได้ มันไม่ได้ถูกประทานไว้เพื่อช่วยคนบาปให้รอด พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติเพื่อพิสูจน์ให้มนุษย์เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถรอดโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติได้... พิธีกรรมต่างๆ การถือวันสำคัญต่างๆ การประชุมกัน วันสะบาโตทั้งหลาย ฯลฯ พระราชบัญญัติถูกประทานไว้เพื่อชี้ให้เห็นความร้ายกาจยิ่งนักของบาปและความเสื่อมทรามอย่างหาที่สุดไม่ได้ของมนุษย์ พระราชบัญญัตินั้นสมบูรณ์แบบ พระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ มนุษย์ไม่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ไม่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้มนุษย์ธรรมดาจึงไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้ พระราชบัญญัตินั้นชอบธรรม มนุษย์ไม่ชอบธรรม พระราชบัญญัติไม่สามารถแสดงความเมตตาต่ออาชญากรผู้มีความผิดและถูกปรับโทษได้ “ทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า... ไม่มีคนชอบธรรมสักคนบนแผ่นดินโลกที่ทำดีและไม่ทำบาป...ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” ด้วยเหตุนี้เราทุกคนจึงล้วนมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า พระราชบัญญัติทำได้แต่ให้การปรักปรำเราและร้องออกมาว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย!” “ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่ง!” (กท. 3:10) ดังนั้นผู้ใดที่ละเมิดพระบัญญัติข้อเล็กน้อยที่สุดจึงต้องถูกปรับโทษโดยพระบัญญัติข้อนั้นที่เขาได้ละเมิดเนื่องจากเราทุกคนล้วนละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระราชบัญญัติจึงปรับโทษทุกคน เราทุกคนล้วนเป็นเหมือนแกะที่หลงหายไป – แต่ฮาเลลูยา! พระเจ้าได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนไว้บนพระเยซูแล้ว! ดังนั้น... ในพระคริสต์โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ เราจึงกลายเป็นบุตรของพระเจ้า ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับกลไกซึ่งเป็นที่ๆบาปทั้งหลายของเราถูกจัดการแล้วโดยพระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารีและไม่มีบาป!

“จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้!” ความรอดเป็นของขวัญ วิธีเดียวที่จะรับเอาของขวัญสักชิ้นและทำให้มันเป็นของคุณเองก็คือ รับมัน (ด้วยการขอพระคุณ) จากผู้ให้มัน พระเจ้าทรงรักคนบาปทั้งหลายเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันโหดร้ายนั้นและปรับโทษแทนเราบนกลไก เพื่อที่เราทั้งหลายโดยการต้อนรับพระองค์จะได้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราทั้งหลายที่ต้อนรับพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:12-13)

ผมได้ค้นพบว่าการศึกษาต่อไปนี้น่าสนใจและมีประโยชน์มากๆ กรุณาอ่านข้อเหล่านี้ทั้งหมดและศึกษาพวกมันอย่างตั้งใจ ข้อเหล่านี้กล่าวถึงพระราชบัญญัติและพระคุณ:

1. ภายใต้พระราชบัญญัติมีมานที่กันแบ่ง (อพย. 26:33)
พระคุณนำมาซึ่งมานที่ขาด (ฮบ. 10:19-22)
2. พระราชบัญญัติลบคนบาปออกไป (อพย. 32:33)
พระคุณลบบาปของคนบาปออกไป (คส. 2:14)
3. พระราชบัญญัติสาปแช่งผู้กระทำผิด (กท. 3:10)
พระคุณปกคลุมผู้กระทำผิด (รม. 4:7)
4. พระราชบัญญัติร้องออกมาว่า “จงประพฤติตาม ---และมีชีวิตอยู่!” (พบญ. 8:1)
พระคุณร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว! เสร็จสิ้นแล้ว! จงต้อนรับพระเยซูและมีชีวิตอยู่!” (ยน. 19:30; ยน.

1:12)

5. พระราชบัญญัติร้องออกมาว่า “ทุกปากจะถูกหุบเสีย” (รม. 3:19)
พระคุณเชิญชวนว่า “ทุกปากจงเปิดออก...คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน” (รม. 10:9) “ผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)
6. พระราชบัญญัติแสดงความโปรดปรานแก่คนดี (สภษ. 12:2)
พระคุณของพระเจ้าแสดงความเมตตาและความโปรดปรานแก่คนเลว คนอธรรม (อฟ. 2:1-6)
7. พระราชบัญญัติถูกจารึกไว้บนแผ่นหิน... ปรากฏภายนอก (2 คร. 3:3)
พระคุณถูกจารึกไว้บนหัวใจ... ปรากฏภายใน... พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย (คส. 1:27; 3:3; 2 คร. 3:3)
8. พระราชบัญญัติกล่าวว่า “พระองค์ไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก” (พบญ. 5:22)
พระคุณให้คำมั่นแก่เราว่า “พระองค์ได้ตรัสทางพระบุตรของพระองค์” (ฮบ. 1:2)
9. พระราชบัญญัติได้ขีดขาดในข้อเรียกร้องของมัน (ยชว. 7:25)
พระคุณของพระเจ้าให้การคล้อยใจในพระพรของมัน (2 คร. 5:17)
10. พระราชบัญญัตินำมาซึ่งการพิพากษา (รม. 5:18)
พระคุณนำมาซึ่งการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (รม. 3:24)
11. พระราชบัญญัติร้องเสียงดังว่า “จงรักษาพระบัญญัติเหล่านี้ – ทุกข้อ ทุกรายละเอียด!” (ยก. 2:10)
พระคุณให้คำมั่นแก่เราว่าเราถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (1 ปต. 1:5)
12. พระราชบัญญัติเรียกร้องความรัก (พบญ. 6:5)
พระคุณของพระเจ้าสำแดงความรักออกมา (ยน. 3:16)
13. พระราชบัญญัติคล้อยใจคนบาปให้ทำบาป (รม. 7:8)
พระคุณของพระเจ้าขจัดบาปออกไปเสียจากคนบาป (มธ. 1:21)
14. ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวไว้ การเข้าใกล้พระเจ้าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ (อพย. 20:21)
ในพระคุณ การเข้าใกล้พระเจ้าเป็นเรื่องที่รับประกันได้ (อฟ. 2:13)
15. พระราชบัญญัติเรียกร้องความเชื่อฟัง – มิฉะนั้นไม่มีพระพร (พบญ. 28:1-2)
พระคุณนำมาซึ่งความเชื่อฟัง เพราะพระพรนั้น (1 ยน. 4:19)
16. พระราชบัญญัติร้องเสียงดังว่า “จงเอาหินขว้างบุตรน้อยหลงหายคนนั้น” (พบญ. 21:20-21)
พระคุณร้องออกมาว่า “จงเอาเสื้อคลุมอย่างดีที่สุดมาสวมให้บุตรน้อยหลงหายผู้นี้...
จงเอาลูกวัวอ้วนพึมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด!” (ลก. 15:20-22)
17. พระราชบัญญัตินำมาซึ่งความตาย (พบญ. 21:22-23)
พระคุณให้ความสงบและความมั่นใจแห่งสันติสุขแก่เรา (รม. 5:1)
18. พระราชบัญญัติแก้แค้น (อพย. 21:24)
พระคุณของพระเจ้าไถ่ถอน (กท. 3:13)

19. พระราชบัญญัติเรียกร้องการชำระตัวให้บริสุทธิ์ (ลนต. 11:44)
พระคุณมอบการชำระตัวให้บริสุทธิ์ (1 คร. 1:30)
20. เพราะพระราชบัญญัติ คนสามพันคนจึงถูกฆ่าตาย (อพย. 32:28)
เพราะพระคุณของพระเจ้า คนสามพันคนจึงได้รับความรอด (กจ. 2:41)
21. พระราชบัญญัติไม่เป็นที่น่าพอใจต่อจิตสำนึกผิดชอบ (ฮบ. 10:1-2)
พระคุณของพระเจ้าไม่มีวันล้มเหลวในการยกโทษและทางแก้บาปของมัน (ฮบ. 9:12-14; ฮบ. 10:10-14)
22. พระราชบัญญัติคือเสียงแห่งความหวาดกลัว (ฮบ. 12:18-21)
พระคุณของพระเจ้าคือเสียงแห่งพันธสัญญา การอวยพร สันติสุขและความอุ่นใจ (ฮบ. 12:22-24)
23. เมื่อพระราชบัญญัติถูกประทานให้ ใบหน้าของโมเสสก็ทอแสง และประชาชนก็หวาดกลัว (อพย. 34:30)
พระคุณที่พระเยซูคริสต์ทรงนำมานั้นดึงดูดผู้คนให้มาหาพระพักตร์ของพระเยซู (มก. 9:15)
24. พระราชบัญญัติเป็นแอกแห่งเครื่องถ่วงที่เป็นภาระหนัก (กท. 5:1)
พระคุณคือการเทียมแอกกับพระเยซู ซึ่งทำให้แอกนั้นง่ายและภาระเบา (มธ. 11:29-30)
25. พระราชบัญญัติก่อให้เกิดความร้อนรน (รม. 10:1-2) แต่ไม่มีความรอด (ฟป. 3:6; รม. 10:1-8)
พระคุณถ่ายทอดความร้อนรน และนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี
เพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว (ทต. 2:14; 1 ปต. 1:8)

ผมขอบคุณพระเจ้าเหลือเกินที่ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความชอบธรรม!” ข้อเท็จจริงเหล่านี้มีค่าประเสริฐต่อผม:

- เราเป็น “ที่ขอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รัก” (อฟ. 1:6)
- เราได้รับพระพร “ทุก ๆ ประการในสวรรค์สถาน” (อฟ. 1:3)
- เราได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า (1 ยน. 3:1)
- เราได้รับการช่วยให้พ้นจากพระพิโรธที่จะมานั้นแล้ว (1 ธส. 1:10)
- เราเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร (1 ธส. 1:4)
- เราได้รับการยกโทษจากพระเจ้าแล้ว (อฟ. 1:7) เพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32)
- เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (อฟ. 2:5)
- เราเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ (1 ปต. 2:5)
- เราถูกซ่อนไว้ในพระคริสต์ (คส. 3:3)
- เราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์โดยไม่พึ่งการประพฤติ (รม. 3:28)
- เราถูกรักษาไว้สำหรับพระเยซูคริสต์ (ยด. 1)
- ชีวิตนิรันดร์ถูกมอบให้แก่เราแล้วโดยพระเยซู (ยน. 10:28)
- เราอยู่ใกล้พระเจ้าโดยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ (อฟ. 2:13)
- เราถูกกำหนดไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์แล้ว (กจ. 13:48)

เรามีสันติสุขกับพระเจ้าแล้ว (รม. 5:1)

เราถูกทำให้มีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (อฟ. 2:5)

เราถูกไถ้แต่พระเจ้าโดยพระโลหิตของพระคริสต์ (วว. 5:9)

พระพรทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ของพระคุณ!

ผมได้แต่กล่าวว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานอันเหลือจะกล่าวของพระองค์!”

กาลาเทีย – บทที่ห้า

- 5:1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย
- 5:2 คุณเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านเข้าสู่หน้ตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย
- 5:3 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่เข้าสู่หน้ตทราบอิกกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤตตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น
- 5:4 ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย
- 5:5 เพราะว่า โดยพระวิญญูณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ
- 5:6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หน้ตหรือไม่เข้าสู่หน้ต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก
- 5:7 ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง
- 5:8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย
- 5:9 เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แบ่งติบฟูขึ้นได้ทั้งก่อน
- 5:10 ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตาม จะต้องได้รับโทษ
- 5:11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้เข้าสู่หน้ต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกขมเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว
- 5:12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวานท่านถูกตัดออกเสียเลย
- 5:13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด
- 5:14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’
- 5:15 แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป
- 5:16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง
- 5:17 เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูณ และพระวิญญูณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้
- 5:18 แต่ถ้าพระวิญญูณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ
- 5:19 แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก
- 5:20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ้อมดมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยากัน การโกรธกัน การทุ้มเถียงกัน การใฝ่สูง การแตกก๊กกัน
- 5:21 การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอานาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

5:22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ

5:23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย

5:24 ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้อาเนื่อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตริ้งไว้ที่กางเขนเสียแล้ว

5:25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย

5:26 เราอย่าถือตัว อย่ายั้วโทษะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

บทที่ห้าของหนังสือกาลาเทียเริ่มต้นการประยุกต์ใช้ความจริงที่เป็นหลักคำสอนเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในสื่อบทแรก เปาโลพยายามทุกวิถีทางเพื่อที่จะแสดงให้ชาวแคว้นกาลาเทียเห็นความโง่เขลาของการถูกจูงจูงไปมาโดยพวกครูสอนเท็จ พวกถือบัญญัติ และพวกคนที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ เขาทำทุกอย่างที่ทำได้ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา เพื่อชี้ให้เห็นว่าคนที่รอดแล้วโดยพระคุณก็ถูกรักษาไว้โดยพระคุณ พระเยซูไม่เพียงทรงเป็นผู้ริเริ่มเท่านั้น – พระองค์ยังทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จด้วย พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นอัลฟาเท่านั้น แต่ทรงเป็นโอเมกาด้วย... และทุกอย่างที่อยู่ระหว่าง เอและแซด เปาโลสรุปย่อดังนี้: “ท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ “ (คส. 2:10)

ข้อความจนถึงตอนนี้เป็นสื่อบทแรกของหนังสือกาลาเทียคือ ข้อความแห่งความรอดโดยพระคุณ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณ ชัยชนะโดยพระคุณ –และท้ายที่สุดคือ ความรอดของจิต ร่างกายและวิญญาณ – โดยพระคุณ เปาโลประกาศอย่างกล้าหาญว่าผู้เชื่อเป็นอิสระจากพระราชบัญญัติ (รม. 8:2) ผู้เชื่อตายแล้วต่อพระราชบัญญัติ (กท. 2:19) ผู้เชื่อได้รับการช่วยให้พ้นจากพระราชบัญญัติแล้ว (รม. 7:6) และเปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่า “**พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม**” (รม. 10:4) เขาสรุปข่าวสารของสื่อบทแรกโดยกล่าวว่า “**จงไล่ทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด... เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของทาสี (พระราชบัญญัติ) แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท (ลูกๆแห่งพระคุณ)**” (กท. 4:30-31)

เขาเริ่มต้นบทที่ห้าด้วยถ้อยคำอันประเสริฐเหล่านี้ “**เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย**”

จงสังเกตคำสุดท้ายของเนื้อหาส่วนที่เป็นหลักคำสอนของจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย: “เป็นไท!” ผู้เชื่อเป็นไทแล้ว... เขาถูกปลดปล่อยให้มีเสรีภาพแล้ว ผู้เชื่อได้รับการช่วยให้พ้นแล้วโดยพระผู้ช่วยให้พ้น พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนังและพญามาร นรกและความตายแล้ว ความรอดโดยพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าหมายถึงการรอดพ้นและอิสรภาพ ไม่มีการตกเป็นทาสในพระคุณ:

“เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยน. 8:36)

“และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยน. 8:32)

ใครบางคนอาจกำลังกล่าวว่า “อาจารย์กรีน ดูเหมือนนั้นจะทำให้เกิดการดำเนินชีวิตแบบเหลวไหลกนะ ดูเหมือนคุณกำลังยอมให้มีใบอนุญาตทำบาปได้” คุณเข้าใจผิดถนัดเลย!

“ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (รม. 8:14)

“พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เพลงสดุดี 23)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่อให้เข้าในวิถีต่างๆแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง พระเจ้าไม่เคยให้ใบอนุญาต ทำบาปแก่มนุษย์คนใด และการเทศนาเรื่องพระคุณล้นๆก็ไม่ได้อนุญาตผู้เชื่อทั้งหลายให้ทำบาปได้ ลูกพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงย่อมไม่ปรารถนาโลกธรรมอันอนาถา เราเป็นไทแล้วจริงๆ... ไม่ใช่เป็นไทเพื่อที่จะทำบาป แต่เป็นไทเพื่อที่จะปรนนิบัติพระเยซูเจ้าจากหัวใจ เพราะความรัก – ไม่ใช่เพราะความกลัว พระบัญญัติต่างๆ และการบังคับจิตใจ พระเจ้าไม่ทรงบังคับจิตใจลูกๆให้ปรนนิบัติพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ลูกทั้งหลายของพระเจ้าปรนนิบัติพระองค์เพราะพวกเขา รักพระองค์ เรารักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ผู้เชื่อตายแล้วต่อพระราชบัญญัติ – แต่มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า

จงสังเกตถ้อยคำของกาลาเทีย 5:1 “เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท *เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่น*” เปาโลแค่กำลังกล่าวตรึงนี้ว่า: “จงตั้งมั่น หนักแน่น อาย่อมจำนนเสรีภาพของพวกท่านแม้สักนิดเดียว!”

ผมเดินทางมานานกว่ายี่สิบแปดปีในงานประกาศข่าวประเสริฐของผม ผมได้อยู่ในคริสตจักรหลายแห่งที่ควรจะเป็นคริสตจักรเน้นหลักข้อเชื่อเดิมตามพระคัมภีร์ แต่ท่านที่รัก เหล่าสมาชิกผู้่น้อยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ พวกเขาถูกพันธนาการให้อยู่กับคนกลุ่มเล็กๆที่เห็นแก่ตัว สนใจแต่ตัวเองที่ตะโกนเสียงดังยาวเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า จากนั้นก็ยอมตกอยู่ใต้คำบัญชาต่างๆและข้อเรียกร้องต่างๆของนิกายนั้นหรือคณะนั้นที่พวกเขาเป็นสมาชิกอยู่ คริสเตียนบางคนตะโกนว่า “อิสระ! ไม่ขึ้นตรงต่อใคร!” แต่เมื่อคุณขุดลงไปใต้พื้นผิวคุณก็พบว่าพวกเขาไม่ใช่พวกอิสระ พวกเขามีกลไกของตัวเอง และผู้รับใช้ก็สั่งการและบัญชาเหล่าสมาชิก ตามที่พันธสัญญาใหม่กล่าว ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่โดยนักเทศน์ที่อยู่หน้าธรรมาสน์ นักเทศน์เป็นผู้ดูแล เป็นผู้นำ – แต่เขาต้องไม่บัญชา เขาจะต้องนำ และต้องไม่เป็น “เจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า” เขาจะต้องเป็น “แบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” ผู้รับใช้แท้ทุกคนคือผู้เลี้ยงคนรองขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คำตักเตือนที่ให้ไว้ในกาลาเทีย 5:1 เป็นสิ่งที่คนเหล่านั้นที่เปาโลกำลังเขียนถึงต้องการ ผู้เชื่อจำนวนมากที่นั่นถูกลองใจให้กลับไปหาพระราชบัญญัติเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการถูกข่มเหงและการสูญเสียสมาชิกครอบครัวและเพื่อนๆของตน พวกเขากำลังถูกกล่าวหาว่าเป็นคนไร้บัญญัติ – เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ มีความผิดโทษฐานทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโอกาส (ใบอนุญาต) ที่จะทำบาป แต่ทั้งๆที่พวกเขาโดนกล่าวหาหลายอย่างเช่นนั้น เปาโลก็เตือนสติพวกเขาให้ “ตั้งมั่นคงอยู่! อาย่อมยอมเพื่อที่จะรักษามิตรภาพของครอบครัวของท่าน เพื่อนๆของท่าน หรือเหล่าสายผู้เชื่อของท่าน จงตั้งมั่นอยู่ในเสรีภาพนั้นที่ท่านได้รับในพระคุณของพระเจ้าแล้ว อย่ากลับไปหาแอกแห่งการตกเป็นทาสที่ท่านได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทแล้ว!”

ข้อ 2-6 “ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านเข้าสู่หน้ตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่เข้าสู่หน้ตราบอิกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ **ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว** พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หน้ตหรือไม่เข้าสู่หน้ต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก”

พวกถือบัญญัติและพวกนับถือศาสนายิว – ครูเหล่านั้นที่มาภายหลังเปาโล – ยืนยันว่าพวกคนต่างชาติต้องกลายเป็นยิวและยอมอยู่ใต้พิธีเข้าสู่หน้ตตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสกล่าวไว้ เพื่อที่จะได้รับความรอด เปาโลต่อต้านคำ

สอนนี้และประกาศด้วยใจกล้าว่า “หากพวกท่านชาวแคว้นกาลาเทียยอมเข้าพิธีสูหนัตตามพระราชบัญญัติของโมเสส พวกท่านก็กลายเป็นลูกหนี้ที่จะต้องประพฤติตามพระราชบัญญัติทุกข้อและพวกท่านก็อยู่ใต้คำสาปแช่งและการปรับโทษของพระราชบัญญัติ! แล้วพระคริสต์จะทำประโยชน์อันใดแก่พวกท่านไม่ได้เลย หากพวกท่านหันไปหาการเข้าสู่หนัตเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความรอด จันั้นพวกท่านก็อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เป็นลูกหนี้ที่จะต้องประพฤติตามพระราชบัญญัติทุกข้อ!”

เปาโลเทศนาว่า “พวกท่านไม่สามารถรอดได้โดยพระราชบัญญัติและพระคุณ พวกท่านจะต้องรอดโดยพระราชบัญญัติหรือโดยพระคุณ... จะเอาสองสิ่งนี้มาปนกันไม่ได้ มันจะต้องเป็นพระคุณทั้งหมด หรือไม่มีก็ไม่มีเอาพระคุณเลย หากพวกท่านหมายพึ่งพระราชบัญญัติสำหรับการเป็นผู้ชอบธรรม พวกท่านก็พลาดไปจากพระคุณของพระเจ้าเต็มๆ และเสรีภาพที่มันนำมาให้ หากพวกท่านหันไปหาการเข้าสู่หนัตในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของความรอดของพวกท่าน พระคริสต์ก็ไม่ทรงมีผลอะไรต่อพวกท่านแล้ว ผู้ใดในพวกท่านชาวแคว้นกาลาเทียที่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม – หรือแสวงหาที่จะเป็นผู้ชอบธรรม – โดยพระราชบัญญัติของโมเสส ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว!”... เอาล่ะ! ใครบางคนกำลังกล่าวว่า “อาจารย์กรีน คุณยอมรับจริงๆ ใจใหม่ว่าเป็นไปได้ที่จะหล่นจากพระคุณ?”

ตามที่ข้อพระคัมภีร์ที่ผมเพิ่งอ่านกล่าวไว้ มีสิ่งที่เรียกว่าการหล่นจากพระคุณจริงๆ! แต่ความหมายของคำกล่าวที่ว่า “ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว” คืออะไรกัน? มีหลายนิยาย (และสมาชิกคริสตจักรและนักเทศน์หลายหมื่นคน) ที่สอนว่าคนที่ได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับการชำระอย่างแท้จริงแล้วในพระโลหิตนั้น ได้รับความรอดอย่างแท้จริงแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า สามารถหล่นจากพระคุณ สูญเสียความรอดของตนและตำแหน่งของตนในพระคุณ – และตกนรกหมกไหม้เป็นนิตย์ได้ พวกเขาบอกเราว่าเมื่อคริสเตียนคนใดเลิกประพฤติและดำเนินชีวิตเป็นคำพยานแห่งพระคุณ คนๆนั้นก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว

ผมไม่ได้กำลังพูดถึงหลักคำสอนเรื่องการหล่นจากพระคุณ หรือ “รอดครั้งหนึ่งก็รอดเป็นนิตย์” อย่างที่ใครบางคนพูดถึงชีวิตนิรันดร์ สิ่งที่ผมอยากชี้ให้เห็นตรงนี้ก็คือความจริงที่ว่าเปาโลกำลังพยายามชี้แจงชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ที่กำลังพยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน น่าสนใจที่คุณควรรู้ว่านี่เป็นที่เดียวในพระวจนะของพระเจ้าที่วลี “ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว” ถูกใช้... หรือคำพูดอื่นที่คล้ายอันนี้ซึ่งพูดถึงการหล่นไปจากพระคุณ ตรงนี้เราเรียนรู้ว่าทันทีที่ผู้เชื่อคนหนึ่งเริ่มประพฤติ เริ่มพยายามรักษาพระราชบัญญัติหรือเข้าสู่หนัตเพื่อที่จะรักษาตนให้รอดต่อไป คนๆนั้นก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว ยิ่งคนๆหนึ่งประพฤติเพื่อที่จะได้รับความรอดหรือรักษาตนให้รอดต่อไปมากเท่าไร คนๆนั้นก็ยิ่งหล่นจากพระคุณไปไกลมากเท่านั้น มันเป็นไปได้เลยที่จะปนการประพฤติกับการได้ เป็นไปได้ที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะหล่นไปจากพระคุณ แต่มันเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะหล่นไปจากการเป็นบุตรหากผู้เชื่อคนนั้นได้บังเกิดแล้วอย่างแท้จริงเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า เป็นบุตรคนหนึ่งอย่างแท้จริงของพระเจ้าผ่านทางการประพรมพระโลหิตของพระเยซูที่หัวใจ พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งพระโลหิตนั้น ทรงปกคลุมเราด้วยพระโลหิตนั้น – และทรงรักษาเราไว้โดยฤทธิ์เดชแห่งพระโลหิตนั้น กระบวนการนี้ทั้งสิ้นเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก

ผมประกาศอย่างสิ้นเชิงของผมว่าคริสเตียนควรทำดี กระทำการดีทั้งสิ้น เขาทำได้จริงๆ คริสเตียนไม่ควรไร้ผล (อ่านทิตัส 3:14) เราควรเกิดผลมากขึ้นเรื่อยๆ เราไม่ควรพึงพอใจกับสามสิบเท่า หรือหกสิบเท่า เราควรพากเพียรที่จะเกิดผลให้ได้ร้อยเท่า ... และตามที่ 1 โครินธ์ 3:11-15 กล่าวไว้ เป็นไปได้ที่ลูกของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วจะเข้าไปในสวรรค์ของ

พระเจ้าและเสียบำเหน็จของตนไปทั้งหมด! การประพุดิไม่ได้ช่วยเราให้รอด การประพุดิไม่ได้ช่วยเหลือในการช่วยเราให้รอด การประพุดิไม่ได้รับการรักษาเราให้รอดต่อไป การประพุดิไม่ได้ช่วยในการรักษาเราให้รอดต่อไป ตั้งแต่ต้นจนจบของประสบการณ์ที่แท้จริงกับพระเจ้า มันคือพระคุณล้วนๆโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก “แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่ใช่พระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป” (รม. 11:6)

หากมีสิ่งใดที่ชัดเจนและเข้าใจได้ในพันธสัญญาใหม่ มันก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติและพระคุณไม่ปนกัน ... ปนกันไม่ได้ มันคือพระคุณล้วนๆ – หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ พระคุณ – *โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก*

ผมรู้ใครบางคนกำลังถามคำถามที่ว่า “เกิดอะไรขึ้นกับผู้เชื่อคนหนึ่งที่หล่นจากพระคุณและกลับไปหาพระราชบัญญัติหรือการประพุดิเพื่อที่จะเป็นผู้ชอบธรรม?” คำตอบถูกบอกชัดเจนแล้วในข้อ 4 “ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย” สิ่งที่น่าทึ่งตรงตัวกล่าวตรงนี้คือ “ท่านทั้งหลายถูกตัดขาดจากพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายที่อยากเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านทั้งหลายหล่นไปไกลจากพระคุณแล้ว” สำนวนกรีกที่ถูกแปลโดยฉบับคิงเจมส์ให้เป็น “ไม่ได้มีผลอันใด” ถูกแปลในฉบับแก้ไข (Revised Version) (ไม่ใช่ฉบับ Revised Standard Version แต่เป็นฉบับ Revised Version) ว่า “ถูกตัดขาด... หรือถูกนำไปสู่ความว่างเปล่า” สำนวนเดียวกันนี้ถูกใช้โดยเปาโลในโรม 7:2 ซึ่งฉบับคิงเจมส์แปลเป็น “พ้นจาก” และฉบับ Revised Version แปลเป็น “ถูกปลด” อ่านโรม 7:6 ผลลัพธ์ของการพ้น (การถูกปลด) หรือการถูกตัดขาดจากพระคริสต์ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับความเป็นบุตรเลย ความหมายตรงนี้ก็คือนั่น ในระหว่างสมัยที่ผู้เชื่อคนนั้นกำลังประพุดิตามพระราชบัญญัติอยู่ พระคริสต์ก็กลายเป็นไม่มีผลอันใดเลย ตำแหน่งของผู้เชื่อคนนั้นในพระคริสต์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป แต่เสรีภาพของผู้เชื่อคนนั้นก็สูญหายไปและด้วยเหตุนี้ความชื่นชมยินดีของเขาก็สูญหายไปด้วย และหากผู้เชื่อคนนั้นยังดำรงอยู่ในสภาพนี้ต่อไป *บำเหน็จก็จะสูญไป* ความรอดเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ...โดยไม่ขึ้นตรงต่อการประพุดิตีใดๆเลย ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อในฐานะลูกคนหนึ่งที่เกิดใหม่แล้วจึงไม่สามารถถูกตัดขาดจากพระคริสต์ ถูกทำให้พ้นจากพระคริสต์ หรือถูกปลดจากครอบครัวของพระเจ้าได้ แต่สามัคคีธรรมของผู้เชื่อคนนั้นอาจถูกขัดจังหวะได้ คำพยานของเขาอาจถูกขัดขวางได้ บำเหน็จของเขาอาจสูญหายไปได้ ความชื่นชมยินดีของเขาอาจหมดลงได้... และเขาอาจกลายเป็นคนที่ไร้ผลได้ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพระคัมภีร์จึงเตือนสติลูกเล็กๆทั้งหลายของพระเจ้าในถ้อยคำเหล่านี้: **“ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย (ไม่ใช่คนบาปเล็กๆ หรือคนที่กลับสัตย์เล็กๆ หรือพวกคนที่หล่นจากพระคุณเล็กๆ) ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย (ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้า) เพื่อท่าน (ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้า) จะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป (คนใดในลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้า) เรา (ยอห์นผู้เป็นที่รัก และลูกเล็กๆผู้เป็นที่รักของพระเจ้าทุกคน) ก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น (คือพระเยซูเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากบาป ไร้มลทิน ไม่แปดเปื้อนด้วยความชั่วช้า ไม่มีอุบายในพระองค์เลย...พระองค์ผู้ทรงชอบธรรม พระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า) และพระองค์ (องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า องค์ผู้ชอบธรรมของพระเจ้า พระบุตรที่ประสูติจากหญิงพรหมจารี ผู้ทรงบังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า คือพระเยซู) ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา (บาปทั้งหลายของลูกเล็กๆที่มีค่าและอ่อนโยน) และไม่ใช้แต่บาปของเราพวกเดียว (นั่นคือพระเยซูไม่ได้ทรง**

สิ้นพระชนม์และทรงไถ่โทษบาปของลูกเล็กๆทั้งหลายเท่านั้น) **แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย** (พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วย “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” ให้อรุด ไม่ว่าจะสีผิว ชนชั้นหรือความเชื่อใด)” (1 ยอห์น 2:1-2)

ท่านที่รัก พระคุณไม่ได้ให้ใบอนุญาตเพื่อทำบาป พระคุณไม่ได้ให้ใบอนุญาตเพื่อฝึกทำบาป แต่ “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” (1 ยอห์น 1:10) ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่ลูกเล็กๆทั้งหลาย จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นทั้งหมดถูกส่งให้ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่เราทั้งหลายจะเพลิดเพลินกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญูญาณ – และสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญูญาณของเราคือ *ความชื่นชมยินดีเต็มเปี่ยม*: “และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:4) ผมตั้งใจเหลือเกินที่พระเจ้าที่ผมปรนนิบัติ พระเจ้าที่ผมรัก พระเจ้าที่ผมได้วางใจเชื่อตลอดหลายปีมานี้ไม่ได้เตะผมออกและทำให้ผมพินาศเวลาที่ผมล้มลง... เวลาที่ผมอ่อนแอและพลั้งพลาดไป คุณเองก็ต้องยอมรับความจริงข้อนี้ด้วย-- ความล้มเหลวที่จะทำทุกสิ่งที่คุณทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าคือบาป เพราะพระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “การกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น... คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น” พระคุณของพระเจ้าไม่ได้ให้ใบอนุญาตเราที่จะทำบาป แต่พระคุณของพระเจ้าดูแลผู้เชื่อ (ลูกเล็กๆ) หากเขาทำบาปจริงๆ ฮาเลลูยา! พระผู้ช่วยให้รอดประเสริฐ! ผมได้รับความรอดมาแล้วกว่ายี่สิบแปดปีและผมไม่เคยคิดหรือปรารถนาที่จะกลับไปหาโลกธรรมอันอนาถาและสิ่งต่างๆของพญามารเลย บุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงของพระเจ้าย่อมไม่ปรารถนาคอกหมูแห่งโลกนี้ เล่นตมแห่งความชั่วช้า และต้นหาอธรรมของผู้ที่ฉิบหาย จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน จงเงยหน้าขึ้นมอง! พระเยซูทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา! “จงหันไปมองที่พระเยซู พงษ์มองพระพักตร์ผุดผ่องของพระองค์ และสิ่งต่างๆของโลกนี้จะหมองลงไปถนัดตาเมื่อเทียบกับแสงแห่งสง่าราศีและพระคุณของพระองค์”

หากผู้เชื่อปฏิเสธที่จะสารภาพบาปทั้งหลายของตนและไม่ยอมพิพากษาตนเอง เขาก็จะถูกจัดการโดยพระหัตถ์ที่ตีสอนของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์... และผู้เชื่ออาจกระทำ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” ได้ เปาโลเตือนว่า “ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก” (1 คร. 11:30-32)

“เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนตีผู้นั้น” ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ” (ฮบ. 12:6-8) ผมไม่เชื่อว่าผมต้องออกความเห็นอะไรเกี่ยวกับพระคำตอนดังกล่าว – มันอธิบายตัวเองได้ที่อยู่แล้ว และเข้าใจง่ายมาก คนใดที่ทำบาปเป็นประจำ ใช้ชีวิตในบาป สนุกกับบาป และเจริญในบาปโดยปราศจากพระหัตถ์ที่ตีสอนของพระเจ้าบนตัวเขา ก็ไม่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเข้าไปในพระคุณของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชแห่งพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ การเป็นสมาชิกคริสตจักรหนึ่ง การได้รับบัพติศมาและดำเนินชีวิตที่ตีสักกระยะหนึ่งไม่ได้หมายความว่าคนๆนั้นได้รับความรอดแล้ว คนที่รอดแล้วและคนที่ยังไม่รอด มีแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่รู้ คุณอาจกล่าวว่า “ผมรู้ว่าอาจารย์กริน

อดแล้ว” และผมอาจกล่าวถึงใครบางคนว่า “ผมรู้ว่าคนๆนั้นรอดแล้ว” แต่ในความเป็นจริงแล้วคุณไม่รู้ ผมไม่รู้ ทั้งหมดที่เรารู้ได้เกี่ยวกับอีกคนหนึ่งคือ สิ่งที่เราเห็นแต่ภายนอก แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ

ผมมีลูกชายสองคน พวกเขาโตเป็นหนุ่มแล้วตอนนี้ แต่เมื่อพวกเขายังเป็นเด็กอยู่ ผมก็ติสอนพวกเขาด้วยกึ่งไม้ ด้วยเข็มขัดของผม และด้วยวิธีอื่นๆ ผมทำเช่นนั้นเพราะว่าผมรักพวกเขา ไม่ใช่เพราะผมเกลียดพวกเขา ผมติสอนพวกเขาเพราะว่าผมเป็นเพื่อนของพวกเขา ไม่ใช่ศัตรูของพวกเขา พระเจ้าทรงติสอนลูกทุกคนที่พระองค์มี และคนใดที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่ได้ถูกติสอนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นลูกไม่มีพ่อฝ่ายวิญญาณ... เขาไม่เคยบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าเลย ตามที่เปาโลกล่าวและการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านปากกาของเขา! อย่าโมโหผมเพราะสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไป – ผมแค่ชี้ให้เห็นฮีบรู 12:6-8 เท่านั้น ผมไม่ได้เขียนพระคำตอนนี้ ผมแค่เทศนามันเท่านั้น พระเจ้าไม่ได้ขออนุญาตผมเพื่อที่จะใส่พระคำต่อนั้นไว้ในพระคัมภีร์ มันถูกใส่ไว้ที่นั่นเพราะมันเป็นความจริง... “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท!” ดังนั้น จงตั้งมั่นอยู่ในเสรีภาพแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าของเรา!

ในเมืองโครินธ์ คริสเตียนทั้งหลายเสียชีวิตภายใต้พระหัตถ์ที่ติสอนของพระเจ้าขณะที่อยู่นอกการสามัคคีธรรม... และกระนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตรัสว่า “แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงติสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก!” นี่คือนี่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านทางปากกาของเปาโล พวกเขาถูกติสอนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกปรับโทษ การปรับโทษที่กระทำต่อคริสเตียนคือสิ่งที่เป็นไปได้ พระเจ้าโดยการติสอนทรงนำคริสเตียนมาสู่การคุกเข่าด้วยน้ำตา เปโตรร้องไห้อย่างขมขื่นเมื่อเขาเห็นสายตาอ่อนโยนของพระเยซูที่มองมาทางเขาหลังจากที่เขาได้ปฏิเสธพระองค์ หลังจากที่เขาได้สวดและสาบานด้วยซ้ำว่าเขาไม่รู้จักพระองค์! จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระคุณ!

เปาโลซึ่งให้การเพื่อตัวเองและผู้เชื่อทั้งปวง กล่าวในข้อ 5 ว่า

“โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ” ความหวังของผู้เชื่ออยู่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า และนั่นก็เป็นมาด้วยความเชื่อ กรุณาหมายเหตุว่า “ด้วยความเชื่อ!”

ในพระเยซู การเข้าสู่หนัดไม่ได้มีประโยชน์อันใด การไม่เข้าสู่หนัดก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไร แต่ความเชื่อคือกุญแจหัวใจ จิตวิญญาณ ชีวิตและแก่นแท้แห่งความรอด “ความเชื่อกระทำกิจด้วยความรัก” ความรอดไม่ได้มาโดยการเข้าสู่หนัด การรับบัพติศมา ศีลยีนยัน พิธีการ การร่วมเป็นสมาชิกคริสตจักร การกลับเนื้อกลับตัวใหม่ การทำดีที่สุดเท่าที่คุณทำได้ การดำเนินชีวิตที่ดี การเป็นคนซื่อตรงและเที่ยงธรรม ความรอดมา*ด้วยความเชื่อเท่านั้น* ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นของเราโดยการฟังพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น และความเชื่อซึ่งเป็นความเชื่อที่มีชีวิต... ความเชื่อที่ช่วยให้รอด... ไม่ได้อยู่ตามลำพัง ความเชื่อซึ่งช่วยให้รอดจะทำงานมากกว่าการช่วยให้รอด ไฟที่มีควันหอม*ใหม่*พอกๆกับที่ปล่อยควันออกมา ความเชื่อที่ช่วยให้รอดย่อมก่อให้เกิดการกระทำต่างๆ...กิจแห่งความรัก ความรอดที่เราผลิตผลิตโดยทางความเชื่อ นั้นปราศจากการประพฤติ – แต่ความเชื่อที่ไม่ประพฤตินั้นคือความเชื่อที่ตายแล้ว ความเชื่อที่มีชีวิตย่อมก่อให้เกิดการประพฤติ จงตั้งใจศึกษาเอเฟซัส 2:8-10 และยากอบ 2:17-20

ข้อ 7 “ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง” ชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ได้เริ่มต้นใน

พระวิญญาณ – และบัดนี้พวกเขา กำลังพยายามที่จะถูกทำให้สมบูรณ์แบบและกลายเป็นผู้บริสุทธิ์ โดยการประพาศแห่งเนื้อหนัง เปาโลประกาศว่าศัตรูผู้หนึ่งได้ให้ความคิดนี้แก่พวกเขา

ข้อ 8 “การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย” สิ่งที่เขา กำลังกล่าวก็คือว่า “พวกท่านชาวแคว้นกาลาเทียเชื่อใจได้โดยพระเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับการที่พวกท่านหันเหไปจากพระคุณของพระองค์ และการหันไปหาวิธีปฏิบัติต่างๆตามพระราชบัญญัติ นี่เป็นฝีมือของศัตรู!”

ข้อ 9 “เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แปงติบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าตอนนี้เปาโลกำลังอ้างอิงถึงคำอุปมาเรื่องเชื่อขนมในมัทธิว 13:33 มันน่าตกใจ มันน่าอัศจรรย์ใจ และแปลกมากที่อาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายท่านสอนว่าเชื่อขนมเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงข่าวประเสริฐซึ่งจะต้องถูกปนในโลกจนกระทั่งข่าวประเสริฐจะนำคนทั้งโลกมาสู่ความรอดและด้วยเหตุนี้แปงติบทั้งก้อนจะฟูด้วยเชื่อขนมและเราจะมิยูโทเปีย – อาณาจักรแห่งความชอบธรรมบนแผ่นดินโลก ไม่มีข้อสนับสนุนตามพระคัมภีร์สำหรับหลักคำสอนดังกล่าวเลย ไม่มีข้ออ้างสำหรับความเขลาเช่นนั้นด้วย! คนใดก็ตามที่มีประมวลศัพท์พระคัมภีร์ดีๆสามารถศึกษา “เชื่อขนม” ได้ในพระวจนะของพระเจ้า เชื่อขนมถูกกล่าวถึงในพันธสัญญาเดิมในความหมายที่ชั่วร้ายเสมอ จงอ่านปฐมกาล 19:3 และศึกษาข้ออ้างอิงต่างๆที่ถูกให้ไว้ตรงนั้น ในพันธสัญญาใหม่ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของเชื่อขนมถูกอธิบายไว้ ตามคำตรัสของพระเยซู เชื่อขนมคือ “ความประสงค์ร้ายและความชั่วร้าย” ซึ่งตรงข้ามกับ “ความจริงใจและความจริง” (1 คร. 5:6-8) เชื่อขนมคือหลักคำสอนที่ชั่วร้าย (มธ. 16:12) พระเยซูตรัสถึงเชื่อของพวกฟาริสี พวกสะดูสี และพวกเฮโรด (มธ. 16:6; มก. 8:15) เชื่อของพวกฟาริสีคือ การปฏิบัติสิ่งที่อยู่ภายนอกทางศาสนาของพวกเขา (มธ. 23:14; มธ. 16:23-28) เชื่อของพวกสะดูสีคือ การจ้องจับผิดในส่วนของคำสอนที่เหนือธรรมชาติในพระคัมภีร์... พวกเขาไม่เชื่อเรื่องวิญญาณหรือทูตสวรรค์... พวกเขาไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (มธ. 22:23-29) เชื่อของพวกเฮโรดหมายถึงการรักโลก (มธ. 22:16-21; มก. 3:6) เปาโลใช้คำๆนี้สองหน: “เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แปงติบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” ในหนังสือกาลาเทีย เชื่อขนมหมายถึงหลักคำสอนเท็จของการถือบัญญัติ – การปนกันของพระราชบัญญัติและพระคุณ ตอนเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 5:6 เชื่อขนมหมายถึงการทำผิดศีลธรรมในชีวิตส่วนตัว ซึ่งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ยอมให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ก็เป็นสิ่งที่อันตรายสำหรับทั้งคริสตจักร สิ่งที่เขา กำลังกล่าวแก่ชาวแคว้นกาลาเทียในข้อนี้ของเราจริงๆแล้วคือ:

“พวกคนที่ล่องลงและถือบัญญัติมีจำนวนไม่เยอะ... แต่ก็มีความพอที่จะทำให้ทั้งคริสตจักรของพวกท่านในแคว้นกาลาเทียต้องเสียไป การเข้าสู่หน้เป็นส่วนหนึ่งที่เล็กลงๆของพระราชบัญญัติ – แต่ถ้าพวกท่านเอาการเข้าสู่หน้ตมาเกี่ยวข้องกับ ความรอด พวกท่านก็ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติมากพอที่จะทำให้พวกท่านอยู่ได้แยกบัญญัติแห่งการตกเป็นทาส!” เปาโลไม่ได้ยอมมือในคำเตือนของเขาที่มีต่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นเลยเกี่ยวกับเชื่อขนมของพวกถือบัญญัติขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราวันนี้ที่จะเป็นนักเทศน์เหมือนอย่างเปาโล!

ข้อ 10 “ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ” เปาโลเตือนว่าพวกถือบัญญัติเหล่านั้นจะไม่ล่อยนวลไปพร้อมกับการหว่านข่าวละมานและการใส่เชื่อขนมไว้ในที่ประชุมที่แคว้นกาลาเทีย ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นใครก็ตาม ขอให้เขาจำไว้ว่าการพิพากษาของตนจะเป็นการสาปแช่งสองเท่า จงอ่านกาลาเทีย 1:8-9 อีกครั้ง ปลายทางของพวกก่อความยุ่งยากเหล่านี้ พวกหว่านข่าวละมานและพวก

คนใส่ชื่อขนมเหล่านี้ “จะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:15) แก๊งหัวขโมยที่โสมมที่สุดพากันของนรกคือ แก๊งนักเทศน์ที่ผันแปรไปจากพระวาระของพระเจ้าและเทศนาข่าวประเสริฐหนึ่งที่พวกเขาเลือกเอง... ข่าวประเสริฐหนึ่งที่เอาใจคนที่มาประชุมซึ่งปฏิเสธที่จะบังเกิดใหม่ตามสูตรของพระคัมภีร์ แก๊งอันธพาลในความหมายทั่วไปก็ขโมยเงินของคุณหรือเครื่องเพชรของคุณไป คุณอาจได้เงินเพิ่มขึ้นและซื้อเครื่องเพชรได้มากขึ้น แต่นักเทศน์ที่โหดจะขโมยสิทธิที่มีในสวรรค์ของคุณไป... และถ้าคุณตายและไปนรก คุณก็จะไม่มีโอกาสได้เข้าสวรรค์อีกเลย ด้วยเหตุนี้ ผมขอกล่าวว่าแก๊งหัวขโมยที่โสมมที่สุดพากันของนรกคือ แก๊งนักเทศน์ที่ปฏิเสธที่จะเทศนาความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ – โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก!

ข้อ 11 “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้เข้าสู่หนัด เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว” คุณจำได้ก่อนหน้านี้อันในพันธกิจของเปาโล ด้วยเหตุผลหลายประการที่มีแต่เปาโลและพระเจ้าของเขาที่ทราบ เขายอมให้ทิโมธีเข้าสู่หนัดและถือปฏิบัติธรรมเนียมบางอย่างของยิว อานกิจการ 20:6 และกิจการ 21:34 อาจเป็นไปได้ว่าเพราะเหตุนี้ชาวแคว้นกาลาเทียบางคนก็จึงนำข้อกล่าวหานี้มาโจมตีเปาโล พวกเขากล่าวหาเขาว่าประกาศการเข้าสู่หนัดท่ามกลางพวกยิว จากนั้นก็ประกาศไม่ให้เข้าสู่หนัดเวลาที่เขาอยู่ในหมู่คนต่างชาติ นี่เป็นข้อกล่าวหาที่ผิด จงฟังคำพยานของเปาโลเอง:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนที่ไม่ไม่มีพระราชบัญญัติ (ซึ่งมิได้ไม่มีพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง **ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น**” (1 คร. 9:19-23)

ใช่แล้ว เปาโลให้ทิโมธีเข้าสู่หนัดจริงๆ เขาทำอย่างนั้นเพื่อที่ทิโมธีจะมีประโยชน์มากขึ้นในการประกาศแก่พวกยิว แต่เมื่อเปาโลไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม (ตามเรื่องราวที่บันทึกไว้ในกิจการ 15) และมีคนเรียกร้องให้ทิตัสซึ่งเป็นคนต่างชาติเข้าสู่หนัดเพื่อเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการร่วมสามัคคีธรรมกับอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือ เปาโลก็ปฏิเสธตรงๆเพื่อที่ว่า “**ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นจะดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป**” (กท. 2:5)

มีเปาโลแค่คนเดียวเท่านั้น...จะไม่มีอีกคนเลย ผมเชื่อว่าเปาโลทำทุกสิ่งที่เขากระทำด้วยใจซื่อตรง โดยอุทิศตัวอย่างสิ้นสุดใจให้แก่อุดมการณ์ของข่าวประเสริฐ ผมไม่เชื่อว่าเขาเคยทำสิ่งใดนอกพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างจริงจังเลยสักครั้ง ผมเชื่อว่าเขาพูดความจริงตอนที่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว... บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว!”

ในข้อ 11 เปาโลเคลียร์ตัวเองจากข้อกล่าวหาที่มีคนยกมาปรักปรำเขาว่า “ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้เข้าสู่หนัด เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว” สิ่งที่เขากำลังกล่าวจริงๆแล้วก็คือ: “ถ้าข้าพเจ้าเทศนาเพื่อเอาใจผู้คน งั้นทำไมข้าพเจ้าถึงถูกข่มเหงล่ะ?” แน่แน่นอนว่าพวกเขาเห็นว่าเขาได้ถูกข่มเหง – ถูกหิน

ขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองลิสตราเพราะคิดว่าตายแล้ว เขาเคยถูกทุบตีและติดคุก ไม่มีใครเว้นแต่พระเยซูคริสต์ที่เคยทนทุกข์ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายมากไปกว่าเปาโล ชาวแคว้นกาลาเทียทราบเรื่องนี้ดี และพวกเขาทราบลึกๆในจิตใจว่าเปาโลไม่ได้กำลังเทศนาเพื่อเอาใจมนุษย์ พวกเขาเห็นว่าข้อความของเขาคือ “ขอพระเจ้าทรงห้ามมิให้ข้าพเจ้าอวดในสิ่งอื่นใดเลยนอกจากกางเขนนั่น!” เปาโลเทศนาเรื่องพระเยซูคริสต์ – ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ ทรงเป็นขึ้นใหม่ จะเสด็จมาอีกที “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ผมขอข้อ 12 “ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย” ผมอยากให้พวกนักศาสนศาสตร์ที่มีการศึกษาใช้พระคำข้อนี้ในเช้าวันอาทิตย์ถัดไปเสียจริง! มีพี่น้องหลายคน (ตามที่เขาเรียกกัน) ที่ประกาศว่าความจำเป็นของโลกนี้ก็คือ ทุกศาสนาต้องจับมือกันและมีสภาคริสตจักรโลกอันยิ่งใหญ่สภาเดียว – และนำอาณาจักรนั้นเข้ามา ผมหวังว่าเมื่อสภาคริสตจักรโลกอันยิ่งใหญ่นี้มารวมตัวกัน อัครสาวกเปาโลจะก้าวขึ้นไปบนธรรมาสันและเทศนานานสิบห้านาที! (เขาจะเทศนาในช่วงสิบสองนาทียุติท้ายให้อาคารที่ว่างเปล่าฟัง – เพราะว่าพวกด็อกเตอร์คงเผ่นไปหมดแล้ว!) พวกเขาจะไม่ยอมฟังคำเทศนาของเปาโล ... พวกเขาจะไม่ยอมทนฟังมัน พวกเขาจะตราหน้าเปาโลว่าเป็นคนคลั่งศาสนา คนเสียสติ และคนโง่ เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียที่ถูกทำให้สับสนและยุ่งยากใจโดยกลุ่มอาจารย์ที่บัญชาผู้เชื่อเหล่านั้นให้เข้าสู่หน้ตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติของโมเสสว่า “ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นตายเสีย!”

นั่นอาจฟังดูแรงไปหน่อย – แต่คุณก็ทำอะไรเกี่ยวกับมันไม่ได้มากนัก ผมไม่ได้เป็นคนเขียนคำพูดนี้ – ผมแค่กำลังอ่านมันเท่านั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย!! ข้าพเจ้าได้มาที่นี่และเทศนาพระคุณของพระเจ้า พวกท่านได้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้บังเกิดเข้าในพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกท่านได้เพลิดเพลินกับเสรีภาพแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว และบัดนี้พวกถือบัญญัติและพวกนับถือศาสนายิวเหล่านี้ก็มาสั่งพวกท่านให้เข้าสู่หน้ตามพระราชบัญญัติของโมเสส! ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านี้ตายเสียเลย ... ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านี้ถูกตัดออกเสีย!”

ข้อ 13 “พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด”

ในข้อนี้เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวแคว้นกาลาเทียสิ่งเดียวกับที่เขากล่าวแก่ชาวกรุงโรมในโรม 14:1-15:3 จงตั้งใจอ่านพระคำตอนนั้น เปาโลกล่าวสิ่งเดียวกันนี้แก่เหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ใน 1 โครินธ์ 8:1-13 เปาโลกำลังกล่าวแก่คริสตจักรเหล่านี้ แก่ผู้เชื่อเหล่านี้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้ถูกเรียกให้มาสู่อิสรภาพแล้ว... เสรีภาพ แต่อย่าใช้อิสรภาพของพวกท่านเพื่อตอบสนองเนื้อหนัง – แต่จงยอมตกเป็นทาสซึ่งกันและกันโดยการตกเป็นทาสแห่งความรักอันร้อนรนดีกว่า!”

คนที่บังเกิดใหม่แล้ว ซึ่งดำเนินในความสว่างเหมือนกับที่พระเยซูทรงเป็นความสว่าง (1 ยอห์น 1:7) ซึ่งดำเนินในสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ (1 ยอห์น 1:3-4) จะไม่มีทางใช้อิสรภาพของตนจากพระราชบัญญัติเป็นช่องทางเพื่อทำบาปเด็ดขาด เขาจะไม่วันใช้อิสรภาพนั้นเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นจากพันธะของการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ชอบธรรมและตามทางพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าซึ่งนำเสรีภาพนี้มาให้สอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย คือ พระเยซูคริสต์ (ทิทั

ส 2:11-15) แน่ทีเดียวผู้เชื่อเป็นอิสระจากพระราชบัญญัติแล้ว แต่ความรักของพระคริสต์ในใจของผู้เชื่อยอมเหนี่ยวรั้งเขาให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากตำหนิ บริสุทธิ และเที่ยงธรรม

“ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” อ่านโรม 6:1-15 เราจะทำบาปต่อไปเพราะว่าเราไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส – แต่อยู่ใต้พระคุณของพระเจ้าหรือ? ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย! ไม่ เราจะไม่ทำแบบนั้น

ข้อ 14 “เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” ข้อนี้ชัดเจน เข้าใจง่าย อธิบายตัวมันเองอยู่แล้ว

ข้อ 15 “แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป”

บางครั้งผมใช้ข้อนี้เวลาเทศนาแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในหัวข้อ “พวกคริสเตียนกินเนื้อคน” คริสตจักรหลายแห่งกัดกินตัวเองโดยการทุ่มเถียงและลอบกัดเพราะความอิจฉา ความริษยาและการทะเลาะวิวาท แทนที่จะเป็นเหมือนเด็กๆ ในความเชื่อและการปฏิบัติ พวกเขากลับทำตัวแบบเด็กๆ คือเหมือนเด็กๆ ที่ทะเลาะกันตอนเล่นทรายตรงสนามหลังบ้าน! คริสตจักรหลายแห่งกัดกินตัวเองบ่อยๆ – พวกเขากัดกินกันและกัน – อันเป็นผลมาจากการรบกวนต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในคริสตจักรในเรื่องหลักคำสอนต่างๆ ที่ไม่สำคัญ ฝ่ายไหนก็ตามที่ชนะได้ครองอาคารนั้นต่อไป อีกฝ่ายก็ย้ายออกและไปเริ่มแผนการก่อสร้างอาคารหลังใหม่ – และในความเป็นจริงแล้วทั้งสองฝ่ายก็แพ้ ... ไม่มีใครชนะ ความเหยียดหยามถูกนำมาสู่คริสตจักร ผมเชื่อว่าเราควรออกมาจากพวกแนวคิดเสรีและพวกสมัยใหม่ แต่เปาโลกำลังพูดตรงนี้กับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่กำลังถูกทำให้สับสนและยุ่งยากใจโดยเหล่านักเทศน์ที่ถือบัญญัติ หากผู้เชื่อเหล่านี้เริ่มที่จะกัดกินกันเองพวกเขาก็จะถูกกินโดยกันและกัน... ซึ่งเป็นสิ่งที่พญามารอยากให้เกิดขึ้น นี่คือเหตุผลที่เปาโลให้คำเตือนให้ระวังการดำเนินชีวิตเช่นนั้น

ชัยชนะเหนือบาป

มาโดยทางพระวิญญูณบริสุทธิ

ข้อ 16 และ 17 “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูณ และพระวิญญูณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้”

ใครบางคนอาจกำลังถามว่า “ต้นหาของเนื้อหนังคืออะไร?” คำตอบก็คือ *ต้นหาของเนื้อหนังคือ ความปรารถนาแบบใดก็ตามที่เห็นแก่ตัวและตามเนื้อหนัง* ปัญหาใหญ่ในชีวิตของคริสเตียนส่วนใหญ่ก็คือ จะทำอย่างไรเพื่อหลีกเลี่ยงการดำเนินชีวิตที่เห็นแก่ตัว... จะทำอย่างไรเพื่อมีชัยชนะเหนือความปรารถนาต่างๆ ที่เห็นแก่ตัว คำตอบถูกบอกไว้อย่างชัดเจนแล้วตรงนี้: “*จงดำเนินชีวิตในพระวิญญูณ*” หากเราดำเนินชีวิตโดยพระวิญญูณบริสุทธิ หากเราถูกนำพาโดยพระวิญญูณบริสุทธิ หากเรายอมจำนนตัวเราต่อพระวิญญูณบริสุทธิ หากเรายอมถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิและเป็นที่ยอมรับแด่พระเจ้าในพระวิญญูณบริสุทธิและให้พระวิญญูณบริสุทธิมีสิทธิ์ควบคุมชีวิตของเรา พระองค์ก็จะประทานชัยชนะเหนือความปรารถนาต่างๆ อันเปี่ยมต้นหาและเห็นแก่ตัวของเราให้แก่เรา

มีความไม่รู้อย่างมากท่ามกลางผู้คนของพระเจ้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราในฐานะผู้เชื่อกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่เราที่จะหยุดตรงนี้และชี้ให้เห็นสองสามสิ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์นี้:

ประการแรก คนที่รอดแล้วทุกคน – ทุกคนที่เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า – ก็บังเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว และกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้วโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงศึกษาข่าวประเสริฐของยอห์น 3:3-8, ยากอบ 1:18, 1 เปโตร 1:22, 1 เปโตร 2:3

ประการที่สอง ทันททีที่คนๆหนึ่งบังเกิดใหม่แล้ว ลูกคนนั้นของพระเจาก็ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าในพระกายของพระคริสต์ และโดยทางบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เขาก็กลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ – แห่งเนื้อหนังของพระองค์และแห่งกระดูกของพระองค์ จงตั้งใจศึกษา 1 โครินธ์ 12:12-15, เอเฟซัส 4:4, เอเฟซัส 5:30 บัพติศมาของพระวิญญาณที่ถูกระบายไว้ใน 1 โครินธ์ 12:12 คือบัพติศมาเดียวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้ให้บัพติศมานี้ จงอ่านมัทธิว 3:11 และกิจการ 1:5

ประการที่สาม ทันททีที่คนๆนั้นมีประสบการณ์บังเกิดใหม่ ลูกคนนั้นของพระเจาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของตน (โรม 8:9, โรม 8:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นการชโลม การเจิม ครุผู้นั้น พระองค์ทรงปกป้องผู้เชื่อให้พ้นจากอันตรายของการหลงไปจากความจริง จงตั้งใจศึกษา 1 ยอห์น 2:18-27

ประการที่สี่ ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าถูกประทับตราโดย (หรือใน) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่เขารับการบังเกิดใหม่นั้น ... และด้วยเหตุนี้จึงถูกทำให้เป็นลูกของพระเจ้า ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการทรงไถ่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา จงตั้งใจศึกษา 1 คร. 1:21-22, อพ. 1:13-14, อพ. 4:30

ประการที่ห้า ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะเป็นการสถิตอยู่ภายในของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทันทีที่คนๆนั้นบังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ – พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ – ทรงสถิตอยู่เสมอไปทุกวินาทีของทุกนาที ทุกชั่วโมงของทุกวันในใจของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว (1 คร. 3:16, 1 คร. 6:19-20)

ประการที่หก ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าควรจะ – และสามารถที่จะ – เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็จะดำเนินโดยพระวิญญาณ และเขาจะไม่สนองค้นหาต่างๆของเนื้อหนัง จงศึกษาเอเฟซัส 5:18-21, โรม 8:8-11, โรม 12:1-2

ประการสุดท้าย แต่ไม่ท้ายสุด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยผู้เชื่อทุกคนในชีวิตการอธิษฐานของเขา: “พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอะไรโดยวิธีใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ และพระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (โรม 8:26-27) ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์!

ข้อ 17-21 “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แล้วการทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยา การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใฝ่สูง

การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก”

ข้อ 17 บอกเราว่าเนื้อหนัง “ต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง” พระวิญญาณและเนื้อหนังไม่สอดคล้องกัน ทั้งสองนี้อยู่ตรงข้ามกัน ดังนั้นเราจึงไม่สามารถทำอะไรที่เราอยากทำได้ นั่นคือ เราไม่สามารถทำตามความปรารถนาแห่งเนื้อหนัง เราไม่สามารถทำอะไรต่าง ๆ ที่เนื้อหนังเสนอแนะให้เราทำ มันจะเป็นวันที่เปี่ยมสุขและชัยชนะในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมากเมื่อพวกเขาตระหนักถึงธรรมชาติสองอย่างของผู้เชื่อ เมื่อเราเป็นคนไม่เชื่อ ก็มีอยู่ธรรมชาติเดียว – ธรรมชาติที่เปี่ยมด้วยบาป แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงย้ายมาอยู่ข้างในใจของเรา เมื่อนั้นก็มีชีวิตใหม่ในใจนั้น สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ เมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอด พระเจ้าก็ทรงช่วยวิญญาณ จิตใจ มนุษย์ภายในให้รอด ส่วนเนื้อหนังก็ถูกลิขิตให้กลับไปสู่ผงคลีดิน และไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่บริสุทธิ์ นำเลื่อมใสและทุ่มเทขนาดไหน คุณก็ต้องมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ในกายแห่งเนื้อหนังต่อไป คุณควรตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้น เปาโลเตือนว่า “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) ใช่แล้ว พระวิญญาณและเนื้อหนังไม่ลงรอยกัน ทั้งสองอยู่ตรงข้ามกัน

“แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ” นั่นคือ หากคุณถูกนำพาโดยพระวิญญาณ คุณก็ไม่สามารถถูกนำพาโดยพระราชบัญญัติได้! หากคุณถูกนำพาโดยพระวิญญาณ คุณก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอยู่ในโลกเพื่อถวายเกียรติพระเยซู เพื่อพูดถึงพระเยซู – และพระเยซูทรงเป็นผู้ริเริ่มพระคุณ ด้วยเหตุนี้คุณจึงไม่สามารถถูกนำพาโดยพระวิญญาณและอยู่ใต้พระราชบัญญัติในขณะเดียวกันได้!

เริ่มต้นที่ข้อ 19 เปาโลให้รายการอันโสมมของการงานต่าง ๆ แห่งเนื้อหนัง ผมไม่เห็นว่าเป็นต้องใช้เวลาและพื้นที่เพื่อขยายความสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเราผ่านทางปลายปากกาของอัครสาวกที่มายังคนต่างชาติ เขาเขียนการงานเหล่านั้นแห่งเนื้อหนังอย่างชัดเจน – และไม่มีทางที่จะเข้าใจผิดได้: การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การอิจฉาริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การไฟสูง การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก... “และการอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก” ... นั่นคือ สิ่งอื่นใดก็ตามเหมือนอย่างสิ่งเหล่านี้ที่เพิ่งถูกเอ่ยไป เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยบอกพวกท่านไปแล้ว ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกที่ว่า คนทั้งหลายที่ทำการเหล่านั้นจะไม่ได้เข้าอาณาจักรของพระเจ้าเลยไม่ว่าในสถานการณ์ใดๆ!” ผมกล่าวในที่ประชุมของผมบ่อย ๆ ว่าถ้าคนบางคนได้ไปสวรรค์จริงๆ สวรรค์จะกลายเป็นนรกหลังจากพวกเขาไปถึงแล้วห่านาที! คุณชั่งน้ำหนักคำพูดนั้นก่อนที่คุณจะวิพากษ์วิจารณ์มัน และผมเชื่อว่า คุณจะเห็นด้วยกับผม คุณไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับพวกคนเล่นชู้ พวกคนนับถือรูปเคารพ คนที่ใช้ไสยศาสตร์ คนเหล่านั้นที่เกลียดชังคนที่ก่อเหตุฆาตกรรม คนที่อิจฉาและคนที่เมาเหล้า พวกเขาจะไม่อยู่ในจำนวนนั้นเลยเมื่อเหล่าวิสุทธิชนเดินหน้าเข้าในสวรรค์ พวกเขาจะกรีดร้องอยู่ในเหวลึก ในบึงไฟนั้น ในข้อนี้เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่กลับสัตย์ เขากำลังหมายถึงคนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย เขาให้คำเตือนแบบเดียวกันแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์:

“ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูป

เคาเรพ คนเล่นซู้ คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนรักร่วมเพศ คนขโมย คนโลก คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับ
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยก
ตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า” (1 คร.
6:9-11) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วได้รับการชำระล้างในพระโลหิต ถูกแยกตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระโลหิต และถูกทำให้
เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิต แน่ใจว่ารายชื่อบาปต่างๆที่อยู่ในพระคำข้อนี้ของเราในฐานะเป็นการงานต่างๆแห่ง
เนื้อหนังไม่ใช่ลักษณะเฉพาะตัวในชีวิตของคริสเตียนทั้งหลายที่ได้รับการไถ่แล้ว ถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้วและบังเกิด
ใหม่แล้ว จงอ่าน 1 คร. 1:29-30

ผลของพระวิญญาณ

ในสองข้อถัดมาเปาโลให้รายการผลของพระวิญญาณแก่เรา เขาเพิ่งเอ่ยถึงการทำงานต่างๆแห่งเนื้อหนังไป และบัดนี้
เขาก็ให้ภาพอันสดใสแก่เรา... ตะกร้าผลไม้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

ข้อ 22 และ 23 “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความ
ปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย”

กรุณาหมายเหตุว่า “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ...” กรุณาสังเกต ตั้งใจดูให้ดี: สิ่งดีๆเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็น
“ผล” ไม่ใช่การทำงานต่างๆ! ไม่มีสักสิ่งเดียวในผลของพระวิญญาณตรงนี้ที่สามารถถูกซื้อ ใ้แรงเข้าแลก หรือได้มาโดยใช้
ความพยายามของมนุษย์ ไม่ว่าเราจะพยายามทำดี เป็นคนดี ดำเนินชีวิตที่ดีมากที่สุดเท่าไร เราก็จะล้มเหลวที่จะเกิดผลของ
พระวิญญาณ เราไม่สามารถรักอย่างที่เราควรรักโดยการพยายามที่จะรัก มันง่ายที่จะรักคนที่น่ารัก คือคนเหล่านั้นที่คอย
ทำและพูดสิ่งดีๆเกี่ยวกับตัวเราตลอด แต่ความรักแบบคริสเตียนย่อมรักคนที่ไม่น่ารัก ความปลาบปลื้มใจไม่สามารถถูกนำ
มาสู่ใจมนุษย์โดยการกระทำ เงินซื้อความปลาบปลื้มใจไม่ได้ สันติสุขไม่สามารถถูกซื้อได้ พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุข
ไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น” (ยอห์น 14:27) พระเยซูตรัสว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบก
ภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มธ. 11:28) สันติสุขและการหยุดพักเป็นของ
ประทานของพระเจ้า

ความอดกลั้นใจคือ พระคุณอย่างหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น การมีความปรานีและเป็นคนดี
การมีความเชื่อ การเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน... สิ่งเหล่านี้มาโดยทางพระวิญญาณ ก่อนจากสองข้อนี้ไป
ผมขอชี้ให้เห็นว่าคำๆนี้เป็นเอกพจน์: ผล... (ไม่ใช่ “ผลต่างๆ” ... พหูพจน์) ดังนั้น ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าซึ่ง
ถูกนำพาโดยพระวิญญาณจึงควรรัก เต็มล้นด้วยความปลาบปลื้มใจและสันติสุข ผู้เชื่อทุกคนควรอดกลั้นใจ มีความปรานี
และเป็นคนดี ผู้เชื่อทุกคนควรมีความเชื่อ ผู้เชื่อทุกคนควรเป็นคนสุภาพอ่อนน้อมและรู้จักบังคับตน... และแน่นอนว่าไม่มี
พระราชบัญญัติใดห้ามการดำเนินชีวิตเช่นนั้นเลย ผมอยากทราบว่าผมออกผลของพระวิญญาณไหม? คุณอาจถามตัวเองด้วย
คำถามเดียวกันนี้... และถ้าเราไม่ได้กำลังออกผล ก็ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ทำอะไรร่างบางอย่างเกี่ยวกับมันด้วยเถิด!

ข้อ 24 “ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตั้งไว้ที่กางเขนเสีย
แล้ว” หากคุณกำลังประสบความยุ่งยากกับเนื้อหนัง ผมก็อยากให้คุณสั่งซื้อหนังสือยาว 32 หน้าของผมชื่อว่า “ธรรมชาติ
สองแบบ” หนังสือเล่มนี้ได้ช่วยผู้เชื่อหลายพันคนมาแล้วตลอดสิบปีที่ผ่านมา เมื่อครู่ผมกล่าวไปแล้ว – และผมขอกล่าวซ้ำ

อีก - ว่ามันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคริสเตียนบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่าผู้เชื่อมีธรรมชาติสองแบบ - เนื้อหนัง และพระวิญญาณ เราสามารถตรึงเนื้อหนังที่กางเขนได้โดยพระคุณของพระเจ้าและโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ แต่เนื้อหนัง ต้องถูกตรึงกางเขนทุกวัน อีกครั้ง - “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” แต่ “ไม่มี การทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะ หลีกเลียงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13) หากคุณยังไม่รู้จักพระคัมภีร์ข้อนี้ จงท่องจำมันเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ คุณจะทำนายหน้าถัดไป!

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว คนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ได้ตรึงเนื้อหนังพร้อมกับความปรารถนาและ ตัณหาต่างๆของมันไว้ที่กางเขนแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับเอากางเขนของพระเยซูเจ้าไว้แล้ว ผู้เชื่อได้สวมพระคริสต์โดย ความเชื่อแล้ว - ดังนั้นเราจึงกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำรงอยู่ โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

ข้อ 25 “ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย” นั่นคือ หากเราบังเกิดใหม่แล้ว หากเราบังเกิดจากพระวิญญาณแล้ว หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจของเรา หากพระเจ้าทรงให้เกียรติเรา แล้วด้วยการสถิตอยู่ของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพภายในตัวเรา ก็ขอให้เราถวายตัวของเราแด่พระองค์ - และขอให้เรายอมให้พระองค์มีสิทธิ์ควบคุมชีวิตของเรา... ในทุกรายละเอียดเล็กน้อยแห่งการดำเนินชีวิตของเรา

ข้อ 26 “เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทสะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย”

ผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมที่แคว้นกาลาเทียตกอยู่ในภัยใหญ่หลวงของการทะเลาะกันในหมู่พวกเขาเอง การโต้เถียงกันในหมู่พวกเขาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ แทนที่จะนมัสการพระคริสต์ผู้ได้ทรงซื้อพวกเขาด้วยพระโลหิตของพระองค์ แล้ว พวกเขาต้องการคำเตือนสตินี้จากอัครสาวกเปาโล แน่แน่นอนว่าภัยนั้นไม่ได้หยุดอยู่ที่ชาวแคว้นกาลาเทีย...มันยังอยู่ท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายทุกวันนี้! ผมแน่ใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์หลายครั้งด้วย พระทัยที่เศร้าโศก เมื่อคริสตจักรทั้งหลายใช้เวลาของตนไปกับการโต้เถียง - ทะเลาะกันด้วยคำถามต่างๆเกี่ยวกับนิกาย - เวลาที่พวกเขาควรร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและนมัสการพระคริสต์ผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาแล้วด้วยคำอันใหญ่หลวงแห่งพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนแห่งกลโกธานั้น ขอพระเจ้าทรงช่วยเราในฐานะผู้เชื่อให้ดำเนินในพระวิญญาณ ให้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณ - และถ้าเราถูกนำพาโดยพระวิญญาณและดำเนินในพระวิญญาณ เราก็จะไม่ปรารถนาเกียรติอันไร้สาระ เราจะไม่อิจฉาพี่น้องผู้เชื่อของเรา เราจะไม่ช่วยกันและกันให้ทำบาป และเมื่อเรามาประชุมกัน เหตุจูงใจเดียวของเรา ในการมาประชุมกันก็ควรเป็น เพื่อนมัสการในจิตวิญญาณและความจริงพระเจ้าผู้ได้ทรงรักเราจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อที่**เราทั้งหลาย**จะมีชีวิตและมีมันอย่างครบบริบูรณ์ - โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ - โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก! “**จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้!**” จงต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าและพระองค์จะประทานฤทธิ์เดชแก่คุณที่จะกลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่!

กาลาเทีย - บทที่หก

- 6:1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย
- 6:2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ
- 6:3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง
- 6:4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น
- 6:5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง
- 6:6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด
- 6:7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น
- 6:8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น
- 6:9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร
- 6:10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ
- 6:11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด
- 6:12 คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านเข้าสู่หนัด เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น
- 6:13 ถึงแม้คนที่เข้าสู่หนัดแล้วก็ได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสู่หนัด เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปทอด
- 6:14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทอดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์โลดตรงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก
- 6:15 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การเข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัด ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ
- 6:16 สันติสุขและพระกรุณาจะมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่คนอิสราเอลของพระเจ้า
- 6:17 ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า
- 6:18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลาย ด้วยเถิด เอเมน

ในบทที่ 5 เปาโลให้ภาพรวมแก่ผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติของหลักคำสอนเรื่องพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า เขาชี้ให้เห็นหลักฐานและข้อพิสูจน์เรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ โดยปราศจากการประพฤติตามพระราชบัญญัติ...*ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก* เขาชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ถือบัญญัติกับผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่แล้ว ผู้ถือบัญญัติวัดขนาดมนุษย์โดยพระราชบัญญัติ --และโดยธรรมดาแล้วก็พบว่าชีวิตตนมีหลายสิ่งที่มีผิดและนำมาซึ่งการปรับโทษ แต่คนที่รอดแล้วโดยพระคุณและกำลังดำเนินชีวิตโดยพระคุณ

ก็เปี่ยมด้วยพระคุณและเกิดผลตามที่มีบรรยายไว้ในส่วนหลังของบทที่ห้า

กาลาเทีย 6:1 “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้น ด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย”

คุณวางใจได้เลยว่าลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าไม่ควรทับถมและซ้ำเติมพี่น้องผู้เชื่อที่พลัดไปแล้ว ผู้เชื่อแท้ย่อมทราบว่ามีใครสักคนในพวกเราที่ไม่เจอกับการทดลองและความบาปจนกว่าเราจะได้รับกายใหม่ที่มีสง่าราศีเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นของคริสตจักร มีสมาชิกคริสตจักรหลายพันคนวันนี้ที่พิพากษาเพื่อนสมาชิกคริสตจักรของตนโดยเสื้อผ้าที่คนเหล่านั้นสวม วันที่พวกเขาหมดสสาร หลักคำสอนต่างๆที่พวกเขายึดถือในองค์กรเฉพาะของตน พระคุณไม่เน้นวัน พิธีกรรม หรือรายการต่างๆ ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าจะแต่งกายสุภาพเรียบร้อยและจะรับประทานและดื่มสิ่งต่างๆที่เหมาะสมกับลูกของพระเจ้า ศาสนาแบบคริสเตียนไม่ถือวันและเทศกาลเลี้ยงต่างๆ และไม่เว้นเสียจากการรับประทานเนื้อสัตว์ต่างๆ ฯลฯ คนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณจะเข้าในการพิพากษาคริสเตียนคนอื่น เพราะยิ่งเราดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้า เราก็ยิ่งตระหนักว่าเราต้องพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นสุดใจในเรื่องความรอดและชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนังและพญามาร ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งว่า “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” จงพึ่งถ้อยคำเหล่านี้ “ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย” (โรม 7:18) เปาโลไม่วางใจในเนื้อหนังของตน (อ่าน พป. 3:3)

ในข้อแรกของกาลาเทีย 6 เปาโลกำลังกล่าวแก่ “พี่น้องทั้งหลาย”... ผู้เชื่อทั้งหลาย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้ว เขากำลังเตือนสติพวกเขาเกี่ยวกับการปฏิบัติของพวกเขาคือพี่น้องคนหนึ่งซึ่งพลัดไปแล้ว พวกเขาจะต้องไม่พิพากษาคณุนั้น ประณามคณุนั้นและสาปแช่งเขา แต่พวกเขาจะต้องยกโทษให้คณุนั้นและช่วยเขาให้กลับสู่สภาพเดิม คนที่พลัดไปแล้วไม่จำเป็นต้องถูกซ้ำเติมให้หนักกว่าเดิม --- เขาต้องถูกพยุงให้ลุกขึ้นใหม่ เขาไม่จำเป็นต้องถูกวิพากษ์วิจารณ์และปรับโทษ พี่น้องที่ล้มลงแล้วในความบาปต้องการความช่วยเหลือ – ไม่ใช่การพิพากษา เราไม่กล้านั่งพิพากษาพี่น้องของเราองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาสิ่งทั้งปวงในเวลาที่เหมาะสมที่เราไม่รู้อะไร เราไม่รู้สถานการณ์แวดล้อมต่างๆที่อาจทำให้พี่น้องคนหนึ่งพลัดไป หากเราเผชิญกับการทดลองแบบเดียวกันภายใต้เงื่อนไขต่างๆแบบเดียวกัน เราก็อาจทำแย่ยิ่งกว่าคณุนั้นที่เราจ้องจะวิพากษ์วิจารณ์ก็ได้! หากพี่น้องของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกรอบงำในความผิดใด เราก็ควรช่วยพี่น้องคนนั้นให้กลับสู่สภาพเดิมและช่วยเหลือและให้กำลังใจเขา หากเราเห็นพี่น้องคนหนึ่งทำบางสิ่งที่ไม่เหมาะสมต่อการเป็นคริสเตียน เราก็ไม่ควรป่าวประกาศเรื่องนั้นต่อคริสตจักร แต่เราควรพยายามช่วยเหลือพี่น้องคนนั้น หากเรามีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณ เราก็จะได้ยินและเชื่อฟังคำเตือนสติของเปาโลที่มีต่อชาวโครินธ์: “เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า” (1 คร. 4:5) พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงทราบความลับของใจแต่ละคน พระองค์ทรงเห็นเหตุจูงใจของใจแต่ละคน และพระองค์จะทรงจัดการเรื่องการพิพากษาผู้เชื่อทั้งหลายที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อพวกเราแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จสำหรับการเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อของเรา สำหรับบางคนการดำเนินชีวิตที่เปี่ยมชัยชนะก็เป็นเรื่องง่ายกว่าสำหรับคนอื่นๆที่จะทำเช่นนั้น บางคนในพวกคุณที่อ่านข้อความเหล่านี้อยู่อาจไม่เคยรู้จักบาป – คุณไม่เคยเกลือกกลั้วกับโลก ไม่เคยลิ้มรสความชั่วช้า บางคนในพวกเราที่เหลือ

เคยดื่มตะกอนแห่งความชั่วช้า พวกเราเผชิญการทดลองที่พวกคุณไม่เคยรู้เลย โอ้ ใช่แล้ว – พระเจ้าทรงสามารถ... แต่อย่าลืมว่าขณะที่จิตใจพร้อมแล้วก็จริง เนื้อหนังก็อ่อนกำลัง เราจะถูกรังควานโดยเนื้อหนังต่อไปจนกว่าเราได้รับกายใหม่อันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

ความปรารถนาอันดับหนึ่งของพญามารคือ ทำให้คุณตกนรก แต่หากคุณมอบดวงใจของคุณแด่พระเยซูและได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อแล้ว พญามารก็ประกาศสงครามกับอิทธิพลและคำพยานของคุณ มันทำทุกสิ่งเท่าที่อำนาจชั่วร้ายของมันจะทำได้เพื่อขโมยความชื่นชมยินดีในความรอดไปจากคุณ ขโมยชัยชนะแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าและบำเหน็จเต็มทีซึ่งเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณในตอนท้ายของชีวิตฝ่ายวิญญาณอันเปี่ยมด้วยชัยชนะ บริสุทธิและอุทิศตน

ข้อ 2-5 “จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง”

เปาโลกำลังกล่าวแก่คนกลุ่มหนึ่งที่กำลังพยายามรักษาพระราชบัญญัติ เขากล่าวว่า “นี่คือพระราชบัญญัติ... สำหรับคนใดในพวกท่านที่อยากรักษาพระราชบัญญัติและอยู่ใต้พระราชบัญญัติ พวกท่านจงช่วยแบกภาระของกันและกันและทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ อย่างกักกันกันและกันเลย อย่าประณามและพิพากษากันและกัน อย่าทะเลาะและทู่เถียงกันด้วยเรื่องการเข้าสู่หน้และพิธีกรรมต่างๆ หากพวกท่านอยากปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ ก็จงแบกภาระของกันและกันเถิด จงรักกันและกัน จงอยู่อย่างสงบสุขกับกันและกัน จงอดกลั้นใจและปรานี จงเป็นคนดี สุภาพ อ่อนน้อม เมตตากัน... และรู้จักบังคับตน จงแบกภาระของกันและกันหากพวกท่านอยากทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ จงรักเพื่อนบ้านของพวกท่านเหมือนอย่างที่ท่านรักตัวเองเถิด! จงรักพระเยซูด้วยสิ้นสุดใจ จิต วิญญาณ ความคิดและกำลังของพวกท่าน หากพวกท่านอยากทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ!”

ในข้อ 3 เปาโลโจมตีการหลอกตัวเอง ไม่มีที่สำหรับการหลอกหลวงและความเย่อหยิ่งในชีวิตคริสเตียน มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้รู้ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ ถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า และว่าในพระเยซูเราครอบครองความบริบูรณ์แห่งความเป็นพระเจ้าในร่างกาย ว่าเราสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์เจ้า อ่านโคโลสี 2:9-10 แต่ขณะที่เรากำลังสรรเสริญพระเจ้าสำหรับข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้ในพระคุณ เราก็อย่าลืมเป็นอันขาดว่าในเนื้อหนัง**ไม่มี** **ความดีประการใดอยู่เลย** (โรม 7:18) พี่น้องชายหญิงของผมเอ๋ย หากพวกคุณไม่ฝากเนื้อหนังของคุณไว้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ – อย่างไม่สงวนไว้ – เนื้อหนังก็จะเป็นหายนะของคุณในฝ่ายวิญญาณ! พญามารจะใช้ร่างกายที่คุณอาศัยอยู่เพื่อขโมยความชื่นชมยินดีและชัยชนะ ความอุนใจ สันติสุขและบำเหน็จที่สิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคุณรับประกันนี้ไปจากคุณ! นั่นคือเหตุผลที่เปาโลอ้อนวอนผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรมให้ถวายร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (โรม 12:1-2)

ในข้อ 4 และ 5 เปาโลชี้ให้เห็นว่าแม้เราได้รับบัญชาให้แบกภาระของกันและกัน เราก็ต้องไม่ลืมภาระของเราเอง... นั่นคือ “ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง” มีภาระต่างๆที่เราสามารถแบกเพื่อผู้อื่นได้หรือที่เราสามารถช่วยเพื่อนผู้เชื่อของเราแบก

ได้ แต่มีการส่วนตัวที่เราต้องแบกเอง คือเป็นภาระที่คนอื่นไม่สามารถแบกให้เราได้ พระเยซูตรัสว่า “จงแบกกางเขนของตนและตามเรามา” พระเยซูจะกระทำหลายสิ่งเพื่อคุณ – แต่พระองค์จะไม่แบกกางเขนที่คุณควรแบกเพื่อคุณ ด้วยเหตุนี้ขณะที่เรากำลังช่วยผู้อื่นแบกรับภาระของพวกเขา ก็มีความรับผิดชอบที่ตกอยู่กับแต่ละคนเพราะว่าเราทั้งหลายเป็นลูกของพระเจ้า เราต้องพิสูจน์ความเป็นผู้รักขาของเราเอง การงานของเราเอง เราต้องระมัดระวังในทุกสิ่งที่เรากระทำ “ไม่ว่าเราจะกินหรือดื่ม หรือไม่ว่าเราจะกระทำสิ่งใด” เราควรทำทุกสิ่งเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ข้อ 6 “ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวาทะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด”

คำว่า “แบ่ง” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง “แบ่งปัน” จงสังเกตว่ามันเป็นคำบัญชา... ไม่ใช่ข้อเสนอแนะ คำพูดนี้ถูกกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ได้รับความช่วยเหลือจากบรรดาครูผู้สอนพระวาทะของพระเจ้า เหล่าครูผู้สอนพระวาทะของพระเจ้าป้อนอาหารคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะ ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านั้นที่ได้ยินจึงรับประทานขนมปังฝ่ายวิญญาณและเนื้อฝ่ายวิญญาณ ผู้ฟังเหล่านั้นได้รับบัญชาให้แบ่งปันกับครูเหล่านั้น... นั่นคือ ข้าวของต่างๆ เช่น อาหาร เสื้อผ้าและเงินทอง อ่าน โรม 15:27 เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์และกล่าวว่า “ถ้าเราได้หวานของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน...ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:11-14)

ผมไม่ลังเลเลยที่จะกล่าวว่ามันเป็นภาพสะท้อนของคริสตจักรใดก็ตามที่ไม่ดูแลศิษยาภิบาลของตน ผมขออธิบาย: คริสตจักรใหม่ที่เพิ่งเริ่มต้นอาจไม่มีความสามารถทางการเงินที่จะดูแลศิษยาภิบาลสักคน และศิษยาภิบาลคนนั้นอาจต้องทำงานหาเลี้ยงชีพสักพักหนึ่ง แต่หลังจากที่คริสตจักรนั้นเติบโตจนมีสมาชิกเจ็ดสิบห้าคนหรือร้อยคนหรือมากกว่านั้นแล้ว คริสตจักรนั้นก็ควรจ่ายค่าจ้างแก่ศิษยาภิบาลคนนั้นเพื่อที่เขาจะสามารถใช้เวลาของเขาในการรับใช้ต่อความต้องการต่างๆ ฝ่ายวิญญาณของเหล่าสมาชิก พันธกิจแห่งข่าวประเสริฐคืองานเต็มเวลา ผมเกลียดที่จะกล่าวเช่นนี้ – แต่กระนั้นผมก็ต้องกล่าว: การเทศนาเป็นงานนอกเวลาสำหรับผู้รับใช้บางคน พวกเขาดำเนินธุรกิจและเทศนานอกเวลา ผมไม่ปรารถนาที่จะทำให้ใครเจ็บ และพระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าแต่จะต้องผู้รับการเจิมของเรา” ... แต่ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐที่ใช้เวลาหาเงินในโลกธุรกิจมากกว่าที่เขาใช้เวลาประกาศข่าวประเสริฐก็กำลังใช้ข่าวประเสริฐเป็นงานนอกเวลา! ผมขอกล่าวซ้ำว่า – การเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร หรือการเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ คืองานเต็มเวลา – เจ็ดวันต่อสัปดาห์ ทุกชั่วโมงของทุกวัน ดังนั้นเปาโลจึงบัญชาชาวแคว้นกาลาเทียให้แบ่งปันข่าวของฝ่ายเนื้อหนังกับผู้นำฝ่ายวิญญาณเหล่านั้น “คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” แน่นนอนว่า “คนที่ทำงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน” เหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากเหลือเกินฝ่ายผอมและเป็นหมันฝ่ายวิญญาณก็คือเพราะว่าพวกเขาหวานเพียงเล็กน้อย – ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย แต่ถ้าเราอมหวานมาก เราก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

ข้อ 7-9 “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหวานอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หวานในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื้อนเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หวานในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร”

ผมเชื่อว่าทุกข้อในพระคัมภีร์มีการตีความและการประยุกต์ใช้หลัก และผมเชื่อว่ามันมีการประยุกต์ใช้รอง เปาโล

กล่าวในข้อ 6 ว่า “ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด” และจากนั้นก็ใช้ภาพประกอบของการหวานและการเกี่ยวเก็บ (คำที่คนรู้จักดีทุกแห่งหน) หากเราหวานเมล็ดข้าวสาลี เราก็กเกี่ยวเก็บข้าวสาลี หากเราหวานข้าวโอ๊ต เราก็กเกี่ยวเก็บข้าวโอ๊ต หากเราหวานข้าวบาร์เลย์ เราก็กเกี่ยวเก็บข้าวบาร์เลย์ หากเราหวานข้าวโพด เราก็กเกี่ยวเก็บข้าวโพด มันก็เป็นเช่นนั้นในโลกฝ่ายวิญญาณ: หากเราหวานในย่านเนื้อหนัง – หากเราตอบสนอง ปรมิเอร และประคบประหงมเนื้อหนัง หากเราให้อาหารเนื้อหนัง หากเราใช้เงินไปกับเนื้อหนังซึ่งเป็นเงินที่เราควรถวายให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็กเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่า แต่ถ้าเราหวานในย่านพระวิญญาณ – หากเราใช้เวลา พรวนดินต่าง ๆ และเงินของเราเพื่อสนับสนุนเรื่องต่างๆในฝ่ายวิญญาณ เราก็กเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์ลงลึกกว่านั้น คนที่ดำเนินตามเนื้อหนัง ใช้ชีวิตเพื่อตอบสนองความเพลิดเพลินต่างๆแห่งเนื้อหนังจะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าในรกเป็นนิรันดร์ ข้อ 9 ประกาศว่าเราไม่ควรเมื่อล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็กเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร มีสิ่งที่เราเรียกว่าการสูญเสียบำเหน็จของคุณ ใน 2 ยอห์น 7-8 เราได้รับคำเตือนว่า “เพราะว่ามีผู้ล่องลางเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลางและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี (จงระวังตัวระวัง จงเฝ้าระวังตัวเอง) เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่” นี่ไม่เกี่ยวอะไรเลยกับการทรงไถ่หรือความรอดของจิตวิญญาณ มันกำลังหมายถึงหน้าที่ผู้อารักขา ข้อ 9-11 ในจดหมายฝากของยอห์น ฉบับที่สองเตือนเราเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เทศนาหลักคำสอนอื่นใดนอกจากหลักคำสอนที่พระเยซูทรงเทศนา หากเรานำครูสอนเท็จเหล่านั้นเข้ามาในบ้านของเรา หากเราให้เงินพวกเขาและกล่าวคำอวยพรแก่พวกเขา เราก็กเป็นผู้มีส่วนร่วมกับการกระทำต่างๆที่ชั่วร้ายของพวกเขาและเราจะสูญเสียบำเหน็จของเราไป มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมากเมื่อพวกเขาแยกแยะระหว่างการทรงไถ่และบำเหน็จ... เมื่อพวกเขาแยกแยะระหว่างความรอดและหน้าที่ผู้อารักขา เราได้รับความรอดโดยพระคุณ --- แต่เราได้รับบำเหน็จสำหรับการตรากตรำต่างๆอันสัตย์ซื่อของเรา ดังนั้นเราจึงไม่ควรเมื่อล้าในการทำดี เพราะว่าเราจะเกี่ยวเก็บในที่สุด – นั่นคือหากเราไม่ท้อใจเสียก่อน หากเราท้อใจ เราก็กสูญเสียบำเหน็จของเราไป อ่าน 1 โครินธ์ 3:11-15

ข้อ 10 “เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ”

จงตั้งใจอ่านบทที่สิบเจ็ดของยอห์น และคุณจะเห็นว่าพระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย และคำอธิษฐานของพระองค์ก็มีลูกๆของพระองค์บนโลกนี้เป็นจุดสนใจหลัก เราต้องทำดีต่อคนทั้งปวง – แต่เราต้องทำดีเป็นพิเศษต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ... พี่น้องคริสเตียนชายหญิง ยอห์นบอกเราอย่างเดียวกันใน 1 ยอห์น 3:16-19 ว่า

“ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพลอยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะพลอยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง และโดยเหตุนี้เรารู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่เฉพาะพระองค์”

ผู้เชื่อควรช่วยเหลือผู้เชื่อด้วยกัน ควรแบ่งปันกับผู้เชื่อด้วยกัน เราควรแบกรับภาระของกันและกัน เราควรช่วย

เหลือกันและกันในเรื่องการเงินเมื่อเราเห็นพี่น้องคนใดขาดสน เราควรช่วยเหลือกันและกันในวิธีใดที่เราจะช่วยเพื่อนพี่น้องของเราได้ โลกเก่าใบนี้ต้องการบัพติศมาแห่งความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริง คริสเตียนส่วนใหญ่เห็นแก่ตัวเกินไป มุ่งสนใจแต่ตัวเองมากเกินไป – และส่วนใหญ่แล้วพวกเขา ก็คิดถึงแต่ตัวเอง

คนที่ให้เงินของตน เวลาของตน แร่กายของตนในสิ่งต่างๆของโลกและความสนใจต่างๆตามเนื้อหนังก็จะต้องเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าอย่างแน่นอน แต่คนที่ลงทุนเวลา เงินทองและร่างกายในการเพาะปลูกสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณและที่เป็นของสวรรค์ก็จะเกี่ยวเก็บผลแห่งสวรรค์ในชีวิตที่บริบูรณ์มากกว่าอย่างแน่นอน ในยอห์น 10:10 พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์”

ถ้อยคำเหล่านี้ควรถูกชี้ให้เห็นตรงนี้: “นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนิกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย (ตามที่เขียนไว้ว่า ‘เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์’ เดียวนี้พระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน ทั้งประทานขนมปังเป็นอาหารของท่าน และทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น) โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า” (2 คร. 9:6-11)

การเกี่ยวเก็บครั้งสุดท้าย – จะเป็นตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูเถิด ขวานารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนตก และฝนปลายฤดู ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จงวนจะถึงอยู่แล้ว” (ยากอบ 5:7-8) อ่านมาระโก 4:26-29 เช่นกัน

ในข้อ 10 ของบทนี้ของเราในหนังสือกาลาเทีย เปาโลกำลังสรุปย่อพระราชบัญญัติของพระคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการให้และการกระทำ – ก่อนอื่นและแรกสุดแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากนั้นแก่พวกพี่น้องตามที่พวกเขาต้องการ เมื่อเราดำเนินในพระวิญญาณ พระวิญญาณก็จะก่อให้เกิดผลที่ถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 5: 22-23 เมื่อเรารักเพื่อนพี่น้องของเราอย่างที่เราควรกระทำ เราก็จะไม่ยอมเห็นเขาทนทุกข์หากเราสามารถช่วยเขาได้ในเรื่องข้าวของต่างๆที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย ความเชื่อแบบคริสเตียนสามารถสรุปได้ในคำสั้นๆคำเดียว: ความรัก พระเจ้าทรงเป็นความรัก เรารักพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงรักเราก่อน พระราชบัญญัติทั้งสิ้นและศาสนายากรรมทั้งหลายขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อ: (1) จงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด จิตและกำลังของท่าน (2) จงรักเพื่อนบ้านของท่านเหมือนรักตัวท่านเอง

ข้อ 11 “ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด” ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าข้าพเจ้าได้เขียนตัวหนังสือใหญ่ขนาดไหนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเอง” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่าอัครสาวกเปาโลเกือบตาบอดตอนที่เขาเขียนจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทีย เขาได้รับความเจ็บปวดและเชื่อกันว่าเขาเป็นโรคตาที่เรียกว่า “ophthalmia” ซึ่งเป็นโรคที่พบมากในซีกโลกตะวันออกสมัยนั้น ปกติแล้วเปาโลให้ผู้อื่นเขียนจดหมายต่างๆของเขาตามคำบอกของเขา แต่จดหมายถึงชาวแคว้นกาลาเทียถูกเขียนด้วยมือของเขาเอง นี่คือ

จดหมายฝากฉบับที่สำคัญที่สุดฉบับหนึ่งที่พระวิญญูณบรสิฐตรีทรงดลใจเปาโลให้เขียน เขาเขียนด้วยตัวหนังสือขนาดใหญ่ – เพราะสายตาที่แย่มากๆของเขา

ข้อ 12 “คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านเข้าสู่หนัด เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่อง กางเขนของพระคริสต์เท่านั้น” ดูเหมือนว่าชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นที่เปาโลได้เทศนาพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าแก่ พวกเขาแล้ว – ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก – เป็นเหมือนพวกฟาริสี พวกธรรมจาร ย์และพวกคนหน้าซื่อใจคดในสมัยของพระเยซู พวกเขาอยากได้หน้า “เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูน ข้างนอกดูงดงามจริง ๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า” (มธ. 23:27-28)

ถ้อยคำที่เจ็บแสบเหล่านี้ถูกกล่าวโดยพระบุตรของพระเจ้า คือผู้ที่พวกแนวคิดเสรีนิยมชอบเทศนาว่าเป็นพระเจ้า แห่งความรักที่จะไม่ทรงยอมให้ผู้ใดต้องพินาศหรือทนทุกข์ทรมานเลย! เปาโลตำหนิชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นที่ปรารถนา ที่จะได้หน้าในเนื้อหนัง มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ

ข้อ 13: “ถึงแม้คนที่เข้าสู่หนัดแล้วก็ได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสู่หนัด เพื่อเขาจะ ได้อาเนื้อหนังของท่านไปอวด”

คนเหล่านั้นที่ได้รับบวชนเหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียกำลังแสวงหาสาวกจำนวนมากๆเพื่อที่พวกเขาจะได้รับการ ยอมรับว่าเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ นักศาสนายิ่งใหญ่ สิ่งเดียวกันนี้ก็เป็นจริงในปัจจุบัน มันเป็นความบาปที่แพร่หลายในหมู่ นัก ศาสนา – และน่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า นี่ก็เป็นจริงท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อแท้บางคนด้วย – ที่ว่าพวกเขาปรารถนาที่จะสร้างชื่อเสียงในฐานะผู้นำที่ยิ่งใหญ่ ผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ เปาโลบอกชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่าเหตุผลเดียวที่พวกถือบัญญัติอยาก ให้พวกเขาเข้าสู่หนัดและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของโมเสสก็คือ เพื่อที่คนเหล่านั้นจะ “เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด”

ข้อ 14 และ 15 “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์โลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การเข้าสู่ หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัด ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ”

เปาโลมีเรื่องเดียวที่จะกล่าว ไม่ว่าเขาจะเทศนาที่ไหน หรือเขาจะเทศนาแก่ผู้ใด *เขาก็เทศนาข่าวสารแห่งกางเขน นั้น* เขากล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์ว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระ เยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” เขากล่าวแก่ชาวแคว้นกาลาเทียว่า “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้า อวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์โลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” เขากล่าวแก่ชาวเมืองโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรง เป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น” ข่าวสารของเปาโลคือ ข่าวสารนองเลือด – ข่าวสารแห่งกางเขนนั้น ข่าวสารที่พวกนักศาสนาทุกวันนี้เรียกว่า “ข่าวสารโรงฆ่าสัตว์” ผมขอเตือนความจำคุณว่า “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็ จะไม่มีการอภัยบาปเลย...” “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้ง

สิ้น... เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านวันเจ้าทั้งหลายไป!” ดังนั้น ต้องเป็นพระโลหิต หรือไม้กินรก หากคุณไม่ได้อยู่ภายใต้ พระโลหิตนั้น คุณก็ยื่นเปลือยเปล่าฝ่ายวิญญาณ อภัยศอดสู และถูกปรับโทษต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่หากคุณถูกปกคลุม โดยพระโลหิตนั้น คุณก็เป็นคนชอบธรรมพอกับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เมื่อ พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูคุณ พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตนั้น – และพระองค์ทรงให้เกียรติพระโลหิตของพระบุตรที่ บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

เปาโลสรุปย่อคำพยานของเขาในกาลาเทีย 2:20 ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้า ดำรงอยู่โดยอาศัยความเชื่อของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

ข้อ 15 บอกเราในภาษาที่ตรงไปตรงมาว่า “เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัต ไม่เป็นของ สำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ” นั่นคือ หากผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากเบื้องบนเขาก็ไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของ พระเจ้าได้ “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

การเข้าสุหนัตตรงนี้เป็นตัวแทนของการเน้นพิธีการ การถือบัญญัติ ศาสนาแบบเปลือกนอกซึ่งมีสภาพทางของ พระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย มีคนแบบนั้นอยู่มากมายในปัจจุบัน จงตั้งใจอ่าน 2 ทิโมธี 3:5 ศาสนา แบบนั้นไม่เพียงไม่ทำประโยชน์อันใดเลยเท่านั้น แต่ศาสนาแบบนั้นยังไม่มีค่าอะไรเลยด้วย ผมชี้ให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ใน บทเรียนนี้ว่าทุกสิ่งที่เรากระทำ ทุกอย่างที่เราถวายเป็นไม่ว่าสิ่งนั้นจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด จะไม่มีค่าเลยหากความรักของ พระเจ้า (พระเยซูคริสต์) ไม่สถิตอยู่ในใจของเรา การทรงสร้างใหม่ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เป็นสิ่งเดียวที่ พระเจ้าทรงให้เกียรติ “เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์...” (อพ. 2:10)

ข้อ 16 “สันติสุขและพระกรุณาจะมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่คนอิสราเอลของพระเจ้า” กฎที่เปาโล อ้างอิงถึงตรงนี้ถูกกล่าวในข้อ 15 ... กฎอันสมบูรณ์แบบแห่งชีวิตของผู้เชื่อ การถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ถูกสร้างใหม่ที่บังเกิดจากเบื้องบน ถูกแปลงสภาพโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ไม่ใช่การเข้าสุหนัต – และไม่ใช่การไม่เข้าสุหนัตด้วย ไม่ใช่ การรักษาพระราชบัญญัติ ไม่ใช่การประพฤติ ไม่ใช่การเน้นพิธีการทางศาสนา – แต่เป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อคนนั้นได้ถูกทำให้เป็นคนใหม่แล้วจากเบื้องบน ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ ผู้เชื่อแท้ยอมนมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณ และในความจริง โดยชื่นชมยินดีในพระคริสต์และไม่ไขว่ไขว่ในเนื้อหนัง เราได้รับบัญชาให้ไม่ไว้วางใจในเนื้อหนัง

นี่หมายความว่าคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรประพฤติดีนั้นหรือ? ขอพระเจ้าอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย! แนนอนว่ามันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ ความเชื่อที่มีชีวิต และ “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2:20) “ความเชื่อซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก” (กท. 5:6) คือความเชื่อที่ช่วยเราให้รอด เราถูกสร้างในพระเยซู คริสต์ให้เข้าสู่การงานที่ดี (อพ. 2:10) แต่การงานที่ดีที่ถูกอ้างอิงถึงตรงนี้ไม่ใช่การประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นการ ปรนนิบัติอันเสียสละที่กระทำต่อพระเจ้าและต่อพี่น้องผู้เชื่อทั้งหลาย การงานเหล่านี้ไม่ได้ถูกกระทำเพื่อที่เราจะได้รับความรอด แต่เพราะว่าเราได้รับความรอดแล้วต่างหาก เราไม่ได้กระทำการงานที่ดีต่างๆเพื่อที่จะรักษาความรอด แต่เรา กระทำการงานที่ดีต่างๆเพราะว่าเราเป็นกระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อพ. 5:30)

ในข้อปัจจุบันที่เราอ่านอยู่ เปาโลกล่าวถึงอิสราเอลของพระเจ้า ซึ่งประกอบด้วยเชื้อสายตามธรรมชาติของอับราฮัมผู้เป็นบิดา ซึ่งแน่นอนว่าประกอบด้วยผู้ที่เป็นเชื้อสายฝ่ายวิญญาณด้วย: “เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่” (โรม 9:6) อีกครั้ง “เพราะว่ายิวแท้ มีใช่คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนที่เป็ยิวแท้ คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้ นั้นเป็ยิวเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มีใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ” (โรม 2:28-29) และจงตั้งใจอ่านและศึกษาอห์น 8:37-44 ด้วย

ข้อ 17 “ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า”

เปาโลได้กล่าวปกป้องสิทธิของตนที่จะกล่าวในฐานะอัครสาวกผู้หนึ่งแล้ว เขาประกาศแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขา แต่งตั้งเขา และใช้เขาไป... และว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข่าวสารนั้นที่เขาจะต้องเทศนา และบัดนี้เขามีข้อพิสูจน์มากมายว่าเขาได้บอกความจริงตอนที่เขาประกาศเรื่องการแต่งตั้งของเขาที่มาจากสวรรค์ ข้อพิสูจน์นั้นคืออะไร? “เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า!”

คำกรีกที่แปลว่า “รอยประทับตรา” คือคำหนึ่งที่มีหมายถึงรอยประทับตราลงบนตัวพวกทาสเพื่อบ่งบอกถึงผู้ที่เป็นเจ้าของพวกเขา มันเป็นเรื่องปกติมากในสมัยของเปาโล ร่างกายของเปาโลมีรอยประทับตราแห่งการเข้าสู่หน้ด – แต่รอยประทับตรานี้ที่เขาประกาศไม่มีค่าอะไร จากนั้นเขาก็ชี้ให้เห็นรอยแผลเป็นต่างๆที่เขาได้รับในการต่อสู้แห่งความเชื่อ เขาภาคภูมิใจในรอยแผลเป็นเหล่านั้นและเขามีสิทธิฝ่ายวิญญาณที่จะภาคภูมิใจในรอยแผลเป็นเหล่านั้นที่เขาได้รับเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ในช่วงวินาทีสุดท้ายของเขาบนโลกนี้ เขาเป็นพยานว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

เปาโลเป็นทหารที่ดี เขาคอยเต็มกระสุนในปืนของเขาตลอดเวลา เขาได้รับรอยแผลเป็นจากการต่อสู้มากมาย – แต่เขาก็ลงเอยด้วยการมีชัย: *เขาได้รับมงกุฎอันหนึ่งแล้ว!*

ข้อ 18 “พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน”

คำว่า “พี่น้องทั้งหลาย” หมายถึงแต่เฉพาะผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นพี่น้องกัน สมาชิกคริสตจักรทุกคนไม่ใช่พี่น้อง มนุษย์ทุกคนไม่ใช่พี่น้องในความหมายฝ่ายวิญญาณ... เฉพาะผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นเป็น “พี่น้อง” กัน

ในจดหมายฝาก 2 โครินธ์ เปาโลลงท้ายโดยกล่าวว่า “ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน” (2 โครินธ์ 13:14) “ท่านทั้งหลาย” ในข้อนี้ใช้กับเฉพาะคริสตจักร คือผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น พระวาระของพระเจ้าไม่ได้บอกว่ามีพรอันใดเลย

สำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณของพระเจ้า คนเหล่านั้นเหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าลงใต้ฝ่าเท้าของพวกเขา พวกเขาถือว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา นั้นเป็นสิ่งชั่วช้า พวกเขาประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า (ฮบ. 10:28-31) ขอพระเจ้าทรงเวทนามพวกเขาเวลาที่พวกเขาตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วยเถิด!

พระคุณอัศจรรย์ของเจ้ามีไว้สำหรับ “บรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ” (อฟ. 6:24)

ส่วนบรรดาศัตรูของกางเขนนั่น เหล่าศัตรูของพระโลหิตนั้นและพระคริสต์ผู้ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว พระคัมภีร์ประกาศว่า “ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา” (1 คร. 16:22)

“คำจ้างของความบาปคือความตาย... เมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย...พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน...คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งหมดที่ลืมพระเจ้า...แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ เพื่อนที่รัก หากคุณยังไม่บังเกิดใหม่ หากคุณไม่รู้จักพระคุณของพระเจ้า ทำไมไม่ก้มศีรษะของคุณ สารภาพว่าคุณเป็นผู้ที่หลงหาย เชิญชวนพระเยซูให้เข้ามาในใจของคุณ พระองค์จะเสด็จเข้ามา... และคุณจะรู้!

เปาโลลงท้ายว่า “ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน” พระคุณคือ คำสำคัญของจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น เปาโลประกาศอย่างชัดเจนและไม่มีอ้อมค้อมว่า ความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ โดยไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก! ไม่มีสักสิ่งเดียวที่สามารถถูกให้หรือกระทำได้เพื่อช่วยให้รอดหรือช่วยในการช่วยให้รอด ได้รับความรอดโดยพระคุณ ถูกรักษาไว้โดยพระคุณ และพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้าถูกเพิ่มพูนให้แก่บรรดาผู้รับพระคุณตามขนาดที่พวกเขาเชื่อพระวจนะและดำเนินในพระวจนะ เราบังเกิดใหม่เข้าในครอบครัวของพระเจ้าทันที เราได้รับบัญชาให้เติบโตในพระคุณและในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์ เราไม่ได้เติบโตเข้าในพระคุณ – เราบังเกิดเข้าในพระคุณ แต่เราเติบโตในพระคุณหลังจากที่พระคุณเข้ามาในใจเราแล้ว แน่แน่นอนว่าคำสำคัญในจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นคือ “พระคุณ!” เปาโลซึ่งได้รับการตลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขียนจดหมายฝากถึงชาวแคว้นกาลาเทียและถึงผู้เชื่อทุกคน โดยกล่าวปกป้องความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปอีก ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับหนังสือกาลาเทีย!